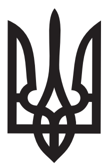
П'ЯТНИЦЯ, 4 БЕРЕЗНЯ 2005 РОКУ ■ № 41 (3541)

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Обніміться ж, брати мої...

або Про символи національного примирення та єднання

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Ідея була красива. Й безмежно актуальна. На межі тисячоліть, двадцятого і двадцять першого сторіч, закласти у першій історичній столиці Української держави, у гетьманському Чигирині, сад Соборності України, побудувати біля колишньої резиденції Богдана Хмельницького, там само, в Чигирині, міжконфесійний храм чи монумент, котрий символізував би національне примирення та єднання українського народу.

(Закінчення на 13-й стор.).

Фото Олександра КОСТИРКА.

Відновлена справедливість, серйозна заявка, успішний прорив...

Учора Голова Верховної Ради Володимир Литвин презентував електронну версію книги «Україна-2004: Події. Документи. Факти». Праця, за словами глави парламенту, поєднує текстовий, фото-, аудіо- та відеоматеріали в єдиний літопис новітньої політичної доби України з тематичним та хронологічним покажчиками.

До книги увійшли унікальні документи, у яких зафіксовано практично кожний крок законодавчої, виконавчої і судової влади, місцевих органів влади та місцевого самоврядування, суб'єктів виборчого процесу і міжнародної спільноти під час президентських виборів в Україні 2004 року.

Одне слово, зазначив Голова ВР, це — пряма мова України у 2004 році, мова документів і фактів, які створили нову сторінку нашої історії. Ця документальна збірка, на переконання Володимира Литвина, з часом неодмінно стане засторогою наступним поколінням: як не наблизитися більше до руїнного суспільно-політичного виру, з глибин якого Україна щасливо випірнула незалежною і територіально цілісною.

Видання, додав Володимир Литвин, переконує в тому, що Україна змогла вирішити щонайменше три питання: відновила справедливість у встановленні результатів народного волевиявлення; зробила серйозну заявку на утвердження європейської ідентичності України; здійснила успішний прорив до налагодження дружніх, рівноправних відносин з Росією.

«Євробачення» — не Майдан, речитативом не здивуєш

На фінішній прямій до Міжнародного конкурсу «Євробачення» в Києві зчинився скандал. Деякі громадські і політичні організації, культурні діячі і народні експерти дивуються, як івано-франківський гурт «Гринджоли» переміг в українському відбірному турі на участь у «Євробаченні-2005». Дехто навіть активно протестує проти того, щоб виконавці революційного речитативу «Разом нас багато» представляли нашу країну на престижному професійному пісенному конкурсі.

З приводу цієї пісні виникли сумніви й у Європейської спілки мовлення (EBU), що організовує пісенні конкурси. Вона розглядає питання про можливу дискваліфікацію хіта «Разом нас багато».

(Закінчення на 16-й стор.).

■ **БЛІЦОПИТУВАННЯ — КИЇВ**

Чи готова Україна до проведення конкурсу?

Олена, 35 років, домогосподарка:

— Україна ще не готова до такої відповідальної події. Нова влада спрямувала всі зусилля на розв'язання внутрішніх проблем і не має часу для належної підготовки конкурсу.

Євген, 19 років, студент:

— Не впевнений, що готова на всі 100%, але, думаю, це принесе користь: додасть авторитету країні, приверне увагу іноземних туристів.

Олександр, 43 роки, бізнесмен:

— Зарано проводити такі масштабні акції, тим паче, що країна ще не оговталася від витрат на вибори. «Євробачення» — це не так прибутковий захід, як демонстрація престижу держави.

Наталія Миколаївна, 59 років, пенсіонерка:

— Якщо у країні недостатньо уваги приділяється контролю за соціальними витратами, то про яку готовність до міжнародного конкурсу може йти мова?!

Розпитували Тетяна ОХОНЬКО та Аліна ЄРМАКОВА.

■ **ФОТОФАКТ**

У малому виставковому залі Палацу мистецтв «Український дім» відкрито персональну виставку робіт Валентини Чаус (на знімку — в центрі) **— художниці, майстра флористики і коренепластики, талановитої самобутньої співачки.**

Фото Володимира ТАРАСОВА (Укрінформ.).

■ **Я ВАМ ПИШУ...**

А вугілля не горить

Мешкаю у власному будинку з грубним опаленням. Щороку, згідно з установленою нормою, зі складу за плату одержую тверде паливо — вугілля. Ціна за тонну перевищує 420 гривень. Це моя пенсія за два місяці.

На жаль, якість вугілля не відповідає його вартості, та ще й щорік погіршується. Вугілля малокалорійне, з великою зольністю, крім того, в ньому дуже багато землі та піску. Це вугілля поки на сито не просієш, у грубку класти не можна, інакше воно не горить, а тільки жевріє: скільки поклав, стільки й вигріб.

Василь ТИЩЕНКО.
Конотоп
Сумської області.

Президент України Віктор ЮЩЕНКО доручив створити робочу групу для розробки програми роздержавлення ЗМІ впродовж двох років

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

«Обвинувачення не може грунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.»

Стаття 62, п. 3 Конституції України.

«Злочинний наказ»

Генеральний прокурор України Святослав Піскун повідомив про затримання двох підозрюваних у безпосередньому виконанні вбивства Георгія Гонгадзе. Ще одному підозрюваному запобіжним заходом обрано підписку про невиїзд, а керівник акції — генерал міліції Пукач — перебуває в міжнародному розшуку. «Банда», за висловом С. Піскуна, складалася з полковників і генералів діючих співробітників служби кримінальної розвідки МВС. Про якусь випадковість не йдеться — вони виконували «злочинний наказ», і слідству тепер відомо, чий саме. Генеральний прокурор ще раз підтвердив, що злочин у принципі розкрито. «Моя впевненість грунтується на доказах», — заявив він. Сьогодні слідство працює над створенням чіткої, повної і абсолютно законної доказової бази. Оскільки крапку у справі про вбивство Георгія Гонгадзе поставить суд і матеріали слідства не повинні викликати нарікань в учасників процесу.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

(Закінчення на 4-й стор.).

Крутий віраж залишив дірку в бюджеті

Кримінальну справу за фактом незаконної оцінки і реалізації авіатехніки — 13 літаків Ан-2 і чотирьох гелікоптерів Ка-26 — порушено прокуратурою Вінниці.

Як пояснили у центрі зв'язків з громадськістю УМВС у Вінницькій області, вартість зазначеної техніки занижена більш як на сто тисяч гривень. На думку правоохоронців, у цьому випадку не обійшлося без змови тих, хто проводив експертну оцінку, й судових виконавців. Слідство також з'ясовує, хто конкретно «нагрів» руки на реалізації здешевленої техніки, яка після крутого піке залишила діру в бюджеті міста.

Літальні апарати, про які йдеться, були на місцевому авіазаводі. Це підприємство єдине на теренах колишнього Союзу, де ще ремонтують літаки Ан-2, а також гелікоптери, **інформує наш власний кореспондент Віктор СКРИПНИК.**

Голова став хрещеним батьком немовляти

У 19-річної Наталки Варежкіної пологові перейми розпочалися над ранок. До Анатолівки Березовського району помчала машина «швидкої допомоги» з бригадою лікарів. Але величезні снігові замети й ураганний вітер не дали змоги людям у білих халатах пробитися в село.

Медики звернулися по допомогу до голови Одеської облдержадміністрації Василя Цушка. Ним разом з командуванням Південного регіонального управління Державної прикордонної служби було прийнято рішення направити у відрізаний від зовнішнього світу населений пункт вертоліт. Авіатори-прикордонники виконали незвичайний рейс блискуче — через півгодини Наталку Варежкіну зустрічали в Одесі.

Прямо зі злітної смуги майбутню маму доставили до пологового будинку, а через три години на світ з'явився хлопчик. Мама і немовля почуваються добре, **повідомляє наш власний кореспондент В'ячеслав ВОРОНКОВ.**

ПОЛІТИКА
4 БЕРЕЗНЯ 2005 ■ № 41 (3541)

Комітет виборців України оголосив про намір подати до суду на ВР Криму через те, що вона не відповідає на інформаційні запити організації

27 народних депутатів-сумісників порушують вимоги Конституції

Академік Гулий відсвяткував 100 років

Учора в Національній академії наук України святкували 100-річний ювілей дійсного члена НАН, професора, доктора біологічних наук, нині радника при дирекції Інституту біохімії Максима Гулого. В урочистостях брали участь Голова Верховної Ради Володимир Литвин, народні депутати Петро Толочко, Богдан Губський, учні академіка Сергій Комісаренко, Дмитро Мельничук та інші науковці.

Цьому інститутові академік присвятив 73 роки свого життя. «Навіть на рівні любителя ознайомившись із вашими роботами та учнями, можна стверджувати: Максим Федотович — явище у вітчизняній і світовій науці, — зазначив Голова Верховної Ради Володимир Литвин. — Україні необхідні такі знакові постаті, завдяки яким держава могла б стверджуватись як потужна і сильна, сильна не зброєю, а інтелектом». «Відпрацювати 73 роки на одному місці! Дай Боже нам хоч прожити стільки», — додав Володимир Литвин.

— 100-ліття Максима Гулого — знаменна дата не лише для вітчизняної біохімії, а й для всієї української науки. І не лише тому, що він найстаріший член академії, а тому, що життя академіка Гулого є, безперечно, прикладом самовідданого служіння науці та своєму народові, — зазначив учень М. Гулого, директор Інституту біохімії Сергій Комісаренко. Цікаво, що найкращі роботи Максима Федотовича з'явилися після його 60-річчя. Тож парламенту слід переглянути законопроект, який забороняє наукову діяльність після 60 років, — упевнений С. Комісаренко.

Голова Верховної Ради Володимир Литвин вручив М. Гулому Почесну Грамоту Верховної Ради України, а Президент присвоїв йому звання «Герой України».

Олена ГОРБУНОВА.

■ У НОМЕР

«Плівки Мельниченка»— краплені карти у великій грі

Ситуація, яка нині розгорнулася навколо Народної партії та її лідера Володимира Литвина, — це фактично політична люстрація. На цьому наголосили уповноважені представники фракції НПУ на вчорашній прес-конференції. На їхнє переконання, процеси, які відбуваються нині, не що інше, як політична конкуренція напередодні виборів 2006 року. І шантаж — один із методів у цій боротьбі, переконаний Олег Зарубінський.

Нинішнє цькування не лише голів облдержадміністрацій, а й державних службовців усіх рівнів свідчить «про політичну зачистку територій». За словами народного депутата Валерія Мартиновського, в регіонах відверто ігнорують деякі політичні партії. До уваги беруться участь у помаранчевій революції та симпатії до нинішніх лідерів. Фаховість і патріотизм відкидаються.

А «плівки Мельниченка», на переконання парламентаріїв, мають бути оприлюднені цілком, а не фрагментами. Час розкрити карти, щоб громадськість дізналася всю інформацію з цих плівок, позбавитися нарешті від маніпуляцій, переконаний Олег Зарубінський. Водночас депутат зазначив, що стосунки НПУ із СПУ є конструктивними, а в законотворчій діяльності вони навіть дружні. (Нагадаємо, саме лідер соціалістів Олександр Мороз вимагає оприлюднення «плівок Мельниченка»). Однак, якщо хтось із політиків прагнутиме використати ту чи іншу ситуацію, то уявлення про помаранчеву революцію зміниться, додав Олег Зарубінський.

Олена ГОРБУНОВА.

Олександр МОРОЗ: «Я не претендую на крісло Голови Верховної Ради»

Учора лідер Соціалістичної партії України Олександр Мороз на прес-конференції заявив: «Я не претендую на крісло Голови Верховної Ради. Вважайте це сенсацією». Він високо оцінив професійні якості нинішнього глави парламенту і добре виконання ним своїх обов'язків. «У мене не було конфліктів із Литвином, і я категорично проти інтриг і переміщень у складі керівництва Верховної Ради», — підкреслив Олександр Мороз.

Окрім того, лідер соціалістів зазначив: «Добре, що справа Гонгадзе прокинулася». Але ейфорії у голови СПУ це не викликає. «Я багато чув таких заяв, сподіваюся, що висловлювання Ющенка з приводу прискорення вирішення цього питання здійсниться», — заявив О. Мороз.

Щодо оприлюднення плівок Мельниченка, то лідер СПУ не бачить у цьому користі. Бо ті, хто їх почують або прочитають їх виклад, будуть дуже засмучені тим, що являє собою стара влада. Бажає Мельниченко їх оприлюднення чи ні, Мороз не знає.

Підсумовуючи свої враження про останні заяви у справі Гонгадзе, Мороз заявив, що без відповіді залишається головне питання: хто замовив убивство?

Яна СТАДІЛЬНА.

■ ЮВІЛЕЇ

Рада Всеукраїнської професійної спілки народних депутатів України у Верховній Раді України та Профспілковий комітет профспілкової організації народних депутатів України IV (XV) скликання щиро вітають народного депутата України IV (XV) скликання **АНІСІМОВА В'ячеслава Олександровича** з 50-річним ювілеєм та бажають міцного здоров'я, щастя і радості!

І влада, і громадяни втратять

■ НАШІ ІНТЕРВ'Ю

Колектив Укрінформу звернувся з листом до Президента України Віктора Ющенка і Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко. На такий крок колег спонукали заяви віце-прем'єр-міністра Миколи Томенка. Про ситуацію довкола національного інформаційного агентства кореспондент «Голосу України» розмовляє з його генеральним директором Віктором ЧАМАРОЮ (на знімку).

— Вікторе Федоровичу, заяви, які зробив віце-прем'єр з гуманітарних питань Микола Томенко, набули такого широкого розголосу, що, скажімо, навіть наші зарубіжні колеги цікавляться реакцією на його вимоги і завдання. Скажіть, будь ласка, як ви, колектив Укрінформу розцінюєте такі заяви, що виходять з Кабінету Міністрів?

— Безперечно, ці заяви найбільшою мірою стосуються саме колективу нашого інформаційного агентства. Микола Томенко називає його «монстром». Лунають наміри зробити з Укрінформу невелике агентство. В особняку, в якому ми працюємо зараз, створити «будинок преси» і запропонувати поселитися в ньому зарубіжним агенціям, які відкрили свої бюро у Києві. Вважається, що таким чином Україна посилить позиції в плані євроінтеграції.

(Закінчення на 13-й стор.).

Захистили права громадян на житло. Після приватизації підприємств

■ ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове і денне засідання
3 березня

12 народних депутатів подали у Верховну Раду заяви про дострокове припинення їхніх повноважень у зв'язку з переходом на роботу у виконавчі органи влади. Вчора Верховна Рада припинила повноваження Миколи Томенка, Оксани Білозір, Юрія Павленка, Юрія Луценка, Олега Рибачука, В'ячеслава Кириленка, Романа Зварича, Романа Безсмертного, Павла Ігнатенка, Олександра Третьякова, Олександра Баранівського, Володимира Шандри. Як зазначив голова Комітету з питань Регламенту, депутатської етики та організації роботи Верховної Ради України Валентин Матвєєв, в органи влади перейшов 41 народний депутат. Президент і прем'єр відразу склали свої депутатські мандати, а 27 народних депутатів вимоги Конституції щодо сумісництва порушують: вісім — в уряді, в інших державних органах — п'ять та 14 голів обладміністрацій. Комітет звернувся до них з вимогою до 10 березня визначитися із своїм статусом. Валентин Матвєєв закликав Президента, як гаранта Конституції, здійснити всі необхідні заходи для того, щоб посадовці прийняли відповідні рішення щодо складання своїх депутатських повноважень. Під час обговорення у Верховній Раді проблеми сумісництва згадувалися Олег Блохін, Володимир Сацюк, Володимир Мойсик, Василь Онопенко. Народний депутат Юрій Кармазін з «Нашої України» закликав парламент однаково підходити до всіх депутатів-сумісників, згадавши історію ходіння до влади Андрія Клюєва.

Учора парламент проголосував за проект закону «Про внесення змін до Цивільного кодексу України (щодо опіки і піклування)». Запропоновано зміни, згідно з якими у разі встановлення опіки або піклування судом призначення або звільнення опікуна або піклувальника відноситься до повноважень суду. Його прийняття дасть можливість усунути неоднозначність тлумачення окремих норм Цивільного кодексу України. Також в цілому було прийнято проект закону України «Про передачу об'єктів права державної та комунальної власності» (щодо передачі об'єктів соціальної інфраструктури). Відповідно до них пропозиції передачі у комунальну власність об'єктів соціальної інфраструктури, які не увійшли до статутних фондів господарських товариств, створених у процесі приватизації, не потребують погодження з підприємствами та їх трудовими колективами. Це дозволить передавати до комунальної власності об'єкти соціальної інфраструктури, які не ввійшли до статутних фондів господарських товариств, створених у процесі приватизації, і залишилися у державній власності. Це сприятиме, зокрема, захисту прав громадян, які користуються житловим фондом колишніх державних підприємств, наприклад, заводськими гуртожитками.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Цього ж дня проголосовано в цілому проект закону «Про внесення змін до Цивільного кодексу України щодо місцезнаходження юридичної особи». Підготовлений до другого читання проект пропонував внести зміни до статті Цивільного кодексу, згідно з якою в статуті товариства вже не потрібно буде вказувати місцезнаходження, адресу юридичної особи. Його прийняття узгоджує норми Цивільного та Господарського кодексів і Закон «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців» (щодо місцезнаходження юридичної особи). Депутати проголосували в цілому і за проект закону України «Про внесення змін до деяких законів України з питань забезпечення захисту житлових прав громадян, які проживають у гуртожитках». Він допоможе усунути розбіжності під час передачі гуртожитків у комунальну власність, які є в законах України.

На засіданні депутати не прийняли три постанови, які вносив народний депутат України Ігор Шурма щодо парламентських слухань — про перспективи євроінтеграції України та реалії участі в ЄП, про здійснення бюджетного процесу в Україні, про сучасний стан та перспективи розвитку державної політики у сфері свободи слова та інформації. Щодо теми свободи слова, то, на думку першого заступника голови Комітету з питань свободи слова та інформації Сергія Правденка, проводити їх у червні немає сенсу, бо на 13 квітня заплановано слухання про суспільне телерадіомовлення в Україні і в рамках цих слухань буде обговорено і питання державної політики у сфері свободи слова.

Також не набрала потрібної кількості голосів пропозиція Михайла Добкіна про проведення дня уряду щодо сучасного стану та перспектив ринку страхових послуг в Україні у травні. Так само, як і проект Постанови про внесення змін до постанови Верховної Ради України «Про деякі заходи щодо законодавчого забезпечення проведення конституційної реформи в Україні» (щодо законопроектів про Президента України та Кабінет Міністрів України).

На початку засідання Володимир Литвин привітав з днем народження народного депутата України **Віктора КОРОЛЯ.** Оголошено про вихід з групи «Союз» та входження до Соціалістичної партії України депутата Володимира Гошовського, а також входження до СПУ Ігоря Франчука та до НДП депутата Олега Немировського.

Голова Верховної Ради також повідомив, що від 1 березня уповноваженим у ВР від фракції БЮТ є Олег Білорус та Анатолій Семиног.

Денне засідання розпочалося із складання міністром юстиції України Романом Зваричем присяги члена Вищої ради юстиції. Після цього народні депутати проголосували за проекти постанов про обрання суддів Верховного Суду України та інших судів. Народні обранці внесли деякі корективи у запропоновані Комітетом з правової політики списки кандидатур, зокрема три з них запропоновано переглянути профільним комітетам.

Поздоровивши суддів з обранням, депутати розглянули і проголосували законопроект «Про загальнодержавну програму «Питна вода».

Яна СТАДІЛЬНА.

Вибудувати систему без абсурдів

З виступу Голови Верховної Ради України Володимира ЛИТВИНА на розширеному засіданні колегії Державної судової адміністрації за участю Президії Верховного Суду України та Ради суддів України

Шановна президіє, шановні учасники наради!

Хотів би почати свій виступ з констатації — нині розпочалася відверта боротьба за суди. Це добре видно на прикладі того, як прагнуть мати своїх суддів у Конституційному Суді. Завтра це перекинеться на Верховний, потім — на інші суди.

Говорити нам, очевидно, треба про те, як вибудувати таку систему, щоб у нас не було абсурдів. Перший абсурд — це абсолютна незалежність гілок влади одна від одної, кожна діє паралельно, перетинаючись періодично, і, як правило, на барикадах.

Друге. Нам треба позбутися того, що називаємо підлеглістю.

Враховуючи те, що ми робимо одну спільну справу, то вочевидь принципові питання потрібно узгоджувати, консультуватися і виробляти спільну державну лінію, державну позицію.

А тому необхідно говорити про те, як вибудувати таку систему — політичну, правову — яка забезпечувала б дальший поступ України.

Потрібно говорити про політичну і правову культуру.

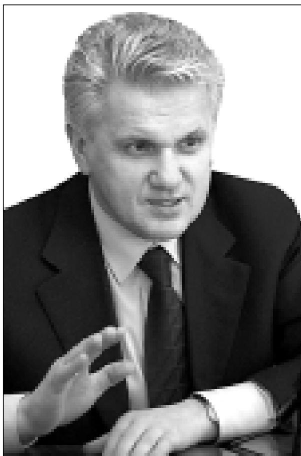
Чому про це кажу? Тому що ми звикли жити з чистого аркуша паперу і водночас сприймаємо все, що відбувається, як тимчасовість. Закони, як правило, пишемо під себе. Можливо, через те, що у мене немає великого досвіду парламентської діяльності, то це одразу впадає в око. На мою думку, з приходом нових людей до влади слід буде очікувати десятки пропозицій щодо внесення змін до чинного законодавства. Кожен думає, як підігнати законодавчу базу під своє бачення. Іноді це виглядає абсурдом.

Минулий рік не тільки приніс нам важливі зміни в державі і суспільстві, а й створив реальні передумови для здійснення сподівань людей на право жити в країні, де панують демократія, закон і справедливість. Ми ці слова вже всі вивчили — потрібно тепер наповнити їх реальним змістом.

Могутнім сплеском енергії народу зламано стереотипи засад організації нашого життя. Хочеться сподіватися, що і подолано систему тотального приниження людини, зневажання її прав і свобод.

Отже, нам необхідно зробити найголовніше і найважливіше — подолати упередженість до суду. Суд не каральний орган, а інститут справедливості, відстоювання прав і свобод людини і громадянина. Чому я про це кажу? Тому що у нас існує страх перед судом, судовою системою і самим приміщенням суду.

Проте я добре розумію і, гадаю, що ви мене в цьому підтримаєте, шановні колеги, суди і судді живуть і діють у реальних умовах, у реальному суспільстві. А жити у суспільстві і бути незалежним від цього суспільства практично неможливо, хоча нам цього хочеться, особливо суддям.

Нам потрібно будувати разом, і про це треба говорити, цивілізоване суспільство, ще раз хотів би наголосити — цивілізоване суспільство.

Але чи все залежало від суддів, які на собі відчували величезний суспільний, груповий та індивідуальний тиск, маючи вкрай мізерне фінансування, непомірне навантаження судовими справами за відсутності належного забезпечення робочих місць і приміщень публічного судового процесу?

Ця справа надзвичайно важлива і її не можна віддавати на відкуп окремим людям чи групам. Зокрема, це стосується реформи територіально-адміністративного устрою. Не можна допустити, щоб реорганізаційна сверблячка взяла гору, не допустити, якщо хочете, системної дурості.

Треба налагодити нормальне функціонування українського суспільства, а потім робити все інше.

У цьому зв'язку хотів би наголосити, що ситуація в судовій системі вимагає від законодавчої і виконавчої влади визнати свої зобов'язання щодо створення умов для ефективної судової діяльності, яка могла б ефективно захищати інтереси людини.

Нам нині потрібно визначити пріоритети. Очевидно, мають рацію і Президент, і Прем'єр-міністр України, коли стоять на позиції, що треба знайти і вхопитися за ті ланки, які дадуть можливість витягати увесь ланцюг проблем. Але якщо подивитися на наше життя, то всі ланки треба тягти одразу. А ви розумієте, що це практично неможливо. Отже, із серії пріоритетів нам треба визначити найголовніші. Вважаю, що до таких пріоритетів слід віднести, зокрема, суди, судову систему. Хоч як парадоксально це звучить, але коли судову гілку розглядають як структуру на підхваті, то, мабуть, потрібно звернути увагу насамперед на цю проблему і на створення необхідних умов для судової системи.

Масове намагання ощасливити весь український народ, особливо під час передвиборної кампанії, призвело до того, що ми відчуваємо величезне напруження із реалізацією соціальних програм. А відтак Президенту разом з урядом і парламентом треба докорінно переглядати бюджет у плані знаходження додаткових джерел їх фінансування. Щоб надії і віру людей підкріпити економічними реаліями, нам сьогодні потрібно знайти кошти для наповнення Державного бюджету, а це астрономічні цифри.

У парламенті добре розуміють, що найважливішою гарантією самостійності суду і незалежності суддів є достатнє їх фінансове забезпечення, що передбачено статтею 14 Закону України «Про судоустрій України».

Хотів би, шановні колеги, звернути увагу на те, що Державним бюджетом на 2005 рік асигнування на потреби судової влади збільшено з 594,2 мільйона до 746 мільйонів гривень. Передбачено понад 20 мільйонів гривень на фінансове забезпечення правосуддя адміністративними судами. Верховному Суду України виділено коштів утричі більше, тобто 150,5 мільйона гривень. Це, звичайно, мало, але давайте подивимося, що пропонував попередній уряд і що реально зафіксовано у бюджеті. Ви побачите, що збільшення відбулося завдяки зусиллям Верховної Ради і її профільних комітетів. Але я переконаний, що мову треба вести не про бюджетні показники, а реальне платіжне забезпечення. Реальність сьогодні така, що суди в Україні перетворено на жебрацькі контори, які змушені клянчити кошти на ремонт приміщень, на канцелярські товари, на опалювання, телефонний зв'язок і навіть на конверти та інші потреби.

Виникає запитання: чому жорсткий дефіцит бюджету передусім зачіпає саме судову владу, яка щорічно недоотримує від виконавчої влади майже третину передбачених Державним бюджетом коштів? У 2004 році фінансові потреби судів було забезпечено лише на 47 відсотків.

Треба віддати належне Конституційному Суду України, який двічі визнавав неконституційними норми поточних законів про Держбюджет щодо надання пільг суддям і наголошував, що скорочення фінансування у зв'язку з невизнанням суддівських доплат обмежує не тільки організацію судової діяльності, а й доступність громадян до правосуддя.

Вихід із такого становища може дати невідкладне прийняття доопрацьованого спільно з суддівським корпусом закону про порядок фінансування судової влади. Це вже давній проект, він внесений до парламенту ще у жовтні 2003 року. Цим спеціальним законом слід докорінно змінити платіжну систему для судів, коли необхідно спочатку укладати угоди на придбання товарів і послуг, а розпорядники виділяють кошти при наявності бюджетного зобов'язання для платежу. Настав час виявити повну довіру до судів усіх рівнів, надати їм можливість мати власні бюджетні рахунки у банківських установах і безпосередньо отримувати кошти на узгоджені потреби. А це означає радикально змінити парламентом статтю 48 Бюджетного кодексу.

Взагалі я вважаю, що нам потрібно докорінним чином переглянути Бюджетний кодекс і прийняти його в новій редакції. Чинний Бюджетний кодекс — це документ для авторитарного режиму, коли все залежить від центру, коли потрібно їхати і випрошувати дотації і таке інше. Діє принцип: можу дати, а можу й не дати. Все залежить від того, яке ставлення до тієї чи іншої території, до того чи іншого керівника.

На превеликий жаль, ситуація складається таким чином, що Верховна Рада змушена брати те, що пропонують, маю на увазі в плані розрахунків бюджету, або взагалі не приймати нічого. І ми живемо за принципом, що краще мати поганий бюджет, ніж не мати ніякого. Так і вчинили в минулому, 2004, році. Була дилема, були гострі, палкі дискусії, що ж робити. Але оскільки соціальні призначення припадали якраз на друге півріччя 2004 року, потрібно було прийняти закон, бо дія Бюджетного кодексу щодо виплат та розрахунків попереднього року тут явно не спрацьовувала. Це могло призвести до соціального вибуху в суспільстві. По суті справи, ми виходили із політичної ситуації, фактично приймаючи політичне, а не прагматичне, економічне рішення. Вважаю, що нам спільно з урядом слід узагалі переглянути практику формування бюджету.

Друга проблема — це проблема законодавчої бази. Ми тут явно відстаємо, Верховна Рада — величезний боржник. Чуємо постійні заклики до співпраці щодо напрацювання необхідних законодавчих актів, але динамічному законодавчому процесу щось постійно заважає. Повинен сказати, та й ви також є свідками, що у нас з 2002 року в парламентській діяльності переважали політичні моменти, переважало з'ясовування політичних стосунків. Ми створювали прецеденти протистояння, потім успішно їх долали. Але хотів би зазначити, що саме у листопаді-грудні минулого року ми засвідчили, що в Україні є парламент. І я хотів би, щоб цей парламент залишився українським парламентом, щоб не було жодних потуг і спроб підпорядкувати його чи то Президенту, чи то уряду. Знову з'являється нетерплячка, що комусь потрібно щось перебудовувати або перепідпорядковувати.

Я є категоричним противником цього, хоч і надзвичайно сильно від цього потерпаю. Але, думаю, що потрібно, врешті-решт, називати речі своїми іменами.

Якщо говорити про те, що заважало приймати нам необхідні закони, то, найперше, це подолання нескінченних вето. У нас також ця процедура не відпрацьована, єдиного підходу до з'ясування проблемних моментів не існує. Очевидно, їх потрібно напрацьовувати. А також визначення міністерствами і відомствами пріоритетних законів, які має приймати парламент. Тут знову-таки своє бачення, особисте або політичне.

Сьогодні в законодавчому портфелі профільних правових комітетів Верховної Ради налічується майже 150 законопроектів, але розгляд і прийняття їх просувається вкрай повільно. Маю надію, що після цього засідання ми домовимося, що, очевидно, варто створити спільну робочу групу і визначити кілька пленарних тижнів для розгляду всіх необхідних законів, які мають безпосереднє відношення до діяльності судової системи. І треба прийняти ті рішення, які треба прийняти, бо з 1 січня вже мав би діяти новий Цивільний процесуальний кодекс України, але досі остаточно не підготовлено Адміністративний процесуальний кодекс. Це означає, що не може функціонувати і система адміністративних судів, а обрані судді Вищого адміністративного суду навіть не мають робочих місць і свого приміщення. Потрібно всім підключитися і розмовляти з усіма, від кого це залежить, щоб зрушити цю проблему з мертвої точки.

Проблема ускладнюється, шановні колеги, ще й тим, що ми вже сьогодні намагаємося уніфікувати наше законодавство з європейськими нормами і вимогами. А відтак ключові закони направляємо для експертизи у відповідні європейські інституції. Ви прекрасно розумієте, що це вимагає тривалого часу, значних зусиль: переклад і адаптація нашого законодавства, розгляд там, повернення назад, знову опрацювання неузгоджених моментів. Але, на мою думку, це потрібно робити, щоб потім двічі не переробляти.

Понад 100 необхідних для судової системи законопроектів по два-три роки не можуть потрапити до сесійної зали, в тому числі і з цих причин. Така доля спіткала проекти Кодексу судової влади, зініційованого народним депутатом України М. Катеринчуком, закону про етику професійної діяльності судді — автор М. Добкін, нового Господарського процесуального кодексу і багато інших.

Наголошуючи на необхідності створення сьогодні якісно нової законодавчої бази для ефективного правосуддя, ми сподіваємось на плідну співпрацю з урядом, Верховним Судом України, спеціалізованими судами на цьому пріоритетному напрямі.

Переконаний, що наш парламент не буде працювати в політичному режимі, як це відбувалося під час передвиборної кампанії. Принаймні до початку нових передвиборних перегонів, коли знову з'явиться нестримне бажання ощасливити український народ. Думаю, що саме така робота дасть нам можливість прийняти всі ті необхідні рішення, які сьогодні на часі.

Безумовно, позитивний вплив на організацію судової влади справив Закон про судоустрій України. Але сьогодні потрібно проаналізувати практику реалізації цього закону, оскільки небезпідставно лунають пропозиції самих суддів змінити у цьому законі організацію державного управління забезпеченням судів, підпорядкувавши судову адміністрацію безпосередньо Верховному Суду України, а також передати до його відання академію суддів та інститути підготовки професійних суддів. Щодо останнього — академії суддів — висловлювалося багато пропозицій. На мою думку, потрібно взагалі сьогодні говорити про систему формування суддівського корпусу, а не просто про академію, бо кожен тягне ковдру на себе.

Щодо власне забезпечення судів, то варто визначитися і прийняти необхідні рішення, відповідні рекомендації для Верховної Ради України, бо проблема існує. Коли ми кажемо про модернізацію нашої влади, яка має бути публічною, про посилення судового контролю за діяльністю влади на всіх рівнях, то, очевидно, судова система не може залежати від якоїсь гілки влади.

Вона є складовою адміністративного судочинства, яке повинно супроводжуватися налагодженням ефективного механізму вертикального розгляду на всіх рівнях державного управління конфліктів між держслужбовцями або владою на місцях і громадянами. Чомусь поки що ніхто не звертає на це уваги. Тому беззаконня, нехтування правами і свободами громадян в місцевих органах влади, різного роду державних інспекціях, управліннях, відділах, органах місцевого самоврядування проходить безкарно і набуло загрозливого характеру. То як за таких умов боротися з корупцією, про що ми сьогодні багато говоримо, у сфері державного управління?

Позасудовий порядок розгляду і вирішення скарг громадян, притягнення до відповідальності чиновників, особливо за симптомів страшної державної хвороби — корупції — на рівні обласних структур, міністерств та відомств практично відсутній. Недовіра до чинних владних структур спричинила численні звернення громадян до місцевих судів, але судді перевантажені цими справами, оскільки відсутня обов'язкова процедура досудового врегулювання адміністративного спору.

У нас складається парадоксальна ситуація. Коли ми говоримо про корупцію, я згадую 1994 рік: тоді теж починали боротися з корупцією, кампанія така була проведена. Навіть була матеріалізована чи реалізована ідея набрати випускників-курсантів військових училищ і направити їх в правоохоронну систему. Вони, мовляв, не заражені бацилами корупції і працюватимуть на державу. Тобто зламали систему, яка була. А що натомість? Тому тут проблема існує, але підхід до її розв'язання повинен бути продуманий і виважений. Бо виходить так, що головними корупціонерами в Україні, виявляється, є голови сільських рад, яких нікому захищати.

Покладаючи великі сподівання на незалежну і самостійну судову владу, суспільство вже більш критично ставиться до судової системи. Це пояснюється не тільки складністю судових процедур, довготривалістю розгляду цивільних і господарських справ, а й численними випадками перевищення суддівських повноважень. Ви про них знаєте, ви їх обговорюєте, тому немає потреби мені на цьому зупинятися. Але хотів би сказати, що й до Верховної Ради України надходить багато звернень і скарг, хоч ми не можемо розв'язувати судові конфлікти. Я можу лише сказати, що тільки 2004 року ми отримали понад чотири тисячі звернень, які безпосередньо стосуються оскарження рішень, які були винесені щодо тих чи інших людей.

Шановні колеги. Я хотів би сказати, що у нас багато підстав говорити про налагодження тісної ефективної взаємодії на рівні державної влади в Україні і розв'язання тих проблем, перед якими сьогодні опинилася Україна.

Що ж стосується судової гілки влади, то, гадаю, ми домовимося і визначимося з кожного питання, що нам потрібно для цього робити, щоб прийняти виважені законодавчі акти.

Український дім, 18 лютого 2005 року.

Якщо подивитися на наше життя, то всі ланки треба тягти одразу. А ви розумієте, що це практично неможливо

НОВИНИ

4 БЕРЕЗНЯ 2005 ■ № 41 (3541)

Більш як півтори тисячі будівель залишаються підтопленими в Херсонській області

Адміністрація Джорджа Буша просить Конгрес США додатково збільшити фінансову допомогу Україні в 2005 році на 60 млн. доларів, а в 2006-му — на 88 млн.

■ У НОМЕР

Розвивати регіони вчаться в Україні

Полтава. У Полтавському університеті споживчої кооперації України відбулася міжнародна студентська науково-практична конференція «Соціально-економічні проблеми розвитку регіонів в умовах глобалізації». Представники профільних вузів Росії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Азербайджану та України обговорили результати досліджень та практичні рекомендації з проблем регіональних аспектів розвитку підприємництва, запровадження фінансових механізмів соціального орієнтування ринкових перетворень, зовнішньоекономічної діяльності тощо. Йшлося також про організаційні питання євроінтеграційних процесів держави. Вироблено практичні рекомендації для органів виконавчої влади та місцевого самоврядування.

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Тварин порахували

Запорізька область. У Бердянському районі зроблено підрахунок кількості основних видів диких тварин. З'ясувалося, на території району мешкають більш як 300 лисиць, що вдвічі перевищує встановлені біологічні норми. А от популяція козуль — на межі зникнення: замість 350 голів, що відповідає нормі, зафіксовано 80. Їх знищенню сприяють нехарактерні для цієї місцевості хижаки — вовки, яких налічують 11. Кількість інших тварин — у межах відносної норми: 8666 зайців, 8200 куріпок, 2900 фазанів.

Ярослав ШЕВЧЕНКО.

Вбивство заради задоволення

Дніпропетровськ. Патрульні першої роти міліцейського полку патрульно-постової служби затримали трьох чоловіків, котрі, як з'ясувалося, вбили людину просто заради задоволення. Злочинці, випивши міцних напоїв, вийшли на вулицю у пошуках пригод. Першими на очі потрапили двоє чоловіків, які йшли купити продукти для святкування дня народження дитини одного з них. Зчинилася бійка, один із злочинців вихопив ножа. Батько іменинниці помер по дорозі до лікарні. Вбивць було затримано за годину після скоєння ними злочину. Як з'ясувалося, двоє з трьох нападників раніше судимі. А той, у чиїх руках був ніж, із 27 років життя четверту частину провів за гратами.

Сергій КОРОБКА.

Березнева сльоза Корюківки

Чернігівська область. У Корюківці вшановано пам'ять 7000 жертв фашистів. 2—4 березня 1943 року гітлерівці спалили райцентр за підтримку партизанів. Народний депутат України Олег Петров на скорботному мітингу з цієї нагоди повідомив, що зібрано вже чимало коштів на меморіал загиблим, який невдовзі постане у місті. У заходах вшанування взяв участь Надзвичайний і Повноважний Посол ФРН в Україні Дітмар Гергард Штюдеманн, який ознайомився з фактами злодіянь гітлерівців у місцевому музеї, зустрівся зі свідками трагедії.

Сергій ПАВЛЕНКО.

■ ФОТОФАКТ

Унікальні експонати музею історії Києва вже рік зберігаються в підвалах Українського дому — після закриття музею в Кловському палаці.

На знімку: такий вигляд має діорама давнього Києва IX—XI століть, що є у сховищі.

Фото Володимира ТАРАСОВА (Укрінформ.).

«Злочинний наказ»

(Початок на 1-й стор.).

Остання версія трагедії така. За Гонгадзе було встановлено стеження. «Спецоперацію» з його ліквідації призначили на 15 вересня 2000 року. Але нерозторопність одного з виконавців подарувала Георгію ще один день життя. 16-го під виглядом таксі йому було «підставлено» оперативну машину. Водій попросив журналіста сісти на заднє сидіння, пояснивши, що переднє поламане. Коли жертва опинилася в салоні, в автомобіль ввірвалися інші співучасники. Дорогою за місто Георгія задушили. Тіло вивезли до одного з районів Київської області, зв'язали руки, облили бензином і намагалися спалити. Після невдачі його поховали. Питання про те, хто, коли і з якою метою відділив голову від тіла і де вона тепер, Генпрокуратура поки що залишає відкритим, посилаючись на інтереси слідства.

Дорогою до Києва вбивці позбулися речей і одягу жертви. Тепер виконавці вказують місця приховування доказів. Згодом інші особи, чиї особистості слідством установлено, тіло журналіста перевезли в Улашівське лісництво Таращанского району Київської області, де його і було знайдено третього листопада.

У таких злочинах, за словами Святослава Піскуна, є чотири категорії винних. Замовники, організатори, виконавці й недоносителі. На сьогодні слідству відоме все коло підозрюваних, але особистості фігурантів поки що не розголошують в інтересах розслідування. Відомий і мотив убивства, але він має бути встановлений і доведений у законному порядку.

Так, обвинувачення проти безпосередніх виконавців і відтворення повної картини злочину підкріплено великою кількістю експертиз (зокрема ботанічною і грунтознавчою) та копітким аналізом отриманої інформації. Наприклад, хімічними дослідженнями доведено, що цілком таємний журнал реєстрації документів, за якими давали завдання на оперативне відпрацювання громадян, закритий 2001 року, був знищений чорнилом, випущеним у 2003-му.

Як докази можуть бути використані і «плівки Мельниченка». Вони у справі — із січня 2001 року, але висновки експертизи щодо їх автентичності незадовільні. С. Піскун підкреслив, що записи можуть бути долучені до розслідування після проведення повторної експертизи і набуття ними офіційного статусу. Він запропонував Миколі Мельниченку прибути в Україну й особисто взяти участь у повторній експертизі записів. Генпрокурор гарантує колишньому майорові недоторканність і заявив, що постанову на його арешт скасовано, а кримінальну справу проти М. Мельниченка закрито.

Швидке розкриття кримінальної справи, яка триває більш як чотири роки, С. Піскун пояснює тим, що свого часу йому і слідчій групі просто перешкодили її закінчити, «звільнивши за півгодини». «Якби не моя відставка, ми поставили б крапку ще у 2003 році», — заявив він. Крім того, Генпрокурор вважає, що свою роль зіграла й ефективна взаємодія з МВС, і особливо з СБУ.

Підозрювані повністю визнали свою вину і дають свідчення. Відомо, що на сьогодні для давання свідчень у «справі Гонгадзе» викликано колишнього міністра внутрішніх справ України Юрія Кравченка.

Фото Віктора ПОБЄДИНСЬКОГО (УНІАН).

На знімку: автомобіль, на якому, за припущеннями, тіло Георгія Гонгадзе було перевезено у Таращанський район.

Олег ДЕНИСОВ.

Коментар юридичного відділу редакції

Доказами у кримінальній справі є різні фактичні дані, на підставі яких у визначеному законом порядку орган дізнання, слідчий і суд встановлюють наявність або відсутність суспільно небезпечного діяння, винність особи, котра вчинила це діяння, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи (ст. 65 Кримінально-процесуального кодексу). Згідно зі ст. 66 КПК, докази можуть бути подані підозрюваним, обвинуваченим, його захисником, обвинувачем, потерпілим, цивільним позивачем, цивільним відповідачем та їх представниками, а також будь-якими громадянами, підприємствами, установами і організаціями. Водночас Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» передбачає, що негласне зняття оперативно-розшуковими підрозділами інформації з каналів зв'язку, контроль за телефонними розмовами, застосування інших технічних засобів одержання інформації здійснюються за рішенням суду, прийнятим за поданням керівника відповідного оперативного підрозділу або його заступника. Застосування цих заходів проводиться виключно з метою запобігти злочинові чи з'ясувати істину під час розслідування кримінальної справи, якщо іншим способом одержати інформацію неможливо. За результатами здійснення зазначених оперативно-розшукових заходів складається протокол з відповідними додатками, який підлягає використанню як джерело доказів у кримінальному судочинстві. При цьому оперативно-розшукова діяльність здійснюється оперативними підрозділами МВС, СБУ, Державної прикордонної служби, управління державної охорони, органів державної податкової служби та Державного департаменту України з питань виконання покарань, розвідувального органу Міністерства оборони України. Проведення оперативно-розшукової діяльності іншими підрозділами зазначених органів, підрозділами інших міністерств, відомств, громадськими, приватними організаціями та особами забороняється. Водночас відповідно до статті 62 Конституції України обвинувачення не може грунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

Жодному громадянинові ще не спало на думку кричати «Вчителі з народом!»

Так сказав на засіданні атестаційної комісії Національної академії внутрішніх справ України проректор по службі, полковник міліції Валерій Сокоренко. Щоб не було більше приводів сумніватися в єдності міліції та народу, новий міністр підписав наказ про атестацію всіх співробітників МВС на відповідність займаній посаді.

По один бік довгого стола комісія, по другий — атестований міліціонер. Зачитуються його «плюси» і «мінуси», ставляться запитання. Не валять: «назвіть найрезонанснішу подію вчорашнього дня», «назвіть міністра та його заступників» або «задля чого проводиться ця атестація».

В одного підполковника спитали:

— Ви який вуз закінчили?

— Наш!

— А де ж значок?

— На парадному кітелі!

Один офіцер, розповідаючи про поставлені Президентом перед МВС завдання, дещо розгубився. Тож тепер кілька тижнів готуватиметься до другої спроби.

Прапорщику міліції Ніні Пасішник під час попередньої атестації, враховуючи дві вищі освіти та позитивну характеристику, оголосили вердикт: «Достойна висунення на вищу посаду!» Але не висунули... Тому цього разу її взагалі вирішили не атестувати, а дещо пізніше таки справді розглянути питання про присвоєння пані Пасішник офіцерського звання.

Всього в академії через сито атестації має пройти близько 800 осіб. Про велике навантаження на комісію перший проректор, генерал-полковник міліції Юрій Черкасов каже:

— До Дня сміху всіх пропустимо, а потім керівництво академії буде атестуватися в МВС.

Сергій ХОМІНСЬКИЙ.

■ ЦИФРА

20 млн. грн.

надає Кабінет Міністрів України для укріплення одеських катакомб. Програму для їх порятунку розраховано на п'ять років. Дотепер не складено точну карту підземного міста, адже, за попередніми оцінками спелеологів, довжина катакомб може досягати 4000 кілометрів. Підземні порожнини утворилися на місці розробок каменя-ракушняка, з якого побудована центральна частина Одеси. 80 відсотків підземних тунелів заповнені водою, черепашник руйнується, будинки падають. Передбачається, що укріплення підземних виробок відбуватиметься шляхом замивання водо-піщано емульсією або закладання каменем.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Ефективність боротьби з журналістами визначається кількістю вбитих?

В Азербайджані вбито провідного опозиційного журналіста Ельмара Гусейнова. Пан Гусейнов був головним редактором журналу «Монітор», відомого критичними заявами на адресу уряду Азербайджану.

Два роки тому урядовці вже подавали на нього до суду за наклепи, після того як Ельмар Гусейнов заявив, що вони поводяться, як сицилійська мафія. На початку тижня двоє інших опозиційних азербайджанських журналістів розповіли, що їх забрали до поліції і жорстоко побили. Західні країни вже давно критикують Азербайджан за обмеження свободи преси, але правозахисні організації вважають убивство пана Гусейнова найсерйознішим нападом на журналістів у цій країні, **повідомляє «Бі-бі-сі».**

Термінова контрабанда з Лондона

За спробу контрабандою ввезти в Україну сильнодіючу психотропну речовину МДМАВ у столичному аеропорту «Бориспіль» затримано громадянина Ізраїлю, помічника рабина Лондона. Одержавши термінове замовлення, затриманий вирішив скористатися авіарейсом. Прибувши до Києва, іноземець намагався пройти спрощений митний контроль — «зелений коридор». Під час огляду особистих речей у кишенях його штанів було знайдено два поліетиленових пакета з наркотиками. Порошок вилучили, а контрабандиста затримали.

Вага партії — 152 грами. У нашій країні цю речовину вилучають уперше. Операцію проводили разом з правоохоронними органами Великої Британії. Слідче управління Служби безпеки України порушило проти зловмисника кримінальну справу.

Опозиції потрібно не рішення, а графік

Ліванська опозиція склала список вимог до президента країни. Головні з них — зміна керівництва спецслужб і виведення із країни сирійських військ. Домагатися відставки глави держави опозиціонери не стали. Не виключено, що найближчим часом у Саудівській Аравії Валід Джумблат (лідер ліванської опозиції) і президент Сирії Башар Асад зустрінуться і, можливо, обговорять графік виведення військ, які вже більш як 25 років виконують миротворчі функції за згодою ліванського уряду.

Тим часом прихильники ліванської опозиції продовжують вуличні акції протесту. На площі в центрі Бейрута люди стежать за кожним рішенням опозиції. Одна з головних їхніх вимог — розслідування вбивства Рафіка Харірі. Він був прем'єром до 2004 року і мав велику популярність у Лівані, **повідомляє «Бі-бі-сі».**

Фото АП.

Прихильники опозиції продовжують вуличні акції протесту

«Перша леді Грузії — оповідь ідеалістки»

■ ДО 8 БЕРЕЗНЯ

Так називається автобіографічна книга дружини президента Грузії Сандри Руловс. Презентація видання відбулася 2 березня в Амстердамі. Сигнальний примірник автор вручила прем'єр-міністру Нідерландів Яну Петеру Балкенеді. Над книгою Руловс працювала десять місяців.

Перша леді Грузії розповідає про десять років життя в Грузії, діяльність свого чоловіка, про свою сім'ю та останні події у країні. Книга ілюстрована фотографіями з архіву родини президента. Грузинською мовою її буде видано у жовтні цього року. Сама Сандра Руловс сказала журналістам, що голландських читачів, найпевніше, зацікавить історія про те, як жителька маленького голландського міста стала першою леді Грузії.

Тамаз ЛОМСАДЗЕ.

Тбілісі.

Чорноморський флот не відпливе

Міністр оборони України Анатолій Гриценко не бачить підстав, щоб ставити перед Росією питання про дострокове виведення Чорноморського флоту Російської Федерації з української території. Про це він заявив у інтерв'ю агентству «Інтерфакс-Україна». «Перебування Чорноморського Флоту Російської Федерації на території України регламентується відповідними міждержавними угодами, і Україна буде їх чесно виконувати. Не думаю, що наша держава порушить питання перед Росією щодо дострокового виведення Чорноморського флоту — не бачу для цього підстав», — сказав Анатолій Гриценко.

Фото АП.

М'який вирок за великий теракт

Учора суд в Індонезії засудив радикального ісламського проповідника Абу Бакара Башира **(на знімку)** до двох з половиною років тюремного ув'язнення, визнавши його причетним до підготовки вибуху на острові Балі в 2002 році, що забрав життя більш як 200 осіб.

Абу Бакара Башира обвинувачували також в організації вибуху в готелі «Маріотт» у Джакарті й у тім, що він керував терористичним угрупованням «Джемаа ісламія», однак суддівська колегія у складі п'яти осіб визначила їх як недоведені і винесла виправдувальний вирок. Водночас обвинувачення збирається подавати апеляцію на занадто м'який, на думку прокурорів, вирок. Спостерігачі очікували, що проповідника буде засуджено на вісім років. «Я не визнаю цього рішення, це — не правосуддя», — прокричав літній проповідник після оголошення вироку.

Пекін не дружить із США з питань прав людини. Натомість дружить з Києвом

За традицією наприкінці лютого — початку березня США і КНР обмінюються «люб'язностями», звинувачуючи одне одного в порушенні прав людини. Держдеп США публікує «Доповідь про ситуацію у сфері прав людини в різних країнах світу», в якій називає Китай у числі інших 101 країни одним зі злісних порушників цих самих прав. Пекін не залишається в боргу, і вже шостий рік поспіль пресканцелярія Держради КНР видає доповідь «Про права людини в США в 2004 році». В опублікованому 3 березня документі керівництво Піднебесної намагається показати «повну безпідставність» звинувачень з боку Вашингтона і наводить численні факти, котрі свідчать про те, що в самих США порушення прав людини є серйозною проблемою. У нинішній доповіді йдеться про агресію проти інших країн, знущання над військовополоненими, порушення прав на життя, свободу й безпеку особистості тощо.

Натомість в особі Києва Пекін має давнього союзника з цього питання. Варто нагадати про важливість підтримки України КНР на торішньому засіданні Комісії ООН з прав людини в Женеві. Тоді Китаю, що зібрав чимало заступників, укотре вдалося поставити на місце американців з їхніми деклараціями. Про те, що нічого не змінилося у відносинах між Києвом і Пекіном у цьому питанні, запевняв на нинішньому тижні керівництво парламенту, МЗС і громадських організацій голова Комітету з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин Верховної Ради України Геннадій Удовенко.

Крім «профільних» питань, український парламентарій, що перебував у КНР за запрошенням китайського МЗС, обговорив із главою зовнішньополітичного відомства КНР Лі Чжаосіном перспективи двосторонніх відносин, зазначивши пріоритетність розвитку відносин із КНР у системі української зовнішньої політики. Крім того, він передав особисте послання Президента України Віктора Ющенка Голові КНР Ху Цзіньтао із запрошенням відвідати Україну з держвізитом. Лі Чжаосін наголосив, що між Україною і КНР склалися відносини взаємної довіри, економічної взаємодоповнюваності й ефективної взаємодії в міжнародних справах. Під час зустрічі Геннадія Удовенка з заступником голови постійного комітету Всекитайських зборів народних представників Ісмаїлом Аматом сторони висловили надію на те, що планований і відкладений уже один раз візит Голови ВР України Володимира Литвина усе-таки відбудеться.

Ольга ТАНАСІЙЧУК.

Пекін,
спеціально для «ГУ».

■ СВІТ КОРОТКО

ЛІВІЯ

Усю владу — Генасамблеї

Ліквідувати Раду Безпеки ООН і передати її функції Генеральній асамблеї запропонував лівійський лідер Муаммар Каддафі. «Краще, щоб долі світу вирішувала Генасамблея, куди входить 191 держава», — вважає Каддафі й обіцяє, що в противному разі Тріполі просто залишить організацію.

США

Колишні шпигуни без забезпечення

Верховний суд США ухвалив рішення, згідно з яким колишні шпигуни не можуть подавати позови до ЦРУ з вимогою виплати довічного утримання після звільнення з розвідслужб. Голова Верховного суду Вільям Рейнквіст заявив, що розкриття шпигунських зв'язків неприйнятне і може зашкодити діяльності розвідки.

РОСІЯ

Помаранчевий заклик

На сайті російської «Пори» опубліковано звернення до натхненників і учасників помаранчевої революції в Україні з закликом передати сусідам «помаранчеву естафету». «Становище громадян у Росії погіршується», —заявляє «Пора!» і зазначає, що в країні «фактично відновлено політичне шпигування, яким замість боротьби з тероризмом займається ФСБ». Учасники громадянського руху також стверджують, що в більшості федеральних засобів масової інформації відновлено цензуру.

АВСТРІЯ

Стережись туману!

У середу на шосе А1, в районі озера Зальцкаммергут, через сильний туман зіштовхнулося близько 40 автомобілів. У результаті ДТП загинуло щонайменше двоє чоловік, десятеро одержали поранення. Шосе А1 — одне з головних у країні, воно з'єднує Відень із західною частиною Австрії та Німеччиною.

ІРАК

Небезпечна зона

Не менше п'яти поліцейських убито внаслідок вибуху двох замінованих машин, припаркованих біля будинку Міністерства внутрішніх справ у Багдаді. Автомобіль з вибухівкою вибухнув також біля пункту вербування добровольців до збройних сил Іраку. Загинуло шість і поранено 28 чоловік.

У травні 2004 року відновлено почесне звання «Мати-героїня»

«Голос України» визначить кращих вокалістів і вручить їм свої призи

стор. 7

Не можна жити зі сльозами на очах

Роздуми про жіночу долю в Україні

У своїй багаторічній напруженій політичній діяльності мені доводиться зустрічатися з тисячами людей у різних регіонах нашої держави. І в мою пам'ять назавжди вкарбувалися тисячі облич, тисячі очей.

Та особливо чітко запам'яталися натруджені, почорнілі від тяжкої праці жіночі руки. А хіба можна без болю згадувати очі наших матерів і бабусь, сестер і дочок? Скільки в них невимовного горя і відчаю! А ще — надії. Кожна з них могла б спитати: «За що?»

За що в мирний час доводиться терпіти поневіряння, зазнавати нестатків і принижень, пробиватися до бездушних чиновників, вимагаючи для себе і своїх дітей гідного життя? Адже скільки всього вже пережив наш народ у минулому! Одна війна чого варта! А тепер нові випробування на виживання. «Незалежна» держава «віддячує» за нелегку працю мізерними зарплатами і принизливими пенсіями.

І я не можу забути гірких сліз багатодітної матері, в квартирі якої відключили газ і електрику за невчасну оплату, а тепер ще й погрожують виселити на вулицю. А з чого ж платити? Де взяти грошей? Чоловік, який чесно відпрацював усе життя на країну, нині приносить додому жалюгідні копійки...

А ось колишня знатна доярка. У минулому — відомий на всю країну передовик, авторитетна, всіма шанована людина. Нині ж цинічно забута владою в пустій, холодній і дірявій хатині, ледве перебивається з хліба на воду.

Згадується ще молода, вродлива, але вже виснажена життям і працею жінка. П'ятнадцять років тому вона брала участь в організованій Рухом студентській голодовці у Києві, а торішньої осені — у так званій помаранчевій революції. Сьогодні вона зайнята розв'язанням зовсім інших, але дуже важливих, дуже болючих для неї проблем: як вижити, чим прогодувати сім'ю на свою досить скромну зарплату (чоловік узагалі втратив роботу), яке майбутнє чекає її малолітнього сина? Вже не раз вона питала сама себе: «Невже я голодувала, невже я мерзла на Майдані тільки для того, щоб жити надголодь і в холоді зараз?»

В одному вірші Євгена Євтушенка є такий хвилюючий рядок: «З жінок починається народ». Мабуть, точніше не скажеш...

Так, кожна людина з'являється на світ від мами. І з перших хвилин малюк бачить і на все життя запам'ятовує найдорожче, найкрасивіше і наймиліше для нього матусине обличчя, чує і назавжди запам'ятовує рідний мамин голос, зворушливу мамину пісню. Спокійно і затишно йому на дбайливих материнських руках.

Мама — це перша батьківщина кожного громадянина. З молоком матері передається нам любов до рідної землі, до рідного народу, до великої Батьківщини. Із щирим материнським благословенням, із материнським рушником-вишиванкою на щастя, на долю вирушаємо у нелегку дорогу великого життя. І завжди мати жде додому сина.

Тому таке природне злиття у нашому розумі й серцях двох вічних понять «мати» і «Батьківщина» в одне, дороге і священне для кожного з нас — «Батьківщина-мати». Ось чому знаменитий плакат **«Батьківщина-мати кличе!»** в грізні роки Великої Вітчизняної війни справляв таке велике емоційне враження, бо торкався найвразливіших струн душі.

Справді, з жінок починається народ! Жінки — це берегині сімейного вогнища, тепла і спокою в домі. Без перебільшення можна сказати, що саме жінки-матері, пройшовши через складні випробування століть, сформували і зберегли нашу націю, менталітет, традиції, православну християнську мораль, нашу мову, пісні, вишиванки... Так що ніколи не буде переводу славному українському роду!

Ще донедавна, у радянські часи, жінка-мати, жінка-трудівниця оспівувалася в піснях, звеличувалась у книгах і фільмах. Наприклад, **мені ще з шкільних років глибоко в душу запали прекрасні слова Максима Горького: «Прославим женщину-мать, чьей грудью вскормлен мир, чья любовь не знает преград. Все прекрасное в человеке от лучей солнца и молока матери. Вот что насыщает нас любовью к женщине».**

А тепер телебачення і газети майже цілодобово, аж захлинаючись, навперебій розповідають про абсолютно інших жінок — про якісь секс-символи, топ-моделі, рок-співачок, про малолітніх злочинниць і навіть повій. Дійшло до того, що жіноча краса стала дешевим рекламним, і не тільки рекламним, товаром.

«Ласкаві мамині руки», «лагідна бабусина доброта», «любов дитини до мами» — ці поняття залишилися хіба що на протертих сторінках дитячих книг радянської епохи. Таких у дитячих садках сьогодні вже не читають. Втім, немає вже й більшості дитячих садків. Там тепер нахабно розташувалися комерційні структури, казино, а нерідко і справжні борделі.

Серце обливається кров'ю, коли читаєш сухі рядки офіційної статистики, яка свідчить, що понад 150 тисяч дітей стали безпритульними.

А це означає, що їм ніде жити і нішо їсти, що вони не вчаться, а жебракують, курять, вживають алкоголь і наркотики, тобто фактично вже стали на злочинний шлях. І ще одне сумне порівняння: сьогодні у нас дітей-сиріт більше, ніж після Великої Вітчизняної війни. Збільшується кількість дітей-інвалідів, розумово відсталих.

Понад 150 тисяч дітей стали безпритульними

Та й бути «просто мамою» нині стало несучасно, більш того — дуже дорого. У результаті так званих радикальних ринкових реформ у наші оселі прийшли бідність і хвороби. Далеко не кожна сім'я нині зважиться на народження не те щоб двох-трьох, а навіть і однієї дитини. В Україні склалася така демографічна ситуація, що смертність переважає народжуваність. Причому перш за все різко зростає дитяча смертність. А хіба може бути щось страшніше горя матері, коли у неї на руках помирає її кровиночка, а вона не в змозі її врятувати, бо немає грошей на лікування і дорогі ліки.

Особливо критичне становище склалося на селі, яке справедливо вважається колискою України. За останніми даними, у сільській місцевості на тисячу чоловік народжуваність становить 11,6 чоловіка, а в кожному четвертому селі діти взагалі не народжуються. Це катастрофічно підриває генетичний фонд нації. Адже селянство не тільки забезпечує і відтворює сільське населення, а й поповнює наші великі і малі міста.

І, хоч як прикро це констатувати, за чотирнадцять років незалежності населення України скоротилося на 5 мільйонів чоловік, з 52 до 47 мільйонів. На жаль, ця негативна тенденція тільки посилюється: щороку вмирає на 350—400 тисяч чоловік більше, ніж народжується. А в минулому 2004 році кількість померлих перевищила кількість народжених майже вдвічі, коефіцієнт природного приросту населення становив мінус 7,0.

Комуністи вже не раз заявляли про свою серйозну стурбованість демографічною ситуацією в державі. Адже якщо так триватиме й надалі, то через якихось 50 років населення нашої країни уполовиниться. Вже зараз ООН визнала Україну вимираючою державою.

А хіба можна забути, що в радянські часи держава робила все для того, щоб жінка-матір могла ростити дітей і спокійно працювати? Радянська держава, суспільство вважали материнство найбільшою, найвищою цінністю, намагалися зробити все можливе для стимулювання народжуваності, брали на себе значну частину турбот про дітей, які по праву вважалися єдиним привілейованим класом.

Сімейна політика будувалася за допомогою цілої системи соціальних гарантій з охорони материнства та дитинства. Це і безплатна медична допомога, і гарантована освіта, й інші конкретні та дієві заходи. Згадаймо, скільки дітей щороку оздоровлювалося за державний рахунок у піонерських таборах, будинках відпочинку, дитячих санаторіях і профілакторіях! Скільки з них безплатно займалися в спортивних секціях, на станціях юних техніків, юних туристів, у гуртках юннатів, вчилися музиці, танцям, співу, малюванню... Згадаймо і те, що ціни на дитячі товари були значно нижчі від їх собівартості (це компенсувалося підвищеними цінами на алкогольну продукцію, ювелірні вироби, автомобілі та інші предмети розкоші).

Згадаймо, як суворо дотримувались законодавчі гарантії тих років: заборонялося звільняти з роботи вагітних жінок і жінок, які мали дітей віком до трьох років. Передбачалося їх обов'язкове працевлаштування у разі ліквідації підприємства. Не дозволялася праця жінок на шкідливих роботах. Не можна було залучати матерів до наднормових робіт, до робіт у вихідні дні, а також у нічні зміни. Багатодітним матерям та матерям-одиначкам надавалася вагома матеріальна допомога.

Так, у радянські часи всі ми по праву пишалися своєю країною і своїм трудом, отримували нормальну, достатню зарплату. Ми їли і вдягалися як люди, а тепер тільки донощуємо та доїдаємо...

На жаль, нинішні правителі згадують про жінок тільки 8 Березня, а також як про електорат у ході чергової виборчої кампанії. А в повсякденному житті, особливо в економічному плані і передусім на ринку праці, все не так просто, а точніше — відбувається за цинічним принципом: врятування потопаючих — справа самих потопаючих. Тепер на підприємствах у першу чергу скорочують жінок. Серед безробітних їх уже 80 відсотків. Праця жінок оплачується на 30-40 відсотків нижче, ніж аналогічна праця чоловіків.

Наші багатостраждальні жінки у цей скрутний час витримують подвійне, а нерідко і потрійне навантаження — на роботі і вдома, кожен день турбуються про те, чим нагодувати, в що одягнути своїх дітей. Прикро, але факт: прикрасою жінок у селі стали сапки, а в місті — сумнозвісні «кравчучки» і «кучмовози» (саме так увійшли в історію недоброї пам'яті колишні президенти).

І якщо жінки Західної Європи у свої 60-70 років активно подорожують світом, то наших чекає подорож хіба що в інший, потойбічний світ. Правда, наші молоді жіночки й дівчата також подорожують — у пошуках хліба й заробітку вони змушені виїжджати на чужину, влаштовуватись на найважчу і найнепрестижнішу роботу, з болем залишаючи свої сім'ї, чоловіків і дітей, старих батьків. Тим самим вони рятують себе, рятують свої сім'ї як тільки можуть.

Подумайте: п'ять мільйонів наших жінок у вимушеній трудовій еміграції. Майже півмільйона найкрасивіших у світі українських жінок і дівчат просто продані в сексуальне рабство. І ніхто за цей жахливий злочин поки що не покараний.

За чотирнадцять років незалежності населення України скоротилося на 5 мільйонів чоловік

Дорогі жінки! Я звертаюся сьогодні до вас, щоб запевнити, що ми, комуністи, постійно думаємо про вас, розуміємо вашу одвічну, можна сказати, навіть історичну значущість і незамінність у житті суспільства. Ми просимо вибачення, що не змогли вас надійно захистити, не зуміли зробити все, на що ви по праву заслуговуєте.

Звичайно, ви гідні кращої долі і ми будемо намагатися, як тільки можемо, допомагати вам, і далі будемо рішуче боротися за те, щоб жінка-мати, жінка-трудівниця стала справді головною людиною в нашому суспільстві, як це було у недавні радянські часи, коли в основу соціальної політики держави було покладено турботу про сім'ю, жінок і дітей.

Згадаймо, у смертельно небезпечні воєнні часи Президія Верховної Ради СРСР своїм указом від 8 червня 1944 року запровадила почесне звання «Мати-героїня» з врученням однойменного ордена. Після проголошення незалежності України це звання новою владою було скасоване, як і багато інших відзнак.

І тільки у травні 2004 року депутатській фракції комуністів у Верховній Раді України вдалося добитись відновлення почесного звання «Мати-героїня» для матерів, які виховали п'ятьох і більше дітей незалежно від того, народили вони їх чи всиновили в установленому законом порядку. Звичайно, встановлення високого звання — це тільки перший крок, необхідна конкретна і вагома соціальна підтримка багатодітних сімей з боку держави.

Нам, депутатам-комуністам, вдалося не допустити збільшення порогу пенсійного віку для жінок на 5 років, тобто встановлення для них виходу на пенсію у 60 років (саме на цьому так завзято наполягали урядовці ще у 2000-2001 роках).

Значний резонанс у суспільстві викликала організована комуністами всеукраїнська акція протесту «Поверніть наших дітей з Іраку!» Адже хто хоче, щоб його діти воювали на чужих війнах, своєю кров'ю розплачуючись за авантюри чергового тимчасового уряду? І хіба є в світі такі гроші, такі багатства, які б замінили матері сина, дружинам і нареченим їхніх суджених, а дітям — батьків?

Ми, депутати-комуністи, при кожній можливості порушували питання про виведення українського військового контингенту з Іраку, вносили відповідні законопроекти на розгляд Верховної Ради. Нарешті політичне рішення вже прийнято, але поки що чомусь не виконується. У той же час ряд країн уже відкликали свої військові підрозділи, так що невдовзі в Іраку залишаться тільки американські й українські солдати. Україна тим самим наражається на небезпеку міжнародного тероризму.

Сьогодні я ще раз категорично заявляю, що необхідно негайно відкликати наших хлопців з Іраку й усіх інших гарячих точок планети. Необхідно негайно повернути матері сина, повернути дружині — чоловіка, повернути дітям — батька!

А хіба нормально, що представниці прекрасної статі, а це більше половини українського суспільства, практично відсторонені від реального впливу на політичне і ділове життя? Переконаний, що від вас, дорогі наші жінки, залежить дуже багато, адже ви складаєте більше половини виборців, тобто ви спроможні самостійно, конституційним шляхом змінити у своїх інтересах систему політичної влади у державі. І я звертаюся до вас, дорогі жінки: мовчки терпіти і чекати якихось позитивних змін — це означає зрадити наше минуле, це означає позбавити щасливого майбутнього наших дітей і онуків.

Не можна далі жити зі сльозами на очах!

Комуністична партія України, її депутатська фракція у Верховній Раді пропонують принципово нову гендерну і сімейну політику. В її основу покладається не просто юридична рівність прав жінок і чоловіків, а рівність громадських прав, тобто створення жінкам реальних умов для їх самореалізації в політиці, бізнесовій діяльності, громадському житті, зокрема — щоб їх самореалізації як особистості жодним чином не перешкоджало материнство. Більше того, вважаємо за необхідне забезпечити жінкам навіть певні преференції, особливо на перших порах.

Всіма цими життєво важливими питаннями активно і предметно займається Всеукраїнський союз жінок-трудівниць «За майбутнє дітей України», створений з ініціативи та підтримки Компартії і очолюваний членом Президії ЦК КПУ, народним депутатом, авторитетною серед широкого загалу Катериною Самойлик.

Я глибоко вірю в те, що прийде час, коли жіноче покликання втілиться у всій повноті, коли наші прекрасні жінки здобудуть досі не бачений блиск і вплив, коли у наших оселях завжди будуть добробут і злагода, дитячий сміх, радість і щастя, коли нарешті збудуться пророчі слова великого Тараса Шевченка: «І буде син, і буде мати...» І буде правда на землі! Заради цього і будемо боротися!

Сьогодні я від усієї душі поздоровляю всіх жінок України з їхнім традиційним святом, бажаю кожній з них радості, сімейного щастя, успіхів у житті, хорошого весняного настрою. Хай мир, злагода і добробут завжди будуть у кожній Вашій родині, у кожній Вашій домівці, дорогі і любі наші жінки!

Зі щирою повагою —
Петро СИМОНЕНКО.

Подумайте: п'ять мільйонів наших жінок у вимушеній трудовій еміграції!

Співробітники ДАІ готуються до канікул

■ АКТУАЛЬНО

Весняних канікул, що уже на носі, з нетерпінням чекають не лише школярі, а й їхні батьки, вчителі. Співробітники дорожньої автоінспекції також готуються до канікулярного періоду. Саме на ці дні, коли немає занять у школах, за статистикою, припадає найбільша кількість дорожньо-транспортних пригод за участю маленьких громадян країни. Уже не перший рік, крім формальних плакатів-закликів «Водії, будьте особливо уважні на дорозі!», охоронці безпеки руху впроваджують нові та несподівані методи роботи з дітьми і дорослими. Саме дорослими — батьками і бабусями-дідусями. Адже, відповідно до статистики, чверть нещасних випадків на дорогах стається з дітлахами, котрих супроводжував хтось із дорослих. Часом навіть не один, а декілька чоловік.

— Діти виїжджають на проїжджу частину на велосипедах, роликах, санчатах. Часом дорослі самі подають підростаючому поколінню приклад, переходячи дорогу в заборонених місцях, — ділиться сумним досвідом начальник відділу ДАІ Печерського району столиці Віталій Кваша.

За його словами, після того, як за сприяння райдержадміністрації поблизу кожної школи району було встановлено «лежачого поліцейського», крива ДТП з участю маленьких громадян падає. Але і тим 12 торішнім випадкам, коли діти опинялися під колесами, можна було запобігти. Десь недогледіли батьки, а постраждалим підліткам недостатньо розповідали про небезпеку, яка підстерігала їх на проїжджій частині.

Автоінспектори вважають: убезпечити дітей від неприємностей на дорогах чималою мірою здатна профілактична робота. Так, за кожною школою Печерського району, підкреслив Віталій Кваша, закріплений офіцер, котрий раз на місяць викладає учням основи Правил дорожнього руху. Вивчення цієї, без перебільшення, життєво важливої інформації, проходить в ігровій формі, з обговоренням реальних ситуацій: чому людина потрапила під машину. Не менш ефективними методами співробітники ДАІ вважають свої виступи в ефірі шкільних радіоточок, до яких ретельно готуються. А столична школа №88 є практичним полігоном, де учні інших шкіл району можуть на практиці закріпити отримані навички: побувати на обладнаному там міні-перехресті і як пішоходи, і як інспектори зі свистком і жезлом.

До роботи з дітками дошкільного віку в інспекторів району дещо інші підходи. Як і в школах, за кожним садком закріплено співробітника ДАІ з сержантського складу. Основну увагу вони приділяють не малятам (хоча і там не обходиться без ігор у Дядю Стьопу), а їхнім мамам, татам, бабусям і дідусям. Нагадування дорослим, які опікуються малятами, що дорога таїть небезпеку, ніколи не буває зайвим.

Підполковник Віталій Кваша — прихильник активізації такої педагогічної роботи інспекторів з маленькими учасниками дорожнього руху. Вважає, що досвід організованих ДАІ поїздок для школярів місцями бойової слави, які колись активно практикували, забутий незаслужено — двостороннім контактам він йшов на користь. Для того, щоб відновити екскурсійні традиції, частіше преміювати дітлахів, бракує коштів. Хоча без подарунків не обходиться. Школярам — юним інспекторам Печерського району, котрі перемогли в міському змаганні КВК, справжні інспектори дарували не лише жезли, значки і свистки, а й радіоприймачі.

Іван ЛАЗНЮК.

На знімку: начальник відділу ДАІ Печерського району столиці Віталій Кваша.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Страхування авто — справа добровільна

Відкритий лист до власників атомобілів

Шановні добродії!

Звернутися до вас змушує непроста ситуація, що склалася нині на вітчизняному страховому ринку у зв'язку з набранням чинності з 1 січня цього року Закону України «Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів». Не піддаю сумнівам наміри, якими керувалися автори цього закону: передбачено певні гарантії державної компенсації власникам авто за ймовірні збитки від ДТП, угонів чи зумисних пошкоджень транспортних засобів. І все ж маю всі підстави стверджувати: нині цей закон додасть автомобілістам «головного болю» — вже з 1 квітня нинішнього року тих, хто не оформив страхового поліса на авто, штрафуватимуть.

Власники недорогих автомобілів — а таких переважна більшість в Україні — люди з незначними матеріальними статками. Зарплата багатьох з вас не перевищує прожиткового мінімуму. Щоранку ви заїжджаєте на заправки з острахом — чи, бува, в черговий раз не «зашкалило» ціни на пальне. Такою ж болючою є для вас цінова нестабільність на ринку запчастин і авторемонтного сервісу. Одвічну суперечку про вигоди пішоходів й автомобілістів у нас нині вирішують, далебі, не на вашу користь. За таких умов введення обов'язкового страхового збору — це ще один тягар фіскального тиску держави на її громадян. Добрі наміри підвищити безпеку і відповідальність учасників дорожнього руху насправді вимощуються новими фінансовими поборами — здебільшого найвразливіших.

Члени депутатської фракції партії «Єдина Україна» вкрай стурбовані такою ситуацією. Тому ми днями подали на розгляд Верховної Ради законопроект про скасування обов'язкового страхування цивільної правової відповідальності власників наземних транспортних засобів. Натомість наполягаємо на запровадженні добровільного страхування. Принаймні доти, доки розмір мінімальної зарплати, реальні доходи більшості з вас дадуть змогу ввести традиційне в цивілізованих країнах обов'язкове страхування без відчутного удару по ваших кишенях.

Нині запровадження обов'язкового страхування авто принесе вам, його власникам, більше втрат, ніж користі. І неминуче похитне довіру людей до влади, збурить додаткові соціальні пристрасті.

Маючи підстави бути впевненим у цьому, все ж звертаюся до вашої авторитетної думки, шановні автомобілісти. Хотів би почути вашу позицію, вашу точку зору на цю аж ніяк не надуману проблему. Буду вдячний отримати у Верховній Раді ваші листи з думками і пропозиціями, жодну з яких не залишу поза увагою.

Богдан ГУБСЬКИЙ,
керівник фракції партії «Єдина Україна».

■ АКЦІЯ «ГОЛОСУ УКРАЇНИ»

Запрошують дитячий вернісаж і конкурс молодих...

З 23 по 27 березня Асоціація діячів естрадного мистецтва України проводить фестиваль «Дитячий пісенний вернісаж-2005» і II Всеукраїнський конкурс молодих артистів естради.

Конкурсні прослуховування і перегляди учасників планується провести в концертному залі санаторію «Перемога» (смт Ворзель, Київська область).

Заключний концерт лауреатів і гостей фестивалю та конкурсу відбудеться 27 березня у національному палаці «Україна». Голова журі Всеукраїнського дитячого вернісажу — Герой України, народний артист України, академік Анатолій Авдієвський, конкурсу молодих артистів — народний артист України, композитор Ігор Поклад.

Заявки на участь у фестивалі й конкурсі асоціація приймає до 15 березня. Бажаючі можуть отримати додаткові довідки за телефонами в Києві: 244-49-18 і 216-58-14.

Повідомляємо також, що редакція «Голосу України», головний інформаційний спонсор цих культурно-мистецьких заходів, визначить по одному з кращих солістів-вокалістів серед учасників вернісажу та конкурсу і вручить їм свої призи.

Яків ГАЛЬЧЕНКО.

■ СПОРТ

Золота увертюра

Стрільба (пневматична). Таллінн (Естонія). Чемпіонат Європи. Стартового дня жіноча збірна України (Галина Авраменко, Ганна Неустроєва, Вікторія Заболотна) виграла золоті медалі у стрільбі з пістолета по мішені, що рухається з 10 метрів. Бронзових нагород удостоєно ще й команду українських юніорів (дистанція 10 м).

Тандем крокує далі

Баскетбол. Євроліга ФІБА. Третій матч. **«Туборг» (Туреччина) — «Азовмаш» (Україна). 86:95.** Отже, наш клуб вийшов до наступного раунду турніру. Раніше це вже зробив БК «Київ».

У 1/4 фіналу кияни поміряються силами з «Штатус Іскар» (Ізраїль), а маріупольці — з «Динамо» (Росія). Перші матчі наші клуби зіграють на виїзді 15 березня, відповідно у Нахарії та Санкт-Петербурзі.

Жеребкування відбулося

Теніс. Матч турніру Кубка Девіса (Друга Євро-Африканська зона). **Україна—Норвегія.** Учора у приміщенні столичного МТК «Наука» рефері матчу **Ендрю Джарет** (Велика Британія) провів церемонію жеребкування пар.

Отже, сьогодні зустрічаються: Сергій Бубка—Ян-Фроде Андерсен; Орест Терещук—Стіан Боретті.

Завтра — день парного розряду: Терещук/Філіма—Андерсен/Боретті.

У неділю гратимуть: Терещук—Андерсен, Бубка—Боретті.

■ ФАКТ І КОМЕНТАР

Хірургічна робота врятує бюджет

Кабінет Міністрів на своєму засіданні констатував, що у лютому план надходжень до держбюджету перевиконано на 392 мільйони гривень.

Відверто кажучи, мало хто вірив у те, що для подолання бюджетних диспропорцій, які виникли в останньому кварталі минулого року, Кабінету Міністрів вистачить одного місяця. Адже ще в січні бюджет недобрав до планового розпису 405 мільйонів гривень доходів і міністр фінансів Віктор Пинзеник визнавав, що найбільш провальною була ситуація зі справлянням податків Митною держслужбою. Проте факти — річ уперта. Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко мала всі підстави констатувати, що урядові програми працюють з належною ефективністю.

(Закінчення на 10-й стор.).

■ ТЕМА

«Пора» на експорт?

У Братиславі, де 22 лютого зустрічалися президенти двох наддержав Буш і Путін, відбулася ще одна зустріч, яку майже не помітили українські ЗМІ. Про неї в інтерв'ю кільком телеканалам розповів координатор громадської організації «Пора» Владислав Каськів. Про це вчора ще раз нагадала агенція УНІАН, але вже у зв'язку з іншою подією: президент Буш підтримав ідею лідерів «Пори» про створення Міжнародного інституту демократії з центром у Києві.

Щоправда, пан Каськів нині представляється керівником тимчасової робочої групи з підтримки нових організацій на базі «Пори». Він твердить, що американський інститут демократії у Києві забезпечить унікальний імідж для України. Що допомоги української «Пори» потребують інші держави.

У зв'язку з цим ще раз згадується зустріч Буша та Путіна. Не знаю, чому, але, перечитуючи та слухаючи тодішні повідомлення, складалося враження, ніби в Україні очікували моменту, коли найбільший американський демократ «відшмагає» російського президента за порушення демократії. Не сталося, бо Путін на закиди американського колеги сказав, що в Росії 14 років тому демократія перемогла і без будь-чиєї допомоги та втручання.

Є над чим замислитися. Досі нормою демократії вважалося, що народи самі мають здійснювати демократичні перетворення. А вже про експорт революції намагалися не говорити, принаймні вголос. Бо йдеться не лише про заклики, а й про солідну зарубіжну фінансову допомогу. Лідери помаранчевої революції відкидали навіть натяки на це, а неосвічену пані Янукович то й узагалі висміяли за її звинувачення в постачанні американськими валянками. Справді смішно: що там копійчані валянки, коли нині США і не приховують, що на нашу кампанію витратили близько 65 млн. доларів...

То чому нашій чесній владі відразу було не сказати, що «Пора», котра начебто лише підтримувала порядок на Майдані, спонсорувалася й організовувалася американським урядом із залученням американських консультантів, соціологів, дипломатів, двох провідних американських партій і неурядових організацій? До речі, уперше ця технологія застосована 2000 року в Белграді для забезпечення поразки на виборах Слободана Мілошевича. Що «Пора» — це творіння американців, блискуче сплановане вчення з масового маркетингу, котре вже застосовували в чотирьох країнах для повалення неприхильних режимів, зокрема режиму Кучми.

Недавно самовладний узбецький керівник Іслам Карімов, відчувши себе під прицілом, звернувся по допомогу до міжнародної спільноти, щоб «покінчити з неприйнятним застосуванням демократії з метою державного перевороту». Що зрозуміло, бо, приміром, активісти «Пори» і не приховують намірів експортувати своє ноу-хау по всьому колишньому СРСР, повідомивши, що вже встановили контакти з казахською та киргизькою опозицією. Утім, до них це вже зробили серби з руху «Отпор» — після того, як скинули Мілошевича: вони давали поради грузинській «Кмарі», а потім брали участь у створенні «Пори».

Джордж Буш, за словами Каськіва, під час зустрічі з ним відзначив «велику роботу», здійснену «Порою» в Україні, та що вона ще не закінчена. Каськів каже, що у відповідь пожартував, мовляв, «багато ще належить зробити в Молдові та Білорусі». Невже не спало на думку Бушу, а також новоспеченому революціонеру Каськіву, що вони втручаються у внутрішні справи інших держав? Відколи це такими ділами стали пишатися? Ми справді станемо центром, звідки експортуватимуться революції? А як же воля народів? Щоправда, коли Ірак не захотів американської демократії, то має тепер нав'язану нею громадянську війну.

Прочитала недавно в одній із зарубіжних газет: «Якщо події у Києві підтвердять, що США насправді з допомогою своєї стратегії можуть допомогти народам інших країн виграти вибори й узяти владу з рук недемократичних режимів, то Америка напевне спробує застосувати її ще в якійсь із країн на пострадянському просторі. Стежте за Молдовою та авторитарними режимами Центральної Азії». Отак.

Валентина ПИСАНСЬКА.

З ПОШТИ

Як жити?

Протягом багатьох років «чорнобильці» звертаються до різних інстанцій та установ, відповіді яких не вирішують наші проблеми.

Нам не надають у повному обсязі безплатне лікування, ліки і путівки на оздоровлення. Не виплачують сповна і не індексують доплати і компенсації. З 1996 року не збільшували пенсії інвалідам-чорнобильцям, не поліпшують і житлові умови.

Нам здається, що ліквідатори, переселенці, евакуйовані та інваліди-чорнобильці мають право розраховувати на істотне поліпшення пенсійного забезпечення, медичного обслуговування і санаторно-курортного лікування. Але державний бюджет України на 2005 рік знову заморожує надання чорнобильських пільг, компенсацій і доплат у повному розмірі.

Як нам жити?

Адже тільки в період з 1998 по 2003 рік чисельність чорнобильців скоротилася на 456 тисяч чоловік...

В. РЯБУХІН,
голова Охтирської міської організації «Союз Чорнобиль України».

Охтирка Сумської області.

А місцеві депутати мовчать

Ми — виборці Павлограда, уже звикли, що перед нами регулярно звітують депутати Верховної Ради, обрані по мажоритарному округу і за партійними списками. У рідному місті часто бачимо депутата від нашого округу Л. Деркача, багатьох лідерів парламентських фракцій і груп. Такі зустрічі дуже допомагають розібратися в роботі українського парламенту.

Прикро, що з депутатами місцевих рад зустрічаємося рідше, ніж з гостями з Києва. Дуже хочемо почути, що вони зробили корисного, поки були біля керма...

Але ж незабаром нові вибори. З кандидатами в парламент визначитися нескладно, складніше буде з кандидатами до місцевих рад. За «мовчунів» голосувати не хочемо.

Від імені виборців Олексій МАЛАКОВ.

Павлоград Дніпропетровської області.

Дешева праця шахтаря

Не можу зрозуміти, чому така велика різниця між пенсіями тих, хто оформляв документи до 1992 року, і тих, хто це робив у 1992—1996 рр.? У фонді пенсійного забезпечення саме за цими роками пропонують нараховувати пенсію, щоб вона була пристойною. А що робити тим, хто цього часу вже не працював?

Двадцять сім років я трудився на шахті, ще шість — на заводі. У 1990-му пішов на заслужений відпочинок. І що я маю тепер? Лише купу хвороб...

Прикро, що ті, з ким особисто працював і хто вийшов на пенсію пізніше, аніж я, отримують значно більше. І знаєте, річ, власне, не у кількості грошей, а в несправедливості й безглуздих помилках у перерахуванні.

Юрій КАЛЮЖНИЙ.

Димитров Донецької області.

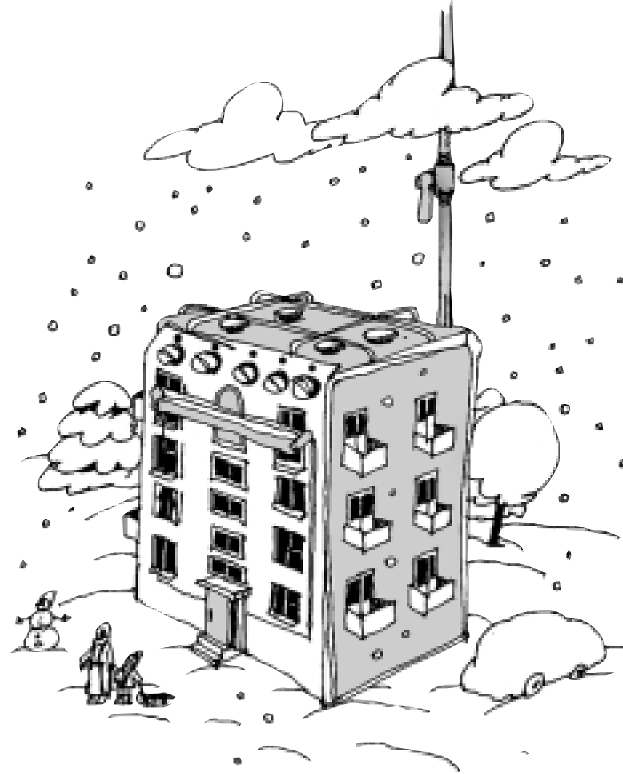
У квартирі +3⁰

Керівництво нашого міста вибрало «оригінальний» метод боротьби з тими, хто не платить за комунальні послуги. Так, 1 лютого 80-квартирний будинок (проспект Перемоги, 23) було цілком від'єднано від центрального опалення. На вулиці — від мінус 10 до мінус 18, у квартирах — плюс три — плюс п'ять. І щоб не замерзнути, ми змушені постійно грітися біля газових плит.

У таких умовах ми живемо й досі. В нас у будинку — багато хворих людей. Важко дивитися на дітей, пенсіонерів та інвалідів — вони не винні, а страждають. Мешканці нашого будинку письмово зверталися до мера міста, але відповіді не одержали. Звертатися до суду? Ми на це не маємо грошей. А жити більше так не можемо...

Т. КРОСЕНКО,
Н. ХИЖНЯК, В. БЄЛОВА
та ще 8 підписів.

Нова Каховка Херсонської області.

Принизливі пільги

Нещодавно прийнято Закон, який стосується дітей війни. Та в ньому не все добре. Маю на увазі ту його частину, в якій ідеться про безкоштовний проїзд всіма видами транспорту. Ті, хто розробляв цей закон, напевно, не знають, як «всі види транспорту», окрім трамваїв і тролейбусів, пролітають повз зупинки, коли їхні водії бачать там лише пенсіонерів.

На мою думку, вже час відмовитися від принизливих і паперових пільг. Натомість краще підняти до пристойного рівня пенсії. Хочу почуватися рівним серед рівних, бодай у транспорті...

Володимир АСАДУЛІН.

Запоріжжя.

Нас обережно знищують

Історія нашого села налічує багато століть. І за цей час було все: і комічне, і драматичне, і трагічне. Всі покоління завжди з гордістю казали: «Я — з Петрівського!». І нам є чим пишатися: наші мешканці сильні, працелюбні, завжди прийдуть на допомогу. Проте новий 2005 рік приніс безліч новин у життя нашого села. Якоїсь миті все, що мали, почало занепадати.

До 1990 року в селі було 20 установ, де працювали близько тисячі селян. А тепер залишилася третина, в яких дуже хитке фінансове становище. Скорочується соціальна сфера. Приміром, Будинок культури більше п'яти років не опалюється, бібліотеки вже давно не поповнювалися новою літературою. У місцевій лікарні скорочують відділення, міст через річку Сіверський Донець потребує капітального ремонту. Не в усіх є газове опалення, та й дрова коштують дорого, тож не кожен тепер може їх купити.

Нещодавно селяни Петрівського вийшли на місцевий майдан. Адже напередодні в державних установах знову оголосили про скорочення — у сільській раді, лікарні, Будинку дитячої та юнацької творчості, водоканалі. На черзі — дитячий садок та пожежна частина. Більш як сто мешканців уже стоять на обліку у центрі зайнятості.

На зібранні люди говорили про наболіле. Подумати тільки: наші діти не бачать ані театру, ані якихось інших пристойних розваг. Жах, але в нашому селі вже й наркотики з'явилися, про що раніше навіть подумати боялися. Тому вирішили надіслати листа Президентові з проханням допомогти в збереженні села. Сподіваємося, нас почують.

О. КОРЖУКОВА.

Петрівське Балаклійського району Харківської області.

■ ФОТО З КОНВЕРТА

Змагання.

Київ.

Фото Анастасії СИТНИКОВОЇ.

■ ТВОРЧІСТЬ ЧИТАЧІВ

* * *

Хто сказав «окраїна» Вкраїна,
З перехрестя всіх земних доріг,
Той забув і пісню солов'їну,
Й дикі танці в серці не зберіг.

Хто не йде, а топче Україну,
Хто плює в криниці джерело,
Той готовий прогинати спину
За чуже дароване тепло.

До безтями я люблю Вкраїну.
Пружно б'ють артерії життя!
Присягаюсь йти на гільйотину
За свої священні почуття.

Неможливо випити криницю —
Духу українського снагу!
Як не можна ухопить Жар-птицю,
Й виростить троянди на снігу.

Най моя «провінція» відстала,
Та на церквах золоті хрести,
Ще із давнини всім сповіщали:
Вся Європа наведе мости!

Ольга СЛАВНА.

Миколаїв.

З «Голосу» знаю про все

Щиро дякую за подарунок, який випав на мою передплатну квитанцію — це парфумерний набір від Алуштинського ефіроолійного заводу. Дуже приємно, що його принесли мені в госпіталь ветеранів Великої Вітчизняної війни міста Сімферополя, в якому я лікувалася. Такій увазі були здивовані всі: я, мої рідні, сусіди і навіть листоноша.

Роки мої пролетіли, як один день... Дитинство було тяжке й голодне, юність забрала війна з фашистами, а потім відбудова... Та я ніколи не здавалася, закінчила два інститути, заробила сорок років трудового стажу, виховала трьох дітей. Нині вже на заслуженому відпочинку, розміняла дев'ятий десяток, а завдяки «Голосу України» знаю про все, що діється в нашій країні і за її межами. Надзвичайно тішить те, що газета двомовна, тож читаю новини рідною українською мовою.

Євдокія АРТЕМ'ЄВА,
ветеран Великої Вітчизняної війни і праці, інвалід II групи, відмінник народної освіти України.

Сімферополь.

Дубно мало власні гроші

Минає тисяча років з часу виникнення перших українських грошей. Вони з'явилися, коли на київському престолі сидів князь Володимир Святославович — син Святослава Ігоровича. На монетах (золотниках і срібниках) був тризуб, котрий нагадував сокола в польоті, а також князівський портрет. Кожна монета важила 4,2 грама. До наших днів їх збереглося лише одинадцять і всі вони виготовлені на вельми високому рівні карбівничого мистецтва.

Між іншим, наше старовинне місто Дубно теж випускало власні гроші. Це було за часів державності України 1917—1920 років. Тоді, через відомі причини, в обігу були як державні казначейські знаки, так і локальні, випущені міськими касами, кооперативами і навіть єврейськими громадами.

«Городское общественное управление» видало у Дубні 10 березня 1918 року бони вартостями 1 і 3 рублі, які збереглися у фондах Державного історико-культурного заповідника нашого міста. А «Городская управа: отдел помощи голодающим» у червні 1919 року випустило чеки, якими користувалися в торговому обігу до грудня, вартістю 5 і 10 рублів. Спеціалісти з нумізматики вважали, що вони не збереглися. Однак такі чеки є у фондах заповідника. Продовольчий відділ Дубенської міської управи видав у 1919 році чеки, дійсні до 1 січня 1920 року, номіналом 1, 3, 5, 10 карбованців. Збереглися і підробки, найчастіше чек вартістю в 1 карбованець підробляли на чек у 10 карбованців.

Микола ПШЕНИЧНИЙ,
завідувач відділу Державного історико-культурного заповідника міста Дубна Рівненської області.

Сторінку підготували Ірина Васильченко та Оксана Калугіна. Малюнки Олексія Кустовського

Він бомж, але він і громадянин

■ Є ПРОБЛЕМА!

Ми так звикли до цих брудних, жалюгідних людей, яких називають бомжами, що вже й не помічаємо їхньої присутності. А запитайте-но якого керівника міста чи району, скільки бездомних на його території, і він не назве точної цифри. Та не тому, що керівникові немає до цього діла — проблема людей без певного місця проживання достатньо не досліджується ані в масштабах держави, ані в масштабах регіонів.

Дорога до бездомного — це дорога до дому

Ще в 1998 році в Україні вперше було проведено акцію, під час якої серед бездомних проводили санепідемогляд. Результати обстеження більш ніж невеселі: 5% були носіями ВІЛ-інфекції, 12% мали туберкульоз у відкритій формі, 60% страждали на інфекційні, венеричні та шкірні захворювання. Торік аналогічні дослідження було проведено в Луганську.

Мабуть, єдиною організацією в місті, котра предметно вивчає проблеми бездомних людей, можна назвати військово-патріотичне об'єднання «Каскад». І хоча така робота не відповідає профілю організації, основні напрямки діяльності якої — насамперед патріотичне виховання молоді, профілактика правопорушень, підготовка молоді до служби в армії, пошук тих, хто пропав під час Великої Вітчизняної війни та інше. Але «Каскад» очолюють небайдужі люди, і вони підтримали ініціативу одеситів «Дорога до дому», ставши учасниками проекту з розв'язання проблем бездомних. Почали з обліку і зрозуміли, яка то важка робота. Не всі йдуть на контакт і бажають щось змінити у своєму житті, хоча б підлікуватися. Дослідження показали, що із 150 осіб 78% — чоловіки, 22% — жінки, причому 33,3% обстежених перебувають у працездатному віці — від 20 до 40 років. 14,7% — діти і люди похилого віку. Головне питання: чому вони змушені жити в підвалах? Причин безліч, але це — тема окремої розмови, котра стосується соціальних проблем цілої країни. Луганський міськвиконком почав приділяти увагу їх розв'язанню, допомагати «Каскаду», і вже є перші результати.

«Братця, мене порахували!»

Останнім часом у Луганську з'явився центр обліку бездомних. Щоправда, таку реєстрацію проводять на вулиці, у місцях локального скупчення бомжів, оскільки центр поки що не має спеціального приміщення. Людей фотографують, анкетують, опитують на предмет лікування і за бажання відправляють у лікарню. Міська влада посприяла тому, щоб такі люди мали в медичних установах безплатне лікування й догляд. Зареєстрованих у центрі обліку в обов'язковому порядку перевіряють у шкірвендиспансері і туберкульозному центрі. Зараз розглядають питання про те, щоб кожний, що став на облік, отримав посвідчення особи. Для більшості людей наявність такого документа — дуже важливий момент, адже це дає їм право відчувати себе громадянином України.

До речі, під час президентських виборів керівник «Каскаду» Олександр Гізай та його колеги привели на виборчі дільниці десятки бездомних, які мали паспорти. Для людей це була хвилююча і пам'ятна подія. Як з'ясувалося, дехто голосував уперше в житті, хоча досягнув 30-35-річного віку. Вони з подивом довідалися, що, незважаючи на свій, як багато хто вважає, ганебний статус, вони мають такі само конституційні права, як і інші луганчани. І те, що на них у такий спосіб звернули увагу, люди сприймали як добрий знак надії на можливість повернутися до нормального життя.

«Родити буду в підвалі»

Однак повернутися до нормального життя можуть не всі. Тих, хто на вулиці більш як десять років, чесно кажучи, перевиховати вже майже неможливо. Переломити їхню свідомість не вдається. Бомжів зі «стажем» 2-3 роки ще можна повернути з підвалу, аби їхнє бажання. Але, на жаль, прагнення знайти нормальні умови життя, роботу, родину в бомжів згодом притупляється. Випадки, коли люди ідуть з підвалів з власної волі, одиничні. Молоді жінки навіть родити вважають за краще в умовах підземелля. Одну, щоправда, умовили, завезли до пологового будинку, та за кілька днів матуся втекла з дитям із лікарні в ті антисанітарні умови, до яких звикла.

— Дуже прикро, — каже Олександр Гізай, — що серед бомжів ми зустріли «афганців». Ці люди пройшли таку важку школу виживання! А тут зламалися... Ми знаємо, що багато чоловіків приховують свою причетність до афганської війни, соромляться.

Ще один крок назустріч

Допомагати легко тому, хто сам хоче змінити ситуацію, в якій опинився. Саме такі люди і знаходяться в полі уваги Олександра Гізая та його колег. Але тих, хто вибрався з підвалу, став працювати і жити нормально, зовсім мало. Сьогодні в Луганську думають про створення нічліжки для бездомних, пунктів обробки і дезінфекції одягу, медичного обстеження, соціального центру, юридичної консультації. У «Каскад» уже дзвонять багато бездомних, просять поради: як захиститися, відстояти своє право в тому чи іншому випадку?

Працівники об'єднання налагоджують зв'язок з міським центром зайнятості, за допомогою якого можна працевлаштувати бездомних і, в разі потреби, підтвердити їхню робочу кваліфікацію, втрачену за час бродяжництва. Чи то одержати нову спеціальність, маючи при цьому стипендію, а згодом — робоче місце і ліжко в гуртожитку. Усе це має бути зроблене. Але без допомоги влади, громадськості тут не обійтися. Недавно пройшли парламентські слухання, на яких обговорювалися проблеми бездомності в Україні. Будемо вважати, що крига скресла.

Алла АНТИПОВА.

Луганськ.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Маленькі бродяжки нашого світу

134 тисячі неповнолітніх сьогодні суспільству не потрібні

На перше січня 2004 року в Україні мешкало 9 503 315 дітей — чверть населення країни. Дедалі більше їх опиняється на вулиці. Сім відсотків таких дітей не знають, що таке навчатися в школі; кожен п'ятий — вихованець інтернатів, звідки діти нерідко втікають. На один такий заклад припадає більше 300 неповнолітніх. Ці дані оприлюднені на спільному засіданні міжвідомчих комісій з питань охорони дитинства та сімейної політики шести українських міністерств.

...Вони живуть у теплоцентралях, у підвалах, на горищах, під мостами, заробляють гроші жебракуванням і крадіжками — у кращому разі, в гіршому — огріють перехожого в темному місці заради кількох гривень. Неповнолітні дівчатка нерідко продають себе за гроші, а потім забуваються в дурмані...

Домівки залишають не тільки сироти або ті, хто позбавлений батьківського піклування, а й такі, що мають родини. Вони постійно чи періодично живуть на вулиці або ж перебувають там весь вільний час. Найчастіше до так званої групи ризику потрапляють 10-14-річні діти з асоціальних сімей. На «волі» на них чекає холод, голод, наркотики, алкоголь, але для більшості навіть таке — порятунок від страхіть, що бачили вдома.

На жаль, часто самі батьки, якщо вони є, — приклад для наслідування: пиячать, знущаються з своїх дітей, змушують жебракувати, перетворюють на сексуальні іграшки. І тому діти тікають з дому, блукають вулицями, приєднуються до компаній таких само бродяжок.

Окрема розмова — наркоманія і токсикоманія. Якщо 1995 року на обліку було дві тисячі наркозалежних неповнолітніх, то торік — уже шість тисяч. Але хто знає, скільки насправді дітей вулиці приохотилось до цієї згубної звички? Якщо навіть не всі вони мають гроші на наркотичні речовини, то клей можна придбати на кожній розкладці...

Нюхають, курять, колються і поступово перетворюються на тваринок, які підуть на все, аби задовольнити власні потреби. А от якщо станеться диво і вони захочуть вилікуватися, то податися їм практично нема куди, бо в Україні всього чотири заклади, де можуть допомогти неповнолітньому наркоманові.

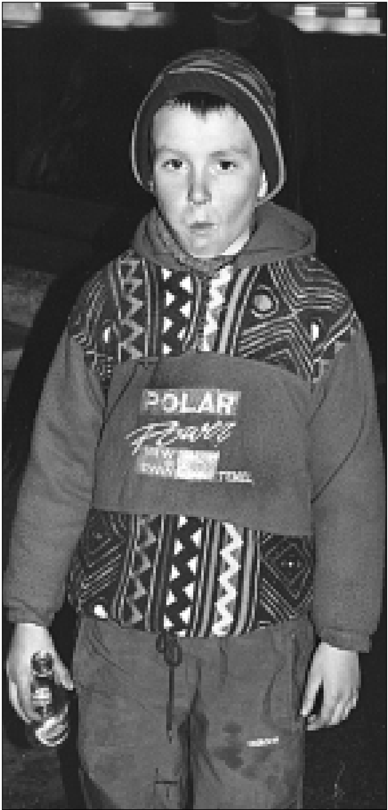
В Україні створюється банк даних на дітей, що перебувають у кризових ситуаціях. Нині в ньому — 134 тисячі неповнолітніх. А скільки до списку не потрапили і ніколи не потраплять? Вони практично нікому не потрібні, бо ніхто не знає, що з ними робити. Втім, вони до цього вже звикли і не вбачають у своєму становищі чогось надзвичайного.

Маленьких жебраків і наркоманів не помічають перехожі, байдуже оминає міліція, тим паче високопосадовці — звикли. Адже ці діти -як сміття, котре не дуже й заважає. Принаймні, доки когось не зачеплять. Але чи хтось замислюється, що за кілька років з маленьких бродяжок виростуть дорослі бандити?..

...На вокзалі під парканом — хлопчик із пакетом на голові: вдихає випари клею. Поруч цуцик — друг по нещастю. Обидва постраждали від жорстокості дорослих. Це — наше майбутнє?

Анна БОЙКО.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

■ МАРАФОНИ

На колясці через кордони

До 60-річчя Перемоги лаштується доїхати до Берліна на інвалідному візку голова сакського спортивного клубу «Лідер» Віктор Коваленко. На честь ювілею він також організовує пробіг трьох кримських і трьох білоруських колясочників із Сак до міста-побратима Гомеля.

У неповних 19 років його, колишнього черкащанина, студента медінституту й майстра спорту, уже знаного мотогонщика, під час чемпіонату Європи з мотокросу тяжка травма вклала на лікарняне ліжко. Потім прикувала назавжди до інвалідного візка, який він зусиллями волі перетворив на спортивний снаряд.

Тепер, уже 19 років заслужений працівник фізкультури і спорту Криму, десятиразовий чемпіон України з легкої атлетики — перегонів на колясках, Віктор Миколайович очолює створений ним інвалідно-спортивний клуб, де секрети і здобутки власної майстерності й сили духу, уміння не лише жити з тяжкою недугою, а й перемагати її, передає іншим товаришам по нещастю. Їх у Саках —приморському місті-курорті, де є санаторій для інвалідів-спинальників, — чимало.

І всі тягнуться до популярного клубу «Лідер», де одночасно майже сорок ентузіастів дружно тренуються в секціях легкої атлетики, настільного тенісу, спортивного орієнтування, дартсу, веслування. Адже саме тепер у нашій країні готуються ввести до програми інваспорту й академічне веслування. Тож сакчани мріють потрапити не лише до збірної України, а й на параолімпійські ігри.

Уже сьогодні готуються до міжнародного марафону «Скіфський берег-2005», який прагнуть провести навіть краще за минулорічний. Тоді змагалися відомі гонщики півострова й усієї України, а також Білорусі, Росії та Польщі. Тепер у них візьмуть участь ще й відомі марафонщики на колясках з Болгарії, країн Балтії та Німеччини. Щоб ефективніше допомагати інвалідам, мужній спортсмен закінчує факультет фізичної реабілітації Таврійського національного університету. А невдовзі після отримання диплома планує захистити кандидатську дисертацію з інваспорту, навантажень і марафону. Цю наукову роботу пише на досвіді власному і друзів. Прагне, щоб їх перемоги над собою стали дороговказом усім, хто не збирається гнутися від ударів долі, знаходить сили й мужність для утвердження себе в житті.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

■ ФАКТ І КОМЕНТАР

Хірургічна робота рятує бюджет

(Початок на 7-й стор.).

Критика її опонентів стосовно пенсійної недоплати до прожиткового мінімуму в січні, м'яко кажучи, некоректна за відсутності джерел фінансування, які з'являться, це вже зрозуміло, у відкоригованому держбюджеті. Тим часом будь-хто може переконатися в тому, що левова частка видатків у січні спрямовувалася на споживання, про розвиток лише мріялося!

У лютому уряд дав зрозуміти, що мрії можуть справджуватися, якщо за справу братися рішуче, міняти ідеологію, а не лише кадри. Їй право, збільшення надходжень до бюджету від податків на імпорт на 20 відсотків проти січня, ліберальне ввізне мито на товари, дієві важелі боротьби з контрабандою, навіть спрощена процедура завезення в країну квітки до жіночого свята переважають тимчасову затримку на кордоні. Наступні кроки, як-то — створення «єдиного вікна» для оформлення документів, вдосконалення процедури пропуску транзитних вантажів тощо — не забаряться.

Затвердивши список 29 держпідприємств, на яких розпочинається аудит фінансово-господарської діяльності, Кабінет Міністрів не приховав, що від монополій — «Укрпошти», «Укртелекому», «Нафтогазу України», «Укрзалізниці», «Украгролізингу», «Укрспецекспорту» та інших компаній — очікує більшого. А це — запорука того, що на розгляд парламенту через тиждень-другий може потрапити проект держбюджету, який стане сюрпризом і для країни, і для МВФ. Він може виявитися бездефіцитним, про що вже натякнула Юлія Тимошенко. Якщо так, то нарешті відпаде потреба у накопичуванні боргів і ми більше коштів витрачатимемо на економічний розвиток.

Безперечно, обнадійливі результати лютого додали оптимізму і Міністерству економіки та з питань євроінтеграції, де вже не заперечують того, що валовий внутрішній продукт цього року може зрости до 8,2 відсотка (замість 6,5 планованих раніше) за рахунок зростання споживчого попиту. Заступник міністра економіки Людмила Мусіна повідомила, що саме такий прогноз закладається у корекцію держбюджету. А попит, звісно, зростатиме внаслідок підвищення пенсій і заробітних плат, фонд яких зросте, судячи з усього, на 5 мільярдів гривень.

І ще. Кабінет Міністрів дав «зелене світло» роздержавленню малих і середніх підприємств, тим самим підкресливши, що він не проти приватизації, яка йде на користь державним інтересам. А на додачу скасував дотепершню систему тендерів з відбору медичних ліків, поставивши вітчизняній фармацевтиці справедливий діагноз. Діяльність уряду дедалі більше асоціюється з хірургічною роботою, яка рятує бюджет.

Сергій ВЛАД.

Сепаратизм чи федералізм?

Президентські вибори 2004 року в Україні висвітлили проблему, яка в латентній формі постійно була в нашому житті. Йдеться про географічне розмежування політичних симпатій громадян країни. У даному разі до кандидатів у президенти. Надто драматизувати цю ситуацію, як це було після неправедного скасування Верховним Судом України результатів другого туру голосування, очевидно, не треба. Однак і відмахуватися від неї, заколисуючи себе заклинаннями, що ми таки єдиний народ, також не варто.

Якщо подивитися на карту голосування, побачимо, що розлом пройшов по лінії, котра відділяє північно-західну частину України від південно-східної. Ландшафтно ця межа проходить між степовою зоною і лісостеповою, в господарському відношенні — між промисловим півднем—сходом, з одного боку, і сільськогосподарським заходом — північчю — з другого. Просте пояснення, котре засновується на походженні кандидатів у президенти і їхніх команд, є аж ніяк не вичерпним. Причини тут значно глибші, вони — в орієнтаційно-ціннісних політичних і культурно-історичних традиціях, котрі домінують у цих двох великих регіонах України.

Екскурс в історію

Глибше проникнення у проблему змушує нас здійснити хоча б невеликий екскурс в історію формування території країни. Як відомо, в нинішніх державних межах вона не є одвічним етнотериторіальним утворенням. Це результат тривалого державно-адміністративного збирання земель, яке завершилося лише після Другої світової війни. Обидві частини України мають різні історії. У той час, як лісостепова і поліська зони здавна були заселені східними слов'янами, на основі яких урешті-решт сформувався український народ, степова — порівняно пізно (в історичному вимірі) стала Україною. До кінця XVIII ст. її повновладними господарями були тюркомовні кочові народи. Невеличким українським острівцем тут наприкінці XV — на початку XVI ст. була лише Запорозька Січ.

Освоєння степової зони відбувалося в умовах жорсткої протидії Російській імперії Кримського ханства і його сюзерена Туреччини. Тільки наприкінці XVIII ст. Росія вийшла до Чорного моря і поширила свій суверенітет на Північне Причорномор'я і Крим. Тут були засновані міста і села, які населялися вихідцями з корінних територій імперії, до того ж не лише українських, а й російських. З останніх навіть більшою мірою. З утворенням Радянського Союзу значна частина нових територій півдня, у тому числі й Донбас, ввійшла до адміністративних меж Української РСР. Ще пізніше, згідно з рішенням Верховної Ради СРСР 1954 р., українським став і Крим.

Тож чи доводиться дивуватися, що населення цього регіону, переважно російське за етнічним походженням і культурною належністю, ближче до серця сприйняло програму Віктора Януковича з її орієнтацією на традиційні дружні зв'язки з Росією і Білоруссю, аніж заяви Віктора Ющенка про безальтернативність євроатлантичного вибору України?

Переважно українськими в культурно-історичному розумінні, хоч також аж ніяк не однорідними, здаються лісостеповий і поліський регіони. Тоді як північно-східна Україна від часів Переяславської козацької ради 1654 г. перебувала у складі Російської імперії, а потім і Радянського Союзу, західна — довгі століття жила під державно-політичним протекторатом Польщі, Австро-Угорщини, Румунії, Словаччини. До великої України ці землі були приєднані лише в 1939—1945 рр.

Із сказаного цілком очевидною стає регіональна культурно-історична розмаїтість України. Шістдесят років її існування в сучасних адміністративних і державних межах — термін надто невеликий, щоб відбулася якщо й не уніфікація українського життя, то хоча б максимальне його зближення.

Після набуття державного суверенітету багато говориться про українську ментальність, при цьому ніхто не утруднює себе роздумами про те, що воно таке і чи можна поширити це визначення на всіх українських громадян. На жаль, не можна. **Єдиної української ментальності не існує в природі. Коли б це було так, ми не мали б в Україні три православні церкви, греко-католицьку, католицьку, протестантську, а також цілий ряд нетрадиційних конфесій.**

По суті, йдеться не лише про релігійно-духовне самовизначення українських громадян, а й про культурно-цивілізаційне. Закономірно, що населення Західної України, католицьке у своїй більшості, тяжіє до країн римо-католицького Заходу, тоді як православні українці Сходу — до Росії та інших країн, що перебувають у лоні візантійсько-православних культурно-історичних традицій. Віруючі інших конфесій мають, відповідно, свої ціннісні орієнтації, котрі також виходять за межі України.

Мовні проблеми і специфіка регіонів

Достатньо складною є й мовна ситуація в Україні. Історично склалося так, що, крім української, в ній здавна широко побутувала російська мова. І проблема тут не так у русифікаторській політиці царської Росії чи Радянського Союзу, на чому неодмінно наголошують націонал-патріоти, як у тому, що в процесі територіального зростання Україна увібрала до себе значні регіони з російським населенням і російською мовою. Навіть за останнім переписом населення етнічними росіянами вважають себе 8,5 млн. осіб. Вони такі само громадяни суверенної України, як і етнічні українці. Тим часом визначення їхньої рідної мови як іноземної, що ми чуємо в заявах багатьох політичних діячів і спостерігаємо в навчальних програмах, ставить під сумнів і їхній громадянський статус. Це невиправдано породжує конфліктну ситуацію. Певні проблеми мають й інші мовні групи українських громадян.

Отже, маємо саме таку об'єктивну реальність, з якою необхідно рахуватися. На жаль, так думають не всі. Останніми роками намітилася тенденція уніфікувати Україну на основі цінностей її західного регіону. Найвиразніше вона виявилася в часи «помаранчевої революції», коли Київ був буквально «окупований» мешканцями провінційних містечок Галичини. Саме їх засоби масової пропаганди, які раптом прозріли і оголосили себе чесними, називали «свідомими» українцями, протиставляючи «несвідомим» жителям півдня і сходу країни.

Спроби південно-східного регіону хоч якось визначитися із своєю регіональною специфікою і своїми інтересами, висловлені його керівниками і широким загалом, були розцінені новою українською владою як вияви сепаратизму. Нещодавно про це недвозначно заявив Президент України В. Ющенко у своєму надто емоційному виступі на представленні голови держадміністрації Донецької області. При цьому він сказав, що ідея сепаратизму належить «хворим людям», які «відповідатимуть перед судом за ту маячню, котру вони принесли в українське суспільство».

Переконаний, що цього не станеться. Насамперед тому, що жодної судової перспективи ця справа мати не може. Адже ні закликів до сепаратизму, ні навіть звичайного обговорення цієї ідеї не було в природі. Президент і його радники (дивно, що серед них є й дипломовані юристи) сплутали тут грішне з праведним. На мітингах і зібраннях громадськості в Донецьку, Луганську, Харкові, Сєверодонецьку й інших містах були цілком здорові люди і говорили про можливу федералізацію України. Але ж вона нічого спільного з сепаратизмом не має. Сепаратизм — це відділення частини від цілого, а федералізм — одна з форм адміністративно-територіального й державно-політичного устрою цього цілого. Вона достатньо поширена у світі. Саме такий устрій у Сполучених Штатах Америки, Канаді, Німеччині, Швейцарії і багатьох інших країнах. Зрештою, й Україна не цілком унітарна держава, як це записано в Конституції, адже в її складі перебуває Автономна Республіка Крим. Отже, де-факто ми вже маємо елементи федералізму.

До речі, пальма першості в проголошенні цієї ідеї належить не «зрусифікованому» південному сходу України, а саме «національно свідомому» заходу. Ще на зорі нашої суверенності з нею виступив В. Чорновіл, котрий запропонував створити Галицьку Асамблею. Тоді також від цієї ідеї відсахнулися, але вистачило розуму не звинуватити її ініціаторів у сепаратизмі. Тут доречно згадати й ідею двопалатного парламенту України, з обґрунтуванням якої неодноразово виступав колишній президент Леонід Кучма, а також учасники регіональних зібрань. Її основним змістом було представити регіони в законодавчому органі України з тим, щоб можна було повніше враховувати їхні інтереси.

Отже, нічого крамольного в ідеї українського федералізму немає. В перспективі він справді може змінити унітарну форму держави, але дорога до реалізації цього не буде короткою. **Мусимо бути свідомі того, що на сучасній адміністративно-територіальній основі України збудувати федеративну систему управління надзвичайно важко. Вона надто подрібнена і не відбиває традицій історичного районування України.** Щоб федералізм став економічно й політично рентабельним, необхідно з 26 областей створити 10—11 земель за давнім історичним поділом: Волинь, Галичина, Поділля, Сіверщина, Слобожанщина, Донеччина, Таврія тощо, обрати в них земельні парламенти й уряди і вже на цій основі формувати федеральні законодавчі й виконавчі органи. Кожна з федеральних земель у такому разі була б значною територіальною, економічною й демографічною структурою держави, здатною до оптимальної організації внутрішнього життя. Сильні й самодостатні регіони створили б економічно потужну і процвітаючу Україну.

Хотіли, як краще, а вийшов диктат?

Відносна віддаленість перспективи федералізації України не означає, що маємо цілком зосередитися на змішненні унітаризму. Досвід історії, в тому числі й нашої, переконує, що на цьому шляху немає перспектив. Надмірна владно-адміністративна централізація, котра до того ж заснована на абсолютизації цінностей (культурно-історичних, ідеологічних, етнонаціональних, конфесійних), характерних лише для частини суспільства, рано чи пізно призводить до її краху. Значно життєздатнішими виявляються ті форми державності, котрі не тільки не пригнічують регіональну своєрідність, а й є її прямим продовженням. **Найміцнішим соціально-економічним фундаментом держави в усі часи було місцеве самоврядування.**

Сьогодні, особливо в атмосфері карнавальної ейфорії «помаранчевої революції», котра змела «корумпований» режим Леоніда Кучми і привела до влади «чесних українських патріотів», очолюваних Президентом Віктором Ющенком, ідея федералізму навряд чи матиме підтримку або хоча б зацікавлене її обговорення. Управлінська вертикаль влади, у чому ми могли пересвідчитися уже в перші дні президентства Віктора Ющенка, формується не за принципом народної довіри, а на основі особистої відданості. Власне, так, як це робилось і за президентства Леоніда Кучми, режим якого, як відомо, був названий вождями «помаранчевих» бандитським.

Якою мірою така оцінка, котра одночасно є і самооцінкою, оскільки більшість чільних учасників «помаранчевої революції» також уособлювали той режим, виявиться справедливою, покаже час. Але вже й сьогодні очевидно, що влада, сформована не в результаті народного волевиявлення, а на основі «монаршої» ласки, в принципі не може бути народною. Її чиновники завжди більше перейматимуться ставленням до них свого «роботодавця», аніж населення, якому вони мають служити. Моральні принципи, що їх заявив Віктор Ющенко, начебто покликані гарантувати від корумпування нової влади, але наскільки воля однієї людини здатна протистояти традиційним вадам вітчизняної бюрократії, сказати важко.

Приклади історії не вселяють великого оптимізму. Як відомо, Петро І, який все життя боровся з хабарництвом своїх губернаторів, зокрема й через страту, наприкінці свого правління змушений був констатувати безплідність своїх зусиль.

У автора цих рядків немає підстав сумніватися в тому, що нова влада щиро прагне кращого майбутнього Україні. Адже це, зрештою, і її власне майбутнє. Певне занепокоєння викликають тільки методи досягнення заявлених цілей. Поки що вони здаються надто абсолютистськими. Концепція майбутнього України, розроблена командою Віктора Ющенка, подається нам як єдино правильна. Альтернативні або бодай дещо відмінні бачення українських перспектив, подібні до тих, які обговорювалися в Донецьку, Луганську, Харкові, Сєверодонецьку й інших центрах південного сходу України, оголошуються мало не злочинними. Щось більш далеке від демократії важко собі й уявити. Ні за часів президентства Леоніда Кравчука, ні за урядування Президента Леоніда Кучми такого диктату не було. Чомусь Віктор Ющенко вирішив, що має право говорити від імені всього українського народу, навіть не цікавлячися його думкою. Так, як це було в Брюсселі з заявою Віктора Андрійовича про прагнення України ввійти до Євроатлантичного альянсу. І це через місяць після інавгурації, а що буде через п'ять років?

І ще одне. Нова влада не досягне бажаних результатів, якщо не зрозуміє, що Україна має бути такою, якою стала в процесі тривалої еволюції. Будь-які намагання уніфікувати її на основі культурно-історичних цінностей одного з регіонів нічого, крім шкоди, їй не принесуть. Про злагоду в нашому спільному українському домі в такому разі можна буде лише мріяти.

Петро ТОЛОЧКО,
народний депутат України.

Університет починається з гуртожитку

■ МІНІСТР ІНІЦІЮЄ

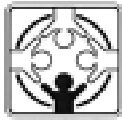
Таку умовну назву має акція, яку проводитиме МОНУ. Студмістечками міністерство зацікавилося не випадково. Хто не жив у свої кращі роки в гуртожитку, той тільки не знає, як там буває комфортно й весело...

Започаткував акцію Станіслав Ніколаєнко, побувавши в гостях у студентів Національного транспортного університету. Віднині 50 столичних гуртожитків відвідають керівники і працівники департаментів вищої і професійно-технічної освіти МОН. У регіонах, звісно, студентські помешкання теж не залишаться поза увагою начальства.

***

На засіданні державної акредитаційної комісії міністр зазначив, що боротьба з лжеосвітою має загостритися. І на підтвердження цього, ДАК анулювала ліцензії на освітню діяльність двох приватних вищих навчальних закладів — ТОВ «Інститут соціально-економічного управління, економіки і права» (Черкаська область) і Сучасного гуманітарно-економічного інституту (Кременчук).

Через відсутність відповідних ліцензій припинено діяльність 38 філій ВНЗ. У них, зокрема, не було штатних викладачів, науково-методичного забезпечення, своїх приміщень. Що буде із студентами ліквідованих закладів? Про це дбатимуть керівники незаконних філій. Хлопці й дівчата (а їх 11 тисяч) мають бути переведені до базових вузів або до аналогічних структурних підрозділів інших закладів.

Під стрілами активістів

■ ШИРШЕ КОЛО

У Харкові вже стало доброю традицією підставляти під стріли уїдливих студентів ректорів регіональних вузів. І вони, виявляється, із задоволенням ідуть на часом не завжди приємне спілкування.

— Прес-конференції керівників вищих навчальних закладів зі студентським активом області — це можливості без натяків і посередників з'ясувати, де студентам болить найбільше, — вважає Людмила Бєлова, начальник головного управління освіти і науки облдержадміністрації.

До слова, ініціатором проведення зустрічей були управління освіти і рада ректорів. Зазвичай під перехресний вогонь студентів потрапляли доктори і професори, на так би мовити, навчально-побутовому полі. Цього разу на базі гостинного державного університету мистецтв ім. І. Котляревського відбулася прес-конференція на тему «Роль мистецтва в житті людини».

Багато цікавого довідалися студенти про своїх ректорів. Той з музикою на «ти», інший захоплювався театром, третьому ведмідь на вухо наступив. Але стрижневим було питання: як вони плекають таланти в довірених їм вузах, як заохочують самодіяльність, чим прикрашають студентські будні. Втім, хлопці й дівчата самі прикрашають не тільки своє життя, а й викладацьке.

Це чудово продемонстрували господарі прекрасно організованого свята — студенти і викладачі університету мистецтв, серед яких були переможці міжнародних конкурсів і фестивалів, заслужений і народний артисти. У залі лунали моя улюблена скрипка, чарівні голоси солістів, чудова фортепіанна музика.

Хлопці і дівчата відпочивали разом з наставниками. Від проблем побуту і вічних «чому?». Переважало оптимістичне «Як перетворити життя студента на мистецтво?». Вони самі й відповіли: треба ним жити.

Багато ректорів, гадаю, зробили відповідні висновки. Невимовно раділа цьому єдина жінка-ректор Тетяна Вєркіна, котра очолює університет мистецтв.

І. І.

■ ДО ДОШКИ!

Важко наздоганяти вчорашній день

Половина загальноосвітніх шкіл Прикарпаття не мають жодного комп'ютера. За рівнем комп'ютеризації освіта області пасе задніх: 25-те місце в Україні. А ще в 1992—1994 роках Прикарпаття за цим показником входило до трійки лідерів. Чому воно так відстало?

— Бракує коштів, — зазначає перший заступник начальника обласного управління освіти і науки Іван Косик. — Колись ми концентрували кошти і закуповували партії однотипної комп'ютерної техніки. Замість, скажімо, чотирьох класів купували п'ять, за потреби легко оновлювали обладнання, а в разі його зношення переукомплектовували цілі класи. Потім настав період, коли на комп'ютери зовсім не було грошей: обласна влада вирішила найперше будувати школи. І досягла успіхів — кожна третя шкільна новобудова країни нині на Прикарпатті. Тим часом в інших регіонах гроші витрачали на комп'ютеризацію навчального процесу чи придбання автобусів і таким чином випередили нас.

Цього року в обласній програмі «Освіта Прикарпаття до 2015 року» на придбання комп'ютерів передбачено 500 тисяч гривень. Оскільки один комп'ютерний клас, за словами Івана Миколайовича, коштує від 27 до 40 тисяч гривень, згаданої суми вистачить на 12—18 комплектів — приблизно по одному на район чи місто обласного підпорядкування. А їх потребують майже 200 середніх шкіл. Щоправда, є надія, що по 2—3 комп'ютерні класи райони придбають за рахунок своїх бюджетів. Тож, щоб завершити комп'ютеризацію шкіл області, знадобиться щонайменше три роки. Отже, освіта весь час наздоганятиме вчорашній день?..

Дарина НАЗАРЧУК.
Івано-Франківська область.

Очі в очі з ректором

■ ДОСВІД КИЄВА

Такий спосіб спілкування зі студентами обрав ректор Київського національного авіаційного університету (КНАУ). Знаю вузи, керівники яких, наче таргани в гуртожитках, бояться виходити на світло, тобто перед очі майбутніх професорів і академіків, інженерів та економістів.

Віталій Бабак зустрічається з хлопцями й дівчатами щосеместра. І отримує від цього, як я зрозумів, величезне задоволення.

— І користь, — додає Віталій Павлович. — Бо від якого декана чи викладача я дізнаюся про життя-буття студента, його бажання і претензії?

> ...Того дня ректор стояв перед півторатисячною аудиторією понад три(!) години. Дошкульні, часом неприємні та злі, запитання дорослої дітвори ректор не залишив без відповіді. Хіба що анонімні свідомо проігнорував.
>
> — Ми не на майдані, мітингову стихію якого я не визнаю. Ми — співрозмовники, котрі прагнуть порозумітися. Тому ховатися за ім'я несолідно і неконструктивно.

Про що йшлося на зустрічі? Про наболіле, якщо коротко. Найбільше запитань надійшло про формений одяг і медстрахування. Університет повернув собі право одягнутися в однострої. За рішенням конференції трудового колективу, учасниками якої були і студенти, «оформитися» авіатори мають упродовж нинішнього навчального року. Плату за одяг можна вносити протягом трьох семестрів — близько 170 гривень у кожному. Частину коштів компенсує університет. Є відповідний наказ міністра, тому про самодіяльність керівництва вузу не може бути й мови. Як і про медичне страхування — її запроваджено теж рішенням конференції трудового колективу. Є своя медчастина, на роботу якої держава не дає жодної копійки. А хочеться зробити студентський медзаклад унікальним в Україні за культурою і якістю обслуговування. Тож допоможіть ректорату досягти спільної мети!

> Таким було пояснення дій деканатів, які, чесно кажучи, не завжди демократичним шляхом вимагали від дітей потрібні кошти. «Про це ми з деканами поговоримо», —пообіцяв ректор, сподіваючись, що ця проблема більше ніколи не вигулькне. А найагресивнішим противникам запровадження форми і медстрахування ректор радив підрахувати, скільки витрачають вони грошей на паління і пиво...

Говорячи про честь і гідність, які давно оселилися в стінах університету, його керівник, член-кореспондент НАНУ, доктор наук, лауреат Державної премії розповів необізнаним, що КНАУ ще кілька років тому пас задніх. Два роки не платили стипендію, сім місяців — зарплату. А як не пишатися тим, що нині університет — у п'ятірці кращих в Україні, а через три роки (до 75-річчя) він має увійти до рейтингових у світі!

Віталій Бабак після зустрічі не приховував, що трохи засмучений: студенти цікавилися більше побутовими проблемами (вартість місця в гуртожитку, плата за навчання, пільги, бібліотечні негаразди), але рідко хто переймався навчальним процесом, проблемами здобуття двох спеціальностей, удосконаленням мовної практики тощо.

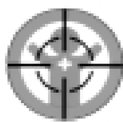
Проте не могли не сподобатися розкутість хлопців і дівчат, їхнє бажання (і можливість) впливати на перебіг подій у вузі.

Я був просто шокований, коли члени студради, взявши слово, продемонстрували залові результати свого бліц-розслідування щодо так званих зловживань ректора. Йдеться про «чорні списки» «Пори», оприлюднені напередодні в Інтернеті. Студенти вирішили від «складача» того списку дізнатися, чи є у нього докази «крамоли», в чому конкретно завинив Віталій Бабак.

Камера показала непривабливий офіс «Пори», його представників, які відмовили у наданні інформації. «Хай ректор подає до суду», — відрізали.

> І він подасть. Тим паче після такої моральної підтримки з боку студентів, які стверджують, що Бабак не тільки не чинив перешкод у дні помаранчевої революції, а, навпаки, благословив студентство на легітимні дії...
>
> Ця зустріч ще раз засвідчила: що відкритіший керівник, то легше йому реалізувати високу мету.

Іван ІЛЛЯШ.

Душили тим, що було під руками

■ З-ЗА ПАРТИ — НА ЛАВУ

Раннього лютневого ранку до чергової частини міста Миколаєва зателефонувала жінка і повідомила, що в приватному будинку, який належить її співмешканцеві, знайшла мертвими племінницю і її подругу.

Студентки філії Національного університету «Києво-Могилянська академія» наймали в родички житло. Стурбовані довгим мовчанням батьки дівчини попросили тітку відвідати її.

Зачіпкою до розкриття цієї справи стала одна деталь. Двері були замкнені зовні, виходить, убивці знали, де лежить ключ, а отже — спілкувалися зі своїми жертвами до їхньої смерті. Сищики стали перевіряти зв'язки вбитих дівчат. Опитали величезну кількість людей. У ході розслідування з'ясувалося, що напередодні вбивства подруги спілкувалися зі спільним знайомим, який представив їх своїм приятелям. Того трагічного вечора він пішов з компанії, залишивши дівчат наодинці з майбутніми катами.

Піднімаючи тости за зустріч і знайомство, подруги навіть не підозрювали, що «залицяльники» прийшли з конкретною метою — нажити. Злочинці були інформовані, що дівчата із забезпечених родин, а значить — можна поживитися грішми і коштовними речами.

Коли застілля скінчилося, всі розійшлися спати. Господарки заснули в одній кімнаті, гості — в іншій. О пів на четверту «відморозки» попрямували до своїх сплячих жертв.

Дилетанти-вбивці завершили почате не відразу: душили тим, що було під руками — подушкою, ковдрою... Коли бездиханні тіла обм'якли, зняли із шиї однієї дівчини золотий ланцюжок, з руки іншої — каблучку. Прихопили також два мобільні телефони і... чотири гривні.

У пошуку злочинців було задіяно всі оперативно-розшукові служби, у буквальному значенні піднято на ноги всю Миколаївську область. А заодно й Одеську, де нелюди намагалися сховатися, продаючи поспіхом крадені речі. По гарячих слідах співробітникам карного розшуку вдалося затримати всіх підозрюваних. Одним із затриманих виявився студент одного з технікумів Миколаєва. А ініціатором убивства став його товариш, який був раніше засуджений. Він не заперечує своєї провини і пояснює це тим, що потрібні були гроші на супутникову антену...

Марина КОТЕНКО.
Миколаїв.

■ ФОТОФАКТ

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Заняття у Вінницькому обласному центрі реабілітації дітей, хворих на дитячий церебральний параліч.

■ КЛАСНІ НОВИНИ

Луганські студенти «сидять» в експерименті

У трьох вищих навчальних закладах Луганщини проводять експеримент із впровадження кредитно-модульної системи освіти. Нова організація навчального процесу передбачає скасування екзаменаційних сесій, а натомість — проведення так званого модульного контролю. Сьогодні у вузах триває підбиття підсумків минулого семестру. Як стверджують керівники вузів, які беруть участь в експерименті, успішність студентів останнім часом підвищилася.

Алла АНТИПОВА.
Луганськ.

Переможці VI Всеукраїнського рейтингу «Книжка року-2004» будуть оголошені 10 березня

У Києві відбулася прем'єра художньо-документальної вистави «Борис Гмиря: геній і кохання» до 100-річчя великого співака

Шопен мовчить, а публіка в заручниках

Під стінами Львівської державної філармонії звучав похоронний марш. На щастя, ніхто із музикантів не помер. Просто артисти проводжали в останню путь... свої ілюзії.

Із ілюзіями довелося розпрощатися одразу 23 музикантам симфонічного оркестру. Досвідчених професіоналів звільнили ... за їх власним бажанням — згідно із поданими заявами. Однак заяви писалися не всерйоз, а задля годиться. Аби елегантно обійти букву закону і мати можливість податися на гастролі за кордон. Так бувало і в минулі роки. Мобільна група на чолі із концертмейстером Маркіяном Гудзієм, який зарекомендував себе добрим менеджером, по суті виїжджала на заробітки. Керівництво погоджувалося на компроміс із розумінням того, що ставки 300—400 гривень музикантам аж ніяк не вистачало на життя.

Тим часом симфонічний оркестр у неповному складі також потерпав, і це позначалося на діяльності філармонії загалом. Наприклад, було зірвано міжнародний фестиваль імені Колесси. Новий директор Сергій Бурко, який донедавна був художнім керівником філармонії, зважився на радикальні дії. А новий диригент симфонічного оркестру Роман Филипчук задекларував нове бачення діяльності оркестру. Він наполягає на заміщенні вакантних посад... на конкурсній основі. Звільнені музиканти, які пропрацювали десятки років (дехто вже передпенсійного віку), вважають такий конкурс приниженням власної гідності...

За таких обставин не вдалося врятувати концерт за участю французького диригента Міші Каца. Той дуже любить Львів і нашу публіку, тому відмовився від майстер-класів у Швейцарії, щоб приїхати сюди. Організаторам довелося позичати у Сірка очі...

Прес-конференції і збори у філармонії нагадують революційні заходи, щоправда, важко провести межу між винуватцями і потерпілими. Нарешті до проблем філармонії дійшли руки у нової влади. Із колективом зустрівся заступник голови ОДА Тарас Батенко. Покривджена сторона вимагає звільнити з посад і директора, і диригента, а заодно і керівника облуправління культури. Поки що точки порозуміння не знайдено. Нині влада ініціює надання філармонії академічного статусу.

Безсторонній погляд на проблему висловив директор фестивалю сучасного мистецтва, диригент Володимир Сивохіп: «Це ганьба для Львова і для філармонії. Треба раз і назавжди сказати правду. А після того з чистого аркуша створювати професійний оркестр».

Варто згадати й про публіку, яка опинилася в заручниках правдошукачів. Конфлікт триває...

■ **ЮВІЛЕЇ**

Він створив цю музику

4 березня виповнюється 190 років від дня народження Михайла Вербицького — автора музики гімну «Ще не вмерла Україна...»

...Його текст народився на території царської Росії. 1863 року, як відомо, було прийнято сумнозвісний «валуєвський» указ. І того само року Павло Чубинський, засланий за українофільську діяльність до Архангельська, нелегально передав у Галичину вірш, який опублікували у львівському часописі «Мета» за підписом... Т. Шевченка! Композитор Михайло Вербицький поклав слова на музику. Вперше пісня пролунала в селі Млини (нині — на території Польщі), де парохом місцевої греко-католицької громади був Михайло Вербицький і де він знайшов свій останній спочинок.

А пісня помандрувала просторами рідної землі, розділеної поміж двох імперій. Її виконували під час недовгого існування УНР 1918 року. 15 березня 1939-го пісня звучала вже як офіційний гімн Карпатської України. Понад 70 років пісню переслідував комуністичний режим. Починаючи з 17 вересня 1991-го Українське радіо відкриває щоденне мовлення цією піснею, а 5 грудня того само року вона вперше звучала у стінах Верховної Ради. Та найкращим пошануванням пам'яті славетних авторів було виконання гімну «Ще не вмерла...» під час помаранчевої революції.

Життя Михайла Вербицького нерозривно пов'язане з Яворівською землею. На початку 90-х земляки спорудили йому пам'ятник у центрі Яворова, впорядкували могилу на території Польщі. За ініціативи Яворівського райвузла зв'язку провели спецпогашення пам'ятного конверта, присвяченого землякові. А на ювілеї серед художніх колективів виступить і хорова капела ім. Чубинського з Бориспільського району Київської області. Відбудеться науково-практична конференція «Михайло Вербицький і Україна». Численна делегація за участю представників влади відвідає село Млини.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львівська область.

Званий гість, він же татарин

У столичній галереї «Гончарі» на Андріївському узвозі відкрито виставку кримськотатарських художників «Чатир-Даг»

Подія виняткова: перша за роки незалежності така виставка у Спілці майстрів народного мистецтва України відкрилася лише рік тому («ГУ» про це писав). Але якщо ту виставку влаштовували самі татарські художники на чолі з Мамутом Чурлу, то тепер уже директор «Гончарів» Тетяна Андрієнко їх знайшла і запросила. Це той випадок, коли татарин — званий гість. Може тому ця виставка цілісніша і багатша попередньої.

Більшість робіт тут належать Мамуту Чурлу. Він народився у вигнанні, відкрив для себе Крим уже зрілою людиною. І взявся відкривати його світу. Мамут Чурлу за кілька років відродив традиційне кримськотатарське килимове мистецтво. Мамут-ефенді збирає навколо себе молодих однодумців. Поряд на виставці — їхні роботи: витончена кераміка Рустема Скибіна, вишукані гончарні вироби Абдюля Сеїт-Ахметова, іграшки Шаміля Іллясова, карбування Асана Галімова, кизилові тростини Ділявера Зиядінова, килими Ніяри Решатової, Шефіки Баймамбетової і Сабріє Еюпової.

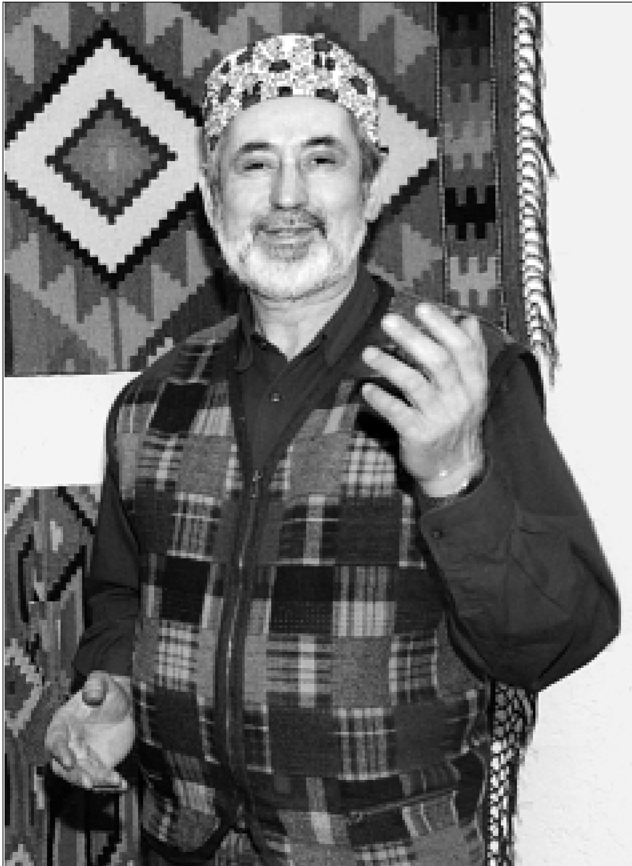

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

— Мамут-ефенді, наші народи живуть на одній землі 800 років, але з кримськотатарським мистецтвом ми зустрічаємося дуже рідко...

— Говоритимемо про народне мистецтво. Ми сьогодні розвиваємо і одночасно відроджуємо його, адже воно було знищене.

— Тобто ви починаєте з чистого аркуша. Може, це і непогано: ви вільні від вантажу священних оман, від тієї псевдотрадиційної шароварщини, що часто заважає українській культурі.

— Українське народне мистецтво зараз — у пасивній фазі, у фазі збереження. Це природна реакція на культурний геноцид.

— О, шароварщину жодний геноцид не зачепив.

— Так, у фазі консервації глухі кути є, і ви соромитеся цих шароварів, вони занадто у всіх на очах. І ви впадаєте в іншу крайність: доводите, що світова цивілізація починалася в Україні. У нас цього немає.

— Хіба ви не хвалитеся родоводом аж від самого Чингісхана?

— Та ні, від Чингісхана в нас тільки рід ханів Гіреїв, але це як ваші Рюриковичі, котрі з варягів. А якщо брати ширше, ми належимо до середземноморської культури, наша культура виникла з давніх культур таврів, греків, римлян, усе це перемішано. Це могутній сплав. Кримськотатарська культура у своєму розвитку спиралася і на язичеську і на християнську традицію. Але тепер це все у Криму старанно відокремлюється: християнська культура «належить» росіянам, а нам лише мусульманська. При цьому по-справжньому усі взаємозв'язки не вивчаються. Ось у Старому Криму веде розкопки археолог Крамаровський (С.-Петербург), і всі татарські старожитності відвозить, краде, і уряд дозволяє. Адже політика кримського уряду як і раніше спрямована на знищення нашого народу. Щоб народу не було —треба забрати у нього землю, історію і культуру. І ви це бачите: до землі, особливо на Південному березі, і близько нас не підпускають, туди, де у наших будинках живуть інші люди. І історію пишуть так, що з нашої нації створено образ ворога. Уявіть собі шкільний підручник історії України, написаний «переможцями»!

— Уявляю, я таку історію вивчав в українській школі.

— Але і дотепер історія пишеться не як історія сусідства, а історія ворожнечі. Ось, мовляв, татари гнали в рабство українців. Але ж ще до приходу татар ваш князь Володимир займався работоргівлею. В історії не пишуть, що, за нашими релігійними канонами, полоненого через п'ять—сім років повинні були звільнити. Ось звідкіля в Криму цілі села були українські. Іван Сірко туди приходив їх звільняти, а вони не хотіли...

— І він їм голови рубав...

— Ну ось. Козаки 150 разів нападали на Крим, але про це у нас жалісливих пісень не співають.

— А ми про вас співаємо! Виходить, ви нас ігноруєте?

— Я думав про це. Мабуть, наші предки вважали: оскільки війна тоді була обопільною справою, чого тут скаржитися? Але ми вас не ігнорували: Богдана Хмельницького в нашій старій поезії оспівано, і не як ворога, а як гідного воїна. І мелодії наші з вашими схожі. Є багато точок дотику, але ніхто не вивчає цього. Щоправда, зараз, я знаю, одна дівчина з університету пише курсову, порівнює татарську вишивку з українською. Мені якось принесли вишивку: мовляв, це ще наша бабуся вишила чохол для Корану. Я дивлюся — а вишито за давньою полтавською технологією! Вони кажуть: як, адже це наша бабуся! І справді — як? Або ось була виставка українських килимів. Дивлюся, «килим з Поділля» — дуже схожий на наш. Усе це свідчення того, що ми родичі. Ознак спорідненості багато — в музиці, звичаях, мові.

Але повернуся до того, з чого почав: ми собі цю пасивну фазу консервації, збереження, що спостерігається зараз в українському народному мистецтві, ми собі цього дозволити не можемо...

— Чому вам подобається ця фаза консервації, що в ній гарного?

— Ось дивіться: в Карпатах, у Косовому, є училище народних ремесел, є і самі промисли, і музей, і великий оптовий ринок. Там свої проблеми, але все-таки це є, нехай у напівзаконсервованому вигляді. І держава на це гроші дає, і все це в Україні було навіть за радянських часів. У нас немає і цього. Після депортації все зруйновано і не відновлено.

Розумієте, якщо є живе вогнище народного мистецтва, то воно дуже динамічне, відкрите, там немає, як кажете ви, сумовитої шароварщини. Але це в тому разі, якщо є традиції. А в нас вони знищені. І ми, група художників-професіоналів, займаємося народним мистецтвом — тому що ним більше нема кому займатися. Жахливо, але це так.

— Все-таки ця виставка свідчить про великий інтерес до вашого мистецтва. Отже, не все загублено разом з традиціями?

— Але багато що. Візьміть вишивку. Татарська дівчинка з дитинства вчилася вишивати, готувала собі посаг, їй рушників до весілля потрібно було багато, майже двісті...

— І все це складалося в скриню...

— Так, по-нашому «сандик». Усе, як у вас. І це породило величезне багатство орнаментів, стилів. Ці рушники висіли, як і у вас, на стінах, і людина з дитинства вбирала ці орнаменти, ці кольори, цей культурний код. Але тепер усього цього немає.

— У нас цього вже теж немає...

— Так, усі європеїзувалися. Погано інше: кримськотатарська культура в Криму не потрібна. Це послідовна політика. Є там таке хитре поняття — «народи Криму». Як це виглядає? У Сімферополі, в етнографічному музеї, представлено порівну німецьку культуру, чеську, корейську, татарську. Мовляв, різні народи тут живуть, не треба ні на кому особливо акцентувати. Але в усіх тих народів є своя батьківщина, а у нас, крім Криму і України, іншої батьківщини немає. Насправді держава не вважає нас частиною кримської культури. Утім, і Київ, за радянською звичкою, не сприймає нас частиною української культури. У Пирогові, в Музеї народної архітектури і побуту, немає кримськотатарської садиби. У Берліні, в Музеї культури народів Європи — є, а в Києві немає.

— А якщо не покладатися на державу? Чому, наприклад, у Криму не можна купити татарські сувеніри? Адже це не від держави залежить, а від особистої ініціативи.

— Ми лише група професіоналів, наше завдання — відродження народного мистецтва, його прорив у світ. Прорив можливий через високі зразки, а ширвжиток здатен лише профанувати традицію. Та й серйозна сувенірна індустрія вимагає умов. Знаєте, у чому різниця між нашим бідним художником і вашим? У тім, що ваш бідний художник усе-таки живе у домі свого діда. А наш часто не може навіть оселитися поряд з домом діда. Його позбавлено середовища. Наші чоловіки рано вмирають, надриваючись на будівництві житла. Їм ніколи і нема де сувеніри майструвати. Слава Аллаху, ми все-таки рухаємося вперед...

Розмову вів Віталій ЖЕЖЕРА.

І влада, і громадяни втратять

■ НАШІ ІНТЕРВ'Ю

(Початок на 2-й стор.).

Можна по-різному розцінювати такі заяви, можна не реагувати, хоча це було б неправильно. Адже насамперед ці висловлювання, які мали широку пресу, завдали агентству шкоди — моральної і матеріальної. Зокрема, на інформаційному ринку, вітчизняному і міжнародному. Нам також постійно телефонують колеги. Бо, треба це мати на увазі, Укрінформ — член Європейського альянсу інформаційних агентств. Нам ставлять запитання: «Що насправді діється і яка доля чекає агентство?..»

— Це означає, що можуть бути порушені міжнародні угоди...

— Сьогодні ми маємо інформаційний обмін на підставі угод з 26 інформаційними агентствами. Серед яких такі авторитетні, як Рейтер, Сіньхуа (Китай), МТІ (Угорщина), БТА (Болгарія), ТАНЮГ (Югославія), «Німецька хвиля» і так далі. Треба буде розірвати ці угоди?

Я вже не казатиму про те, що такі заяви не сприяють нашій роботі на внутрішньому ринку: ми втрачаємо потенційних передплатників. Оскільки вони пролунали у розпал передплатної кампанії. Відповіді клієнтів прямі і щирі: «Чого ми з вами матимемо справу, укладатимемо угоди, коли невідома ваша доля?» Такі спроби приниження, а це однозначно приниження, агентства робляться не вперше.

Подібне ми пережили у 1996 році, коли Укрінформ було ліквідовано Указом Президента з подачі відомих людей. На його основі було створено ДІНАУ і підпорядковано новоствореному Міністерству інформації. А через два роки з'явилися нові укази про підпорядкування Кабінету Міністрів, як це було раніше. Ще через два роки повернули назву Українське національне інформаційне агентство. За статистикою, яка сьогодні існує, одна зміна назви тягне за собою втрати від 25 до 30 відсотків споживачів. Таку ситуацію ми пережили уже двічі. Тепер нова спроба.

І головне. Це непросто зробити, хоч так і здається вельмишановному віце-прем'єр-міністру. Я вже говорив про 26 угод з міжнародними агентствами. Близько 800 угод укладено в Україні. Їх також треба буде розривати? А для цього потрібен час, передбачений законом. Водночас треба скасувати цілу низку урядових постанов. Зокрема дві, які стосуються розширення кореспондентської мережі за кордоном. До того ж вони приймалися в 2000 році і 2001-му, коли уряд очолював Віктор Ющенко.

Можемо констатувати: сьогодні ми стоїмо біля розбитого корита. Зрозуміло, щоб виконати ті постанови, потрібні кошти, час. З другого боку, віце-прем'єр звинувачує нас, що ми «з'їдаємо» дуже багато коштів. Якщо точно, то бюджетом передбачено виділити для потреб агентства 11 мільйонів 777 тисяч 100 гривень. До речі, така сума закладена в бюджет вперше за роки незалежності. Але водночас треба казати про те, що вісім мільйонів із цієї суми передбачено вкласти в реалізацію програми фактично європейської інтеграції України, тобто на відкриття корпунктів.

Отож скажіть, як припинити нам цю роботу? Для цього ми повинні отримати офіційне рішення. Добре, нехай такого рішення немає. Але ж говориться, що фінансування з бюджету буде якщо не припинено, то значно урізано. Знову постає запитання: як бути? Бо ми запросили підготовлених для роботи за кордоном фахівців, кілька місяців стажували їх в агентстві, здійснили всі формальності з МЗС країн майбутнього відрядження. Люди залишили високооплачувану роботу, прийшли на наші «копійки» (бо зарплата в агентстві мала), вирішили усі формальні питання і ставлять тепер запитання: «Що нам робити? Шукати іншу роботу чи ми все-таки поїдемо?»

Тобто ситуація вельми непроста і вона мене непокоїть насамперед як керівника. А щодо реакції колективу, то він відреагував відповідно. Відбулися збори працівників. Явка стовідсоткова, окрім хворих. Дана адекватна оцінка цим заявам. І хоча емоції перехльостували, рішення прийняли конструктивне...

— А яке рішення?

— Лист на ім'я Президента та Прем'єр-міністра.

— Два запитання. Перше. З правової точки зору, оцінка цих заяв і можливі наслідки, якщо ці заяви будуть реалізовані. І наступне. Щоб читачі могли зорієнтуватися в цифрах, порівняйте зарплату ваших працівників з оплатою праці в інших — подібних — агентствах.

— Щодо правових наслідків. Агентство не виникло само по собі. Воно має свою історію. 16 березня виповниться 87 років з дня його заснування. Агентство виконувало обов'язки, покладені на нього щодо поширення інформації, передусім офіційної, не лише в Україні, а й за кордоном.

— Хто стояв біля витоків агентства в 1918 році?

— Ідея виникла в Миколи Скрипника, а реалізовувати її почав гетьман Павло Скоропадський, який видав указ про заснування Українського телеграфного агентства. Першим його директором призначили відомого ідеолога українського інтегрального націоналізму Дмитра Донцова.

Але повернімося в сьогодення. Укрінформ діє на основі свого статуту, затвердженого Кабінетом Міністрів. Тепер щодо коштів. Та сума, яка передбачена на поточний рік, становить третину від наших потреб. Але ми до цього готові, уміємо заробляти самі. Ще одне. За 13 років ми не отримали ні копійки з бюджету за статтею «капітальні вкладення». Тобто розвиток агентства мав би зупинитися. Але ми не допустили цього. Сьогодні у нас є 225 комп'ютерів, три серверні платформи. Ми виробляємо понад 30 видів інформаційного продукту. Щодня поширюємо майже 500 повідомлень українською, англійською, німецькою, російською мовами.

А тому казати, що агентство усі ці роки жило за рахунок держави, буде не лише несправедливо, а й необ'єктивно.

— І все-таки, яке співвідношення зарплат у працівників різних українських агентств?

— Можу сказати приблизно: у наших конкурентів вона втричі вища.

Отже, якщо зникне Укрінформ, то держава передусім втратить потужне агентство, яке здатне сьогодні доносити інформацію, в тому числі офіційну, по суті, на весь світ. Бо воно має сучасні технології, сучасну базу, кадровий ресурс і традиції. Крім наших традиційних напрямів, відбувся і перший вихід інтернет-радіомовлення Укрінформу. Спочатку — українською, а через місяць ми говоритимемо англійською.

Влада втратить можливість доносити громадянам нашої держави повну інформацію про свою діяльність. Втратять також можливість і громадяни отримувати інформацію не лише політичну, а й про спорт, культуру, розвиток освіти тощо. Врешті, ми забезпечуємо право громадян на отримання інформації.

— А скільки всього в Україні діє вітчизняних інформагентств?

— Загалом станом на минулий рік було зареєстровано 97 агентств. Державне — одне. Решта засновані за приватний капітал, у тому числі іноземний.

— Дякуємо за розмову і бажаємо успіху в завоюванні інформаційного ринку.

«...Заповідаю галерею Феодосії»

Видавництво «Марка України» Українського державного підприємства поштового зв'язку «Укрпошта» повідомляє про новий випуск:

«...Моє щире бажання, щоб приміщення моєї картинної галереї, з усіма в ній картинами, статуями та іншими художніми творами, стало цілковитою власністю Феодосії, і на пам'ять про мене, Айвазовського, заповідаю галерею Феодосії, моєму рідному місту...», — ці слова із заповіту знаменитого художника-мариніста 125 років тому стали дійсністю. З 1880 року існує одна з найдавніших у країні художніх галерей — Національна картинна галерея імені І. Айвазовського. Фонд галереї, започаткований 49 картинами, що їх заповідав майстер, з роками збільшився не менш «талановитими сусідками», серед яких твори художників М. Латрі, Л. Лагоріо, А. Фесслера, К. Богаєвського та М. Волошина.

Зведене на березі моря приміщення галереї посилює сприйняття художніх полотен на морську тематику, а вишукане оформлення інтер'єру поліпшує настрій відвідувачам.

До 125-річчя художнього закладу присвячено випуск художніх поштових марок «Національна картинна галерея імені І. Айвазовського» серії «Скарби музеїв України», надрукованих у вигляді зчіпки з двох марок і купона: № 646 «Іван Айвазовський «Море. Коктебель. 1853»; № 647 «Іван Айвазовський «Вежі на скелі біля Босфору. 1859».

Марки вводяться в обіг 04.03.2005 р.

Захист на марках: в УФ променях світяться: текст «2005 УКРАЇНА UKRAINA», номінал, на купоні контур тексту «Національна картинна галерея імені І. Айвазовського». Тираж зчіпок — 200 000 примірників. Формат кожної марки — 40x28 мм. Номінал кожної марки — 45 к. Перфорація — гребінчаста — 14x14 1/4. Кількість марок в аркуші — 8 (4 зчіпки). Дизайн Олександра КАЛМИКОВА.

Обніміться ж, брати мої...

або Про символи національного примирення та єднання

(Початок на 1-й стор.).

«Ми і досі називаємо себе східняками і західняками. Досі одну й ту саму лекцію з історії України не можна з однаковими наслідками прочитати у Львові й Донецьку, Тернополі й Миколаєві, — писала в «Голосі України» в 2000 році автор цих рядків. — Інші нації, переживши роз'єднаність, зуміли консолідуватися й подолати ідейні розбіжності. Так було в Іспанії. На знак прощення і покути колишні прибічники і противники диктатора Франко спорудили Пагорб примирення»...

Ранньої весни 2000 року черкаський корпункт «Голосу України» оголосив через парламентську газету про підготовку до чигиринської акції. Задум був такий: на Благовіщення або в День довкілля до козацької столиці прибудуть делегації з усіх областей України і привезуть з собою землю, дерево чи кущ, традиційні для їхнього регіону. На урочистому мітингу, присвяченому будівництву майбутнього символу національного примирення і єднання, найповажніший представник від кожної делегації покладе в його підмурок жменю землі свого історичного краю. А потім у центрі Чигирина, під Богдановою горою, буде закладено сад Соборності України. На спеціально підготовленій місцині, у формі географічної карти нашої держави, планувалося висадити 27 дерев і кущів. Від Галичини — смереку, Закарпаття — яблуню, Запоріжжя — черешню, Донеччини — кущ троянд, Полтавщини — калину, Криму — тую, Києва — каштан, від Севастополя — осокір.

Узимку 2001 року автор цих рядків разом з групою черкащан зустрілася з тодішнім Прем'єр-міністром України Віктором Ющенком. Керівник уряду гаряче підтримав проект і навіть власноруч накидав ескіз майбутнього саду Соборності з вічнозеленим Тризубом у центрі. Це була його ідея. Проте повністю здійснити задумане не вдалося. Віктор Ющенко пішов з уряду. На посадку дерев у квітні 2001-го прибув до Чигирина один тодішній міністр екології Іван Заєць. Обласне керівництво з «холодком» зустріло міністра «на вильоті». Під сад відвели занедбану неродючу ділянку землі — щоб відчепилися ініціатори. Без проекту було висаджено кілька десятків дерев різних порід, не зазначили їх «адрес». Але вдалося сформувати з 650 ялинок Герб України, Тризуб, що і нині зеленіє над берегом річки Тясмин. Інші дерева не прийнялися.

Отже, досі ідею про сад Соборності та архітектурну споруду, яка символізувала б єдність сходу і заходу, півдня і півночі Української держави, не реалізовано.

Утім, як кажуть, рукописи не горять. Ідея всеукраїнської патріотичної акції «Єднання України» у місті-символі нашої державності, старовинному Чигирині, нині особливо на часі.

На прес-конференції, яку проводив глава парламенту, лідер Народної партії після її з'їзду Володимир Литвин, автор ідеї саду Соборності звернулася до нього по підтримку і сприяння. Відповідь Володимира Михайловича щодо багатостраждального проекту позитивна. Цієї весни, сказав він, разом з Президентом Віктором Ющенком ми візьмемо участь у цій акції.

Упевненості в тому, що нарешті ми займемося ідеологією соборності нашої держави, додає щойно прийнятий на з'їзді Народної партії «Маніфест національного єднання». Першим практичним кроком і буде закладання підмурівку споруди національного примирення і єднання та сад Соборності України в Чигирині.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаси—Київ.

■ СТЕЖИМО ЗА ПОДІЄЮ

Тривожний симптом: самовселення

У сім квартир будинку № 20 на вул. Ювілейній в Алушті самочинно вселилося ще кілька родин кримських татар. Перші з них цілком зайняли один із під'їздів ще 8 лютого. Нині у занедбаній п'ятиповерхівці захоплено вже 17 квартир.

Тут нема світла, води, каналізації, опалення. Усі самосели вже перевезли сюди меблі, приводять житло в порядок, облаштовуються. Пояснюють, що стояти далі в черзі на житло вважають безперспективною справою, «це крок відчаю, спричинений нахабним розтаскуванням землі». Доля кожного схожа на поневіряння матері сімох дітей Салії Ібрагімової, котра перед цим інцидентом безуспішно виборювала кімнату в одному з гуртожитків. Коли стала на квартирну чергу, п'ятеро її дітей були неповнолітніми, тепер молодшому — 23.

Та міська влада говорить: «В окупованому будинку лише декілька сімей справді потребують нових квартир, решта — під великим питанням». Місцеві правоохоронці називають це безчинством, але вигнати новоселів не дозволяє чинне законодавство, а прохання звільнити захоплені квартири успіхом не увінчалися.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Відкрите акціонерне товариство «Покровобагачанське ремонтне підприємство» (код ЄДРПОУ 00909816, адреса: 37812, Полтавська область, Хорольський район, с. Покровська Багачка, вул. Шевченка, 1) постановою Господарського суду Полтавської області по справі № 7/294 від 13.07.2004 р., згідно ст. 22-24 ЗУ «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Крючкова Сергія Васильовича.

Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня публікації за адресою: 36009, м. Полтава, вул. Ст. Кондратенка, 6, 4 поверх.

Постановою Господарського суду Київської області (01033, м. Київ, вул. Жилянська, 58-Б) від 31.01.2004р. у справі № 145/2б-2004р. Сільськогосподарський виробничий кооператив «Промінь» (код ЄДРПОУ 03753958, Київська область, Васильківський район, с Велика Бугаївка, вул. Шевченко, 6 , П/р 26046286, 26045287 у Васильківському філіалі АППБ «Аваль», МФО 321994 код 03753958) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Бандолу Олександра Олексійовича (04119 м. Київ, вул. С. Хохлових, 6-Б, кв. 31, ліцензія АА № 779172, видана 26 липня 2004 року).

Ухвалою Господарського суду Рівненської області, вул. Яворницького, 59, м. Рівне, 33000, від 24.02.05 р. по справі № 8/10 за ініціативою Дубенської ОДПІ (Млинівське відділення) порушено провадження у справі про банкрутство та введено процедуру розпорядження майном щодо колективного підприємства Млинівська пересувна колона № 2, що знаходиться за адресою: вул. Поліщука, 14, смт. Млинів, Млинівський район, Рівненська область, 35100, р/р 260015363 в АППБ «Аваль» в м. Рівне, МФО 333227, ЗКПО 03586176.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Ходаковського Сергія Олександровича, ліцензія Мінекономіки та з питань європейської інтеграції № 668317.

Господарським судом Запорізької області визнані банкрутами та відкриті ліквідаційні процедури щодо наступних підприємств:

1) постановою від 07.02.2005 р. по справі №19/24(05) ТОВ «Сольдо», розташоване за адресою: 69009, м. Запоріжжя, вул. Перспективна, 2-Б (код ЄДРПОУ — 31067133);

2) постановою від 09.02.2005 р. по справі №19/25(05) ТОВ «Укркон», розташоване за адресою: 69059, м. Запоріжжя, вул. Магара, 4 (код ЄДРПОУ — 30201578).

Ліквідатором призначеноЛикову Наталію Миколаївну (ліцензія АБ № 116093 від 25.11.2004 р.).

Претензії приймаються протягом місяця з дня публікації за адресою: 69093, м. Запоріжжя, а/с 1788 (тел. 8-067-289-25-56).

Господарським судом Вінницької області 11.02.2005 р.(21100, м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7) винесено постанову по справі № 10/63-04 про визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури ПП будівельна фірма «Сан-Буд» м. Вінниця, вул. Островського, 20, код 21731647, р/р 26005509 АППБ «Аваль», м. Вінниця, МФО 302247.

Ліквідатором боржника призначено Сокольвака М. В. (ліцензія АА 250350 від 04.03.2002 р., м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 7, кім. 731).

ТОВ «Зерноторгівельна компанія»

реалізує кукурудзу фуражну 1680 т за ціною 385 грн./т з ПДВ.

Постановою Господарського суду Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1-а) від 21.12.2004 р. по справі № Б40/151/04 Консорціум «Укрпромтрансмаш» (код за ЄДРПОУ 19437076, юридична адреса: 49000, м. Дніпропетровськ. пл. Леніна, 1, п/р № 26001001000161 в АКБ «Прем'єрбанк» МФО 305686) визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Ясногора Ігоря Вячеславовича (ліцензія АА № 630052 від 10.12.2003 р.) (Поштова адреса: 49040, м. Дніпропетровськ, а/с № 2350, тел./факс (0562) 31-82-12). Вимоги кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

Господарський суд Закарпатської області (88000, м. Ужгород, вул. Коцюбинського, 2-А) Постановою по справі 6/5 від 08.02.2005 року визнав банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Сота» (90540, Закарпатська область, Тячівський район, с. Нересниця, вул. Леніна, 61, код ЄДРПОУ 30472972, р/р 26004893 в КРД (Ф) АППБ «Аваль», м. Київ, МФО 322960) та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Немеш Михайла Михайловича (90500, Закарпатська область, м. Тячів, вул. Леніна, 48/12).

Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування.

Філія ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області та керуючий санацією ВАТ «Дебальцівський завод металургійного машинобудування», м. Дебальцеве, вул. Жовтнева, 84, повідомляють про проведення повторного конкурсу з продажу активів.

На конкурс виставляються активи ВАТ «Дебальцівський завод металургійного машинобудування» зі зниженням початкової ціни продажу на 30%: 1. Будівля цеху МСР з побутовими приміщеннями та обладнанням, початкова ціна продажу — 154822,50 грн. без ПДВ, гарантійний внесок — 7741,13 грн. 2. Будівля цеху фарбування та частина обладнання, початкова ціна продажу — 220851,40 грн. без ПДВ, гарантійний внесок — 11042,57 грн. З фіксованими умовами конкурсу та технічною характеристикою об'єктів можна ознайомитись у організатора конкурсу. Гарантійний внесок у розмірі 5% від початкової ціни реалізуємого майна та реєстраційний збір для реєстрації учасників конкурсу -17,00 грн. перераховуються на р/р. 260077397 в ДОД АППБ «Аваль», м. Донецька, МФО 335076, ОКПО 26252727, Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області. Для участі в конкурсі необхідно надати письмову заяву та конкурсну пропозицію організатору конкурсу Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області, за адресою: м. Донецьк, пр-т Комсомольський, 8. Строк надання заяв 15 календарних днів з дати публікації в газеті 18 березня 2005 р. включно. Конкурс відбудуться після 15 календарних днів з дати публікації інформації 21 березня 2005 р., о 15 00 год. за адресою: м. Донецьк, пр-т Комсомольський, 8 в Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області. Переможець конкурсу на підставі протоколу конкурсу укладає договір купівлі — продажу з керуючим санацією ВАТ «Дебальцівський завод металургійного машинобудування». Довідки за телефонами 304-77-83, 304-37-21 та на сайті: . bankruptcy.internet.dn.ua.

ВАТ «Завод «Акцент»

повідомляє, що загальні збори акціонерів відбудуться 23 квітня 2005 року об 11.00 за адресою: м. Запоріжжя, вул. Антенна, 11.

Порядок денний:

1. Звіт правління про результати діяльності за 2004 р.
2. Звіт ревізійної комісії.
3. Звіт голови спостережної ради.
4. Затвердження річних звітів.
5. Внесення змін до статуту товариства.
6. Перевибори голови правління.
7. Про напрями діяльності та розвитку товариства на 2005 р.

Реєстрація акціонерів з 10.00 до 10.30 год. Для реєстрації при собі необхідно мати документ, який посвідчує особу, для представників акціонерів - доручення, оформлене відповідно до діючого законодавства України і документ, який посвідчує особу.

Житомирська філія Аґентства з питань банкрутства проводить аукціон з реалізації майна ВАТ «Житомирський завод хімічного волокна»

Характеристика та вартість: **Лот 1.** Фізкультурно-оздоровчий комплекс, спорткомплекс, покриття території. *Початкова ціна* **443614,08** грн. **Лот 2.** Верстат круглошліфувальний ЗМ82, 1981 р. в. *Початкова ціна* **18020,00** грн. **Лот 3.** Верстат інструментально-фрезерний 675 М, 1983 р. в. *Початкова ціна* **3570,00** грн. **Лот 4.** Верстат круглошліфувальний ЗА164, 1979 р. в. *Початкова ціна* **9408,00** грн. **Лот 5.** Верстат токарно-гвинтонарізний, 1990 р. в. *Початкова ціна* **3120,00** грн. **Лот 6.** Перемоточна машина ПКВ-2М 1989 р. в., розривна машина РМ30-1 1985 р. в., мотовило електронне. *Початкова ціна* **6780,00** грн. **Лот 7.** Верстати: вертикально-сверлильний 2Н135 1980 р. в., настільно-сверлильний 1980 р. в. (2 шт.), зварювальний трансформатор 380В 1990 р. в. *Початкова ціна* **1938,00** грн. **Лот 8.** Кузов-фургон 1974 р. в. *Початкова ціна* **920,00** грн. **Лот 9.** Автопогрузчик К131-01 1990 р. в. *Початкова ціна* **3680,00** грн. **Лот 10.** Картонно-різальна машина ТКР-120, 1986 р. в. *Початкова ціна* **1704,00** грн. **Лот 11.** Відходи поліамідної крошки 686 кг. *Початкова ціна* **357,00** грн. **Лот 12.** Насоси: ЦНС 38/220, ЦНС 38/138. *Початкова ціна* **4136,00** грн. **Лот 13.** Насоси: НК 5х1 (2 шт.), НД 320/50, ЗК-6 45/55, Х50-32-125. *Початкова ціна* **3403,00** грн. **Лот 14.** Димососи: ДН-21 без електродвигуна, ДН-12. *Початкова ціна* **3628,00** грн. **Лот 15.** Верстат відрізний 8Г662, 1979 р. в. *Початкова ціна* **6571,52** грн. **Лот 16.** Верстат токарний 16 В20, 1993 р. в. *Початкова ціна* **11560,32** грн. **Лот 17**. Верстат плоско-шліфувальний 3Г71, 1973 р. в. *Початкова ціна* **7344,00** грн. **Лот 18.** Верстат круглошліфувальний 3Б151, 1973 р. в. *Початкова ціна* **7139,84** грн. **Лот 19.** Сатуратор газводи, ємність для мастила 400л (2 шт.), установки УСН-175 (2 шт.), піч СНОЛ, ваги УНК-1. *Початкова ціна* **3452,00** грн. **Лот 20.** Вани для гальваники (25 шт.). *Початкова ціна* **4289,00** грн.

Ціни зазначені з урахуванням ПДВ.

Ознайомитись з об'єктами можна за їх місцезнаходженням: м. Житомир, вул. Промислова, 1/154. Порядок подальшого використання об'єктів визначає покупець.

Гарантійні внески — 7% відповідно та реєстраційний збір — 17,00 грн. перераховуються на р/р 260039834 в Житомирській облдирекції АППБ «Аваль», МФО 311528, одержувач — ЖФ Агентства з питань банкрутства, код 26252733.

Сплата внесків та прийняття заяв припиняється за 3 дні до проведення аукціону. **Аукціон відбудеться 05 квітня 2005 року об 11-00 за адресою м. Житомир, майдан Путятинський, 2, к. 311**.

З умовами участі в аукціоні, порядком розрахунків та оформленням результатів, а також за додатковою інформацією звертатись до організатора проведення аукціону за адресою: м. Житомир, майдан Путятинський, 2, кім. 311. Тел. (0412) 34-05-22

ПП «Атерна»

ЄДРПОУ 32246448 повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються протягом часу, встановленого законодавством, за адресою: м. Київ, вул. Каштанова, б. 3, кв. 30.

Шановні акціонери

ЗАТ «Прикарпаття» повідомляє, що загальні збори акціонерів товариства відбудуться 23.04.05 р. о 10.00 годині за адресою: м. Коломия, Івано-Франківська обл., вул. Карпатська, 71а. Реєстрація акціонерів з 08.00 годин.

Порядок денний:

1. Звіт голови правління.
2. Звіт Ревізійної комісії.
3. Звіт Спостережної ради.
4. Внесення змін та доповнення до Статуту товариства.
5. Про вибори Голови та членів правління.
6. Про вибори Голови та членів спостережної ради.
7. Про вибори Голови та членів ревізійної комісії.
8. Різне.

Запрошуються

до участі у справі № 32-24/292-03-9660 (господарський суд Одеської області) юридичні та фізичні особи, що бажають виступити інвесторами (санаторами) Боржника - ЗАТ «Одеська фабрика технічних тканин».

Серед активів боржника, які пропонуються зацікавленому інвестору в рахунок погашення боргів, є житловий фонд, що може бути проданий та переданий в оперативне управління.

Пріоритет віддається особам, що мають досвід роботи на ринку надання житлово-комунальних послуг та ринку реалізації нерухомості. За довідками та більш детальною інформацією звертатися до розпорядника майна Аймедова В. К. (м. Одеса, пров. Хрустальний, 3, тел. 8-0482-30-98-96) або представника кредитора ЗАТ «Одесводоканал» Оксюти В. В. (м. Одеса, вул. Космонавтів, 32, т. 8-0482-32-89-71, 72).

Арбітражний керуючий ліквідатор Гнідой Микола Іванович повідомляє про проведення публічних торгів (аукціону) з продажу майна підприємства-банкрута Новосанжарська районна спілка споживчих товариств.

Лот № 1. Будівлі та споруди розташовані на території бази в с. Руденківка, Н. Санжарського району Полтавської області: склади з підвальними приміщеннями; майстерня; адміністративні, підсобні та інші приміщення загальною площею 3218,3 кв. м.

Початкова вартість продажу майна - 202000,00 грн., в т. ч. ПДВ.

Реєстраційний внесок - 17 грн. за участь в відкритих торгах вноситься шляхом перерахування на р/р 26006323138001 в ПРУ КБ «Приватбанк», МФО 331401, код ОКПО 25160199 ТБ «ПРБН».

Гарантійний внесок в розмірі - 10100,00 грн. вноситься шляхом перерахування на р/р 26002363783067, в ПРУ КБ «Приватбанк», МФО 331401, код ОКПО 0176379 Н. Санжарська райспілка споживчих товариств.

Публічні торги (аукціон) відбудуться 04 квітня 2005 р. о 10.00 год. за адресою: м. Полтава, вул. Міщенка, 2а.

Заявки на участь у публічних торгах приймаються службою організації аукціону з моменту публікації до 17.00 год. 30 березня 2005 р.

Служба організації аукціону ТБ «Полтавська регіональна біржа нерухомості», м. Полтава, вул. Міщенка, 2а.

Години праці: понеділок-п'ятниця з 9.00 до 17.00. Довідки за тел. (0532) 56-22-04, 8-050-954-20-42.

Господарський суд Дніпропетровської області (м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1-а) порушив справи про банкрутство:

Приватне підприємство фірма «Тех-Комплект», код ЄДРПОУ 30938527, 51400, Дніпропетровська область, м. Павлоград, вул. Дніпровська, 334, р/р 26003006160101 в Павлоградській філії АППБ «Аваль», МФО 306727, справа № Б15/144/04.

Розпорядник майна - Німак Ю. В., ліцензія АА №250189, 51400, м. Павлоград, вул. Тернівська, 7, тел. 8-050-608-80-00.

Товариство з обмеженою відповідальністю виробничо-комерційна фірма «Промінь ЛТД», код ЄДРПОУ 19309546, 50079, м. Кривий Ріг, вул. Бірюзова, 9/1, р/р 26006153158001 у КФ КБ «Приватбанк», МФО 305750, справа № Б15/143/04.

Розпорядник майна - Вернигора В. П., ліцензія АА № 249818, вул. Сиволапа 44/72, м. Кривий Ріг, 50000.

Закрите акціонерне товариство «Южпромтехніка», код ЄДРПОУ 24442820, 51400, Дніпропетровська область, м. Павлоград, вул. Балашовська, 1, кв.12, р/р 26007300562001/980 у філії ВАТ КБ «Надра» у м. Павлограді, МФО 306674, справа № Б40/135/04.

Розпорядник майна - Німак Ю. В., ліцензія АА №250189, 51400, м. Павлоград, вул. Тернівська, 7. тел. 8-050-608-80-00.

Господарський суд Донецької області постановою від 18.10.2004 р. по справі № 5/107Б визнав банкрутом Підприємство з іноземними інвестиціями Товариство з обмеженою відповідальністю «Донекс ЛТД» (84205, Донецька обл., м. Дружківка, вул. Леніна, 3, код ЄДРПОУ 14334199, р/р 26006190444011 в КБ «Приватбанк», м. Краматорськ, МФО 335548 та відкрив ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено Патерилова В. В. (ліцензія № 783055 від 02.04.2004 р., адреса: 83050, м. Донецьк-50, А/С №6915, тел. 8-050-3608066).

Господарським судом Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1а) порушено справу № Б26-Б29/20/04 про банкрутство приватного багатопрофільного підприємства «Світанок» (49095, м. Дніпропетровськ, вул. Обручева, 17, р/р 2600200100514 в КБ «Земельний капітал» м. Дніпропетровська, МФО 305880, код ЄДРПОУ 25007724).

Розпорядником майна призначений Жуков Сергій Вікторович (ліцензія АА № 669630, адреса: 49055, м. Дніпропетровськ, вул. Титова, 9, оф.16).

Заяви кредиторів та санаторів приймаються протягом місяця від дня публікації оголошення.

Постановою Господарського суду Житомирської області (10002, м. Житомир, майдан Путятинський, 3/65) від 18.02.05 р. по справі № 7/107 «Б» визнано банкрутом Приватне підприємство Виробничо-комерційну фірму «Геліос», ід. код 22049099, 10000, м. Житомир, вул. Малікова, 8, кв. 177, р/р 26003300840128, 26004300980128 в ЖОУ ВАТ «Державний ощадний банк України».

Ліквідатором призначено Вербила Юрія Володимировича, ліцензія № 719859 від 24.02.04 р., проживає: м. Житомир, вул. Щорса, 153-а, кв. 35.

Ухвалою Господарського суду Рівненської області (вул. Яворницького, 59, м. Рівне, 33001) від 20 січня 2005 року порушена справа № 9/4 про банкрутство приватної виробничо-комерційної фірми «Норд» (вул. Степанська, 113, м. Костопіль Рівненської області, 35000, рахунок 26000034 в РФ АКБ «МТ-Банк» МФО 333669, код ЄДРПОУ 23308095).

Розпорядником майна призначено Демидова І. А. (ліцензія серії АА № 783107, адреса: вул. Словацького, 4/6, кім. 22, м. Рівне, 33000).

Річна фінансова звітність ТОВ «АРТЕМ—БАНК» за 2004 рік

БАЛАНС ТОВ „ АРТЕМ-БАНК" за станом на 31 грудня 2004 року

(тис. грн.)

Рядок	Найменування статті	Примітки	За 2004 рік	За 2003 рік
1	2	3	4	5
	АКТИВИ			
1	Грошові кошти та залишки в Національному банку України		12398	12022
2	Казначейські та інші цінні папери, що рефінансуються Національним банком України, і цінні папери, емітовані Національним банком України	2	0	0
3	Кошти в інших банках	3	135217	77188
4	Цінні папери в торговому портфелі банку	4	0	0
5	Цінні папери в портфелі банку на продаж	5	73	0
6	Кредити та заборгованість клієнтів	6	37249	18739
7	Цінні папери в портфелі банку до погашення	7	2187	0
8	Інвестиції в асоційовані й дочірні компанії	8	0	0
9	Основні засоби та нематеріальні активи	9	2061	1754
10	Нараховані доходи до отримання	10	403	168
11	Інші активи	11	141	193
12	Усього активів		189729	110064
	ЗОБОВ'ЯЗАННЯ			
13	Кошти банків:		34400	1709
13.1	У тому числі кредити, які отримані від Національного банку України		0	0
14	Кошти клієнтів	12	117300	71414
15	Ощадні (депозитні) сертифікати, емітовані банком		0	0
16	Боргові цінні папери, емітовані банком	13	0	0
17	Нараховані витрати до сплати	14	802	367
18	Інші зобов'язання	15	101	97
19	Усього зобов'язань		152603	73587
	Власний капітал			
20	Статутний капітал	16	36000	36000
21	Капіталізовані дивіденди		0	0
22	Власні акції (частки, паї), що викуплені в акціонерів (учасників)		0	0
23	Емісійні різниці		0	0
24	Резерви та інші фонди банку		477	12
25	Резерви переоцінки, у тому числі:		0	0
25.1	Резерви переоцінки необоротних активів		0	0
25.2	Резерви переоцінки інвестицій в асоційовані й дочірні компанії		0	0
26	Нерозподілений прибуток (непокритий збиток) минулих років		0	0
27	Прибуток/Збиток звітного року, що очікує затвердження		649	465
28	Усього власного капіталу		37126	36477
29	Усього пасивів		189729	110064

Керівник **О. Г. Білоненко**
Головний бухгалтер **В. М. Луцький**

Звіт про фінансові результати ТОВ «АРТЕМ — БАНК» за станом на 31 грудня 2004 року

(тис. грн.)

Рядок	Найменування статті	Примітки	За 2004 рік	За 2003 рік
1	2	3	4	5
1	Чистий процентний дохід		9873	7332
1.1	Процентний дохід	18	22044	9933
1.2	Процентні витрати	19	(12171)	(2601)
2	Чистий комісійний дохід		(134)	213
2.1	Комісійний дохід		1752	1112
2.2	Комісійні витрати		(1886)	(899)
3	Торговельний дохід	20	2111	710
4	Дохід у вигляді дивідендів	21	0	0
5	Прибуток/Збиток від інвестиційних цінних паперів		0	0
6	Дохід від участі в капіталі		0	0
7	Інший дохід		34	6
8	Операційний дохід		11884	8262
9	Загальні адміністративні витрати	22	(3473)	(1423)
10	Витрати на персонал	23	(826)	(565)
11	Втрати від участі в капіталі		0	0
12	Інші витрати		(6981)	(3704)
13	Прибуток від операцій		604	2570
14	Чисті витрати на формування резервів	24	170	(1779)
15	Прибуток до оподаткування		774	791
16	Витрати на податок на прибуток	25	(125)	(326)
17	Прибуток після оподаткування		649	465
18	Непередбачені доходи/витрати	26	0	0
19	Чистий прибуток/збиток банку		649	465
20	Чистий прибуток на одну просту акцію (грн.)	27	0	0
21	Скоригований чистий прибуток на одну просту акцію (грн.)	27	0	0

Керівник **О. Г. Білоненко**
Головний бухгалтер **В. М. Луцький**

Звіт про власний капітал ТОВ „АРТЕМ-БАНК" за станом на 31 грудня 2004 року

(тис. грн.)

Рядок	Найменування статті	Примітки	Статутний капітал зареєстрований, сплачений	Капіталізовані дивіденди	Викуплені власні акції	Емісійні різниці	Резерви та інші фонди банку	Резерви переоцінки	Нерозподілений прибуток (непокритий збиток)	Капітал, резервні та інші фонди, усього	Попередній рік
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	Залишок на 1 січня звітного року		36000				12		465	36477	5512
2	Скоригований залишок на початок року		36000				12		465	36477	5512
2.1	Коригування Зміна облікової політики	1.2									
2.2	Виправлення помилок										
3	Переоцінка необоротних активів										
4	Сума результатів переоцінки необоротних активів у разі їх реалізації										
5	Відстрочені податки за результатами переоцінки основних засобів										
6	Переоцінка інвестицій в асоційовані й дочірні компанії										
7	Сума результатів переоцінки інвестицій в асоційовані й дочірні компанії в разі їх реалізації										
8	Чистий прибуток звітного року								649	649	465
9	Розподіл прибутку до загальних резервів банку										
10	Розподіл прибутку до резервних фондів						465		(465)		
11	Розподіл прибутку до інших фондів банку										
12	Дивіденди, що сплачені у звітному році										
13	Дивіденди, що капіталізовані у звітному році										
14	Сплата до раніше зареєстрованого статутного капіталу										
15	Внески за акціями нового випуску										30500
16	Викуплені власні акції										
17	Продаж раніше викуплених власних акцій										
18	Анульовані раніше викуплені акції										
19	Залишок за станом на кінець дня 31 грудня звітного року		36000				477		649	37126	36477

Довідка. За станом на 31.12.2004 року залишок по рахунку 5040 "Прибуток звітного року, що очікує затвердження" складає 649 тис. грн.

Звіт про власний капітал ТОВ „АРТЕМ-БАНК" за станом на 31 грудня 2003 року

(тис. грн.)

Рядок	Найменування статті	Примітки	Статутний капітал зареєстрований, сплачений	Капіталізовані дивіденди	Викуплені власні акції	Емісійні різниці	Резерви та інші фонди банку	Резерви переоцінки	Нерозподілений прибуток (непокритий збиток)	Капітал, резервні та інші фонди, усього	Попередній рік
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
5	Залишок на 1 січня звітного року		5500						12	5512	-
6	Скоригований залишок на початок року		5500						12	5512	-
2.1	Коригування Зміна облікової політики	1.2									
2.2	Виправлення помилок										
7	Переоцінка необоротних активів										
8	Сума результатів переоцінки необоротних активів у разі їх реалізації										
5	Відстрочені податки за результатами переоцінки основних засобів										
6	Переоцінка інвестицій в асоційовані й дочірні компанії										
7	Сума результатів переоцінки інвестицій в асоційовані й дочірні компанії в разі їх реалізації										
8	Чистий прибуток звітного року								465	465	12
9	Розподіл прибутку до загальних резервів банку										
10	Розподіл прибутку до резервних фондів						12		(12)		
11	Розподіл прибутку до інших фондів банку										
12	Дивіденди, що сплачені у звітному році										
13	Дивіденди, що капіталізовані у звітному році										
14	Сплата до раніше за- реєстрованого статутного капіталу										
15	Внески за акціями нового випуску		30500							30500	5500
16	Викуплені власні акції										
17	Продаж раніше викуплених власних акцій										
18	Анульовані раніше викуплені акції										
19	Залишок за станом на кінець дня 31 грудня звітного року		36000				12		465	36477	5512

Довідка. За станом на 31.12.2003 року залишок по рахунку 5040 "Прибуток звітного року, що очікує затвердження" складає 465 тис. грн.

Керівник **О. Г. Білоненко**
Головний бухгалтер **В. М. Луцький**

Звіт про рух грошових коштів за станом на 31 грудня 2004 року ТОВ „АРТЕМ-БАНК" (прямий метод)

(тис. грн.)

Рядок	Найменування статті	Примітки	За 2004 рік	За 2003 рік
	2	3	4	5
	I. ОПЕРАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ			
1	Процентні доходи, що отримані		21738	9767
2	Процентні витрати, що сплачені		(11736)	(2233)
3	Комісійні доходи, що отримані		1753	1112
4	Комісійні витрати, що сплачені		(1886)	(899)
5	Дивіденди від інвестицій в асоційовані компанії, що отримані		0	0
6	Інші доходи, що отримані		34	6
7	Інші витрати, що сплачені		(10161)	(4791)
8	Реалізовані результати від торговельних операцій	20	337	452
9	Повернення раніше списаних активів		0	0
10	Виплати працівникам банку	23	(826)	(565)
11	Податок на прибуток, що сплачений		(148)	(254)
12	Чистий грошовий прибуток від поточних операцій банку		(895)	2595
13	Зменшення (збільшення) коштів, які розміщені в інших банках, кредитів та передоплат іншим банкам		(34842)	(64312)
14	Зменшення (збільшення) кредитів, які надані клієнтам		(17464)	(18570)
15	Зменшення (збільшення) інших активів		2	(126)
16	Збільшення (зменшення) коштів, які отримані від Національного банку України		0	0
17	Збільшення (зменшення) коштів інших банків		32691	1709
18	Збільшення (зменшення) коштів на поточних і депозитних рахунках		6228	48744
19	Збільшення (зменшення) коштів, залучених під ощадні (депозитні) сертифікати		0	0
20	Збільшення (зменшення) інших зобов'язань		39664	5620
21	Реалізація (придбання) цінних паперів у торговому портфелі, у портфелі банку на продаж		(91)	0
22	Чисте збільшення (зменшення) активів і зобов'язань від операційної діяльності		26188	(26935)
23	Чистий приплив (відплив) грошових коштів від операційної діяльності		25293	(24340)
	II. ІНВЕСТИЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ			
24	Погашення (придбання) цінних паперів у портфелі банку до погашення		(2300)	0
25	Зменшення (збільшення) інвестицій в асоційовані компанії		0	0
26	Зменшення (збільшення) інвестицій у дочірні компанії		0	0
27	Зменшення (збільшення) основних засобів та нематеріальних активів		(547)	(1930)
28	Чистий відплив грошових коштів від інвестиційної діяльності		(2847)	(1930)
	III. ФІНАНСОВА ДІЯЛЬНІСТЬ			
29	Збільшення (зменшення) цінних паперів власного боргу		0	0
30	Збільшення (зменшення) субординованих зобов'язань		0	0
31	Збільшення (зменшення) сплаченого акціонерного капіталу		0	30500
32	Дивіденди, що сплачені протягом звітного періоду		0	0
33	Чистий приплив грошових коштів від фінансової діяльності		0	30500
34	Чисте збільшення (зменшення) грошових коштів та їх еквівалентів		22446	4230
35	Грошові кошти та їх еквіваленти на початок року		14208	9720
36	Грошові кошти та їх еквіваленти на кінець року		38428	14208
IV. Вплив змін курсів валют		33	(1774)	(258)

Керівник **О. Г. Білоненко**
Головний бухгалтер **В. М. Луцький**

АУДИТОРСЬКИЙ ВИСНОВОК незалежної Аудиторської фірми "Інтер-аудит" про результати аудиторської перевірки річної фінансової звітності Товариства з обмеженою відповідальністю "АРТЕМ-БАНК" станом на кінець дня 31 грудня 2004 р.

Згідно з угодою від 31 серпня 2004 року № 184 аудиторами незалежної Аудиторської фірми "Інтер-аудит" проведено перевірку річної фінансової звітності Товариства з обмеженою відповідальністю "АРТЕМ-БАНК" (далі - ТОВ "АРТЕМ-БАНК", Банк) станом на кінець дня 31 грудня 2004 року.

Ми провели аудиторську перевірку згідно з Міжнародними стандартами аудиту, прийнятих в якості Національних стандартів аудиту згідно з рішенням Аудиторської палати України (протокол №122 від 18 квітня 2003 р.), а також у відповідності до законодавства України, річної фінансової звітності ТОВ "АРТЕМ-БАНК", а саме: Балансу за станом на кінець дня 31 грудня 2004 року, а також Звіту про фінансові результати, Звіту про власний капітал, Звіту про рух грошових коштів складених за станом на кінець дня 31 грудня 2004 року за 2004 рік, а також Приміток до звітів (далі - річна фінансова звітність, фінансові звіти), які додаються.

Відповідальність за достовірність даних річної фінансової звітності несе управлінський персонал Банку. Ми несемо відповідальність за висловлення думки щодо цих фінансових звітів на підставі аудиторської перевірки.

Міжнародні стандарти аудиту зобов'язують нас планувати і здійснювати аудиторську перевірку з метою одержання обґрунтованої впевненості в тому, що фінансові звіти не містять суттєвих викривлень.

Аудит включав перевірку шляхом тестування доказів, які підтверджують суми та розкриття інформації у фінансових звітах. Аудиторська перевірка включала також оцінку застосованих принципів бухгалтерського обліку й суттєвих попередніх оцінок, здійснених управлінським персоналом, а також оцінку загального подання фінансових звітів. При оцінці суттєвості аудиторська фірма "Інтер-аудит" керувалася положеннями Національних стандартів аудиту.

Ми вважаємо, що проведена нами аудиторська перевірка забезпечує обґрунтовану підставу для висловлення нашої думки.

У зв'язку з неможливістю підтвердити початкові залишки в річній фінансовій звітності з причини того, що аудит проводився іншою аудиторською фірмою, ми не можемо дати висновок по вказаних моментах, однак ці обмеження мають незначний вплив на річну фінансову звітність та на стан справ у цілому. Висновок іншого аудитора містив безумовно-позитивну думку (Аудиторський висновок від 07 квітня 2004 року). При здійснені аудиторської перевірки нами прийняті залишки, що значаться в облікових регістрах та балансі Банку станом на 01.01.2004 року.

На нашу думку, за винятком обмежень, які зазначені вище, річна фінансова звітність в усіх суттєвих аспектах достовірно та повно подає фінансову інформацію про Банк станом на кінець дня 31 грудня 2004 року та відповідає вимогам законодавчих та нормативно-правових актів України щодо організації бухгалтерського обліку та звітності банків України. Річна Фінансова звітність банку станом на кінець 31 грудня 2004 року досить справедливо та достовірно відображає дійсний фінансовий стан ТОВ "АРТЕМ-БАНК" на дату її складання.

Директор
Аудиторської фірми ТОВ "Інтер-аудит"
Мніщенко В. М.

Свідоцтво про внесення в Реєстр суб'єктів аудиторської діяльності від 26.01.2001 р. №2248

Сертифікат АПУ від 02.07.96 р. Серія Б №000146, продовжений рішенням Комітету з питань сертифікації аудиторів банків №82 від 22.12.04 р.

Пояснення до приміток

ТОВ „АРТЕМ-БАНК" створено згідно з рішенням Загальних Зборів Учасників від 9.10.02р. та від 28.12.02р. шляхом реорганізації - зміни організаційно-правової форми Місцевого кооперативного комерційного банку „АРТЕМ-БАНК".

ТОВ „АРТЕМ-БАНК" виступає як юридична особа, яка не має безбалансових відділень та філій.

Регулятивний капітал банку станом на 31.12.2004р. становить 37739,043 тис.грн. Норматив адекватності регулятивного капіталу становить 22,93%, норматив адекватності основного капіталу становить 19,54%.

Резерв для відшкодування можливих втрат від дебіторської заборгованості не формувався. Дебіторська заборгованість не списувалась. Інші спеціальні резерви не формувалися.

Протягом року було сформовано резервів під кредитні ризики по міжбанківських кредитах наданих в сумі 160317 тис.грн.

Цінні папери в торговому портфелі банку, емітовані банком, та які були використані як застава або для операцій репо відсутні.

Середня кількість працівників протягом 2004 року становила 102 чоловіка.

Голова Правління **О. Г. Білоненко**
Головний бухгалтер **В. М. Луцький**

До відома громадськості!
Відкрите акціонерне товариство «Іскра», 79066, м. Львів, вул. Вулецька, 14, тел. 8 (0322) 70-40-96, факс 8 (032) 221-91-66, подало до Національної комісії регулювання електроенергетики України заяву про видачу ліцензії з транспортування природного і нафтового газу розподільними трубопроводами за місцем здійснення заявленої діяльності у м. Львові та Львівській області, в зоні газопроводу ГРС «Винники» - ВАТ «Іскра».

Господарський суд Харківської обл. (Держпром, 8-й під., пл. Свободи, 5, м. Харків, 61022) ухвалою від 21.02.05 р. порушив справу № Б-48/13-05 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю "Торговий дім "Дорсервіс" (ЄДРПОУ 32563924, 61003 м. Харків, пров. Університетський, 1, п/р 26007293020000 у АКІБ "Укрсиббанк" ХРУ, МФО 351641).

Розпорядник майна арбітражний керуючий Липчанський В. М. (ліц. АА № 487799 від 30.04.03 р., м. Харків, вул. Дружби Народів, 267, кв. 192).

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів від публікації оголошення за адресою: 61003, м. Харків, пров. Університетський, 1.

Постановою господарського суду Хмельницької області від 15.02.2005 р. визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура Чемеровецького виробничого управління житлово-комунального господарства (31600, Хмельницька обл., смт. Чемерівці, вул. Франка, 5, код 03356097, р/р 260067022 в АППБ «Аваль» м. Хмельницький, МФО 315966).

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Ковальчук Ірину Іванівну (м. Хмельницький, вул. Театральна, 54, офіс 307, 309; ліцензія АА № 719840 від 23.02.2004 р.).

Господарський суд Харківської обл. (61022, м. Харків, пл. Свободи, 5, Держпром, 8-й під.) ухвалою від 21.02.05 р. порушив впровадження по справі № Б-24/19-05 про банкрутство Дворічанського виробничого управління житлово-комунального господарства (Харківська обл., с. Дворічна, код 03358742, п/р 26005301270 у Куп'янському від. Ощадбанку Харківської обл., МФО 350181).

Розпорядник майна арбітражний керуючий Пивовар Світлана Володимирівна (ліц. АА № 520170 від 24.07.03 р.; Харківська обл., Харківський р-н, с. Хролі, вул. Олімпійська, 3, кв. 57).

Заяви від кредиторів приймаються протягом 30 днів від публікації.

ПОВІДОМЛЕННЯ
про скликання чергових загальних зборів акціонерів ВАТ «Потенціал»

Загальні збори акціонерів відбудуться 22.04.2005 р. за адресою: смт. Макарів Київської області, кінотеатр «Зоря». Початок о 12.00.

Порядок денний:

1. Звіт виконавчого органу за роботу товариства в 2004 році і затвердження балансу.
2. Звіт Ревізійної комісії.
3. Звіт Спостережної Ради.
4. Розподіл прибутку товариства.
5. Затвердження бюджету товариства на 2005 рік.

Акціонерам при собі мати документи, які посвідчують особу.

Для представників акціонерів - відповідне доручення.

Реєстрація акціонерів та їх представників розпочинається з 10 години 22.04.2005 р.

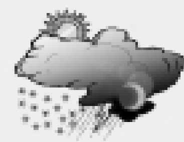
Довідки за телефоном: (04478) 5-26-75; 5-20-42.

Виконавчий орган ВАТ «Потенціал».

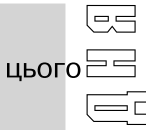
Господарським судом Волинської області (43005, м. Луцьк, вул. Медведєва, 1) порушено справу № 7/122-Б, про банкрутство Відкритого акціонерного товариства «Ківерцівське хлібоприймальне підприємство» (45260, Волинська обл., Ківерцівський р-н., с. Дерно, Код ЄДРПОУ 303398, р/р 260003011775 у від. Ощадбанку України № 6508 м. Ківерці).

Розпорядником майна призначено Ліпича Анатолія Микитовича (ліцензія АА № 719766 від 21.01.04 р., м. Луцьк, пр-т. Грушевського, 30/16).

Заяви кредиторів до боржника приймаються протягом одного місяця з дня опублікування оголошення.

На вихідні та святкові дні ***Укргідрометцентр прогнозує*** **невеликий сніг і зменшення морозу. 4 березня в Україні без істотних опадів, лише в Приазов'ї та східних, а вдень і в західних областях невеликий мокрий сніг. Температура вночі 11—16 градусів морозу, вдень від 3 градусів морозу до 2 тепла. 5 березня на заході країни мокрий сніг, хуртовини, на решті території переважно без опадів. Температура вночі 8—13 градусів морозу, на півдні та заході місцями 3—5 градусів морозу, вдень від 3 градусів морозу до 2 градусів тепла. У Криму без істотних опадів, температура від 4 градусів морозу до 3—8 градусів тепла.**

4 БЕРЕЗНЯ

■ 1870 р. Народився Євген Патон, вчений у галузі мостобудування і зварювання, основоположник вітчизняної школи зварювання металів. ■ 1899 р. Помер Василь Білозерський, журналіст, громадський діяч, один з організаторів Кирило-Мефодіївського товариства. ■ 1917 р. Створення Центральної Ради. ■ 1949 р. Народився композитор Володимир Івасюк («Червона рута»). ■ 1952 р. Загинув художник, боєць УПА Ніл Хасевич. ■ 1965 р. В СРСР прийнято указ про незастосування строку давності щодо злочинів проти миру, людства і воєнних злочинців. ■ 1990 р. В Україні пройшли перші демократичні вибори до рад усіх рівнів.

■ **ПОДІУМ**

Квіткова вечірка

Усі вже втомилися від нескінченної вервечки похмурих зимових днів, пронизливого вітру і сірої сльоти. І з нетерпінням чекаємо на весняне буяння зелені і нестримної барвистості літа. Вечір квітів, що відбувся у київській галереї бутиків FASHION LAB, наблизив прихід весни. На вечірці квітів було вдосталь. І в найзвичайнісінькому живому вигляді, і на подіумі — в дизайнерському викладі Діани Дорожкіної, Айни Гасе, Людмили Кисленко («Люкіс»), студії «VolSTan» Володимира і Тетяни Степаненків, салону краси «Place Belle», Олександра Гапчука, «Dog§Cat boutique» Маші Жулай, Віктора Анісімова, дизайн-студії «Еллеана», Олександра Васильєва, Вероніки Жанві, Ганни Бабенко, студії квіткового дизайну «Донна Роза», Оксани Каразанської.

На знімку: модель студії квіткового дизайну «Донна Роза».

■ **СЦЕНА**

Актор Микола Караченцов потрапив в автокатастофу. Він у комі

Увечері 28 лютого Караченцов був на дачі зі своїм свояком — арт-директором ресторану "Старе місто" Андрієм Кузнецовим. Десь опівночі зателефонувала дружина актора Людмила Поргіна і повідомила, що її мати померла (вона була хвора на рак). Караченцов разом з Кузнецовим терміново виїхали до міста. Микола був за кермом. Благополучно проїхали через усе місто. Напроти кінотеатру «Литва» чомусь ожелядь актор не впорався з керуванням, машину занесло, і вона врізалася в стовп. У нового «Фольксваген Пассат» Караченцова не спрацювала подушка безпеки з боку водія, через що актор дістав тяжку черепно-мозкову травму і тупу травму живота.

Уночі Караченцову після сканування мозку було зроблено операцію. Вона проходила під керівництвом головного нейрохірурга Москви Володимира Крилова. Вранці консиліум лікарів прийняв рішення перевезти Караченцова до Інституту швидкої допомоги ім. М. Скліфосовського. Там йому зробили повторну операцію. Стан хворого оцінюється як тяжкий. Він у комі.

Театр «Ленком» терміново вносить зміни до свого репертуару у зв'язку з госпіталізацією Караченцова. Актор брав участь у чотирьох спектаклях: «Соррі», «Юнона і Авось», «Блазень Балакірєв» та «Місто мільйонерів», у якому зовсім недавно почав грати, замінивши Армена Джигарханяна, і в Миколи Караченцова практично немає «дублерів».

«Євробачення» — не Майдан, речитативом не здивуєш

(Початок на 1-й стор.).

З приводу цієї пісні виникли сумніви й у Європейської спілки мовлення (EBU), що організовує пісенні конкурси. Вона розглядає питання про можливу дискваліфікацію хіта «Разом нас багато». За словами виконавчого продюсера EBU Сванте Стокселіуса, якщо пісня виявиться політичною пропагандою, те це суперечить правилам участі в «Євробаченні».

А в Києві біля входу в будинок, де проводили прес-конференцію «Гринджоли», зібралися представники української соціал-демократичної молоді. Суть їхніх вимог відбивали написи на плакатах: «Без Ані Лорак «Євробаченню» не бути», «Конкурсу — ганьба».

У неупередженому виборі відбірного туру сумнівається і Комуністична партія України. На думку комуністів, віце-прем'єр-міністр з гуманітарних питань Микола Томенко, на пропозицію якого до фінального туру добору було включено ще чотири колективи, «проштовхнув» «Гринджоли», забезпечивши перемогу «помаранчевій групі».

Сьогодні молодіжні організації збираються звернутися до Президента з вимогою зупинити втручання окремих керівників у проведення «Євробачення-2005», а також висловити обурення у зв'язку з фальсифікацією остаточних результатів фіналу українського відбірного конкурсу на участь у пісенному конкурсі.

У свою чергу, «Гринджоли» готові до «переголосування» відбірного туру. У будь-якому разі, заявив учасник групи Роман Калина, у своєму виступі «ми передаватимемо дух Майдану». Їхній головний конкурент, співачка Ані Лорак, котра посіла друге місце у фіналі, не вірить, що голосування може бути чесним.

Ольга ВІТЕР.

Про гламур з мармеладом, а також нечесаних і безталанних

■ **ІНША ДУМКА**

Сьогодні вранці я слухала пісні помаранчевого Майдану на диску «Ми разом» і думала про скандал з "Гринджолами". Звичайно, мені не подобається, що віце-прем'єр Микола Томенко на останньому етапі змагання за участь у "Євробаченні" втрутився в цей процес. Але я згадала й інше відчуття. Було це через кілька тижнів після "помаранчевої революції", коли пісня «Разом нас багато» у виконанні «Гринджолів» звучала на кожному розі не лише в Києві. Знайомі з Пітера розповідали, що це тепер хіт і в Росії, а друзі-поляки вітали її словами під час зустрічі. Так от, саме цими днями відбувався конкурс і підсумковий концерт під егідою Михайла Поплавського «Наша пісня». Ідея цього змагання — розкручувати і показувати публіці нових виконавців. Я була на концерті як представник «Голосу України», щоб піднести одному з переможців — учасників огляду приз «Нашої пісні». Кілька годин концерту залишили враження його відірваності від життя. Звучали різні пісні, змінювали одне одного виконавці, і все це здавалося, вибачте, таким карамельно-нафталіновим, давно відомим своєю буденністю... Начебто життя не торкнулося цього конкурсу. Тоді я мала вручати приз «Нашої пісні» Оксані Білозір. Її не було в залі, тому, за сценарієм, приз і фірмову кепку «Голосу України» я повинна була вручити сину Оксани Андрію.

Стомлений талантами зал надто мляво аплодував виконавцям, що низкою змінювали одне одного, й практично зовсім не реагував на те, як конферансьє підхльостували публіку. Лише кілька вокалістів зірвали оплески від душі. І ось мій, так би мовити, вихід з кепкою. Голосу України від «Голосу України» —такими були ключові слова для Оксани. І все-таки я не стрималася, сказала тоді зі сцени Палацу «Україна», що наша пісня звучала ще недавно саме на Майдані. Але чомусь тут, на конкурсі «Наша пісня», наших пісень, що народилися в дні випробувань для України, немає. Немає, сказала я тоді, чомусь «Гринджолів», «Океану Ельзи», немає інших, хто тримав мільйони людей на Майдані. І побажала конкурсу «Наша пісня» тримати руку на пульсі життя...

Я не брешу, зал вибухнув оплесками. Потім був, щоправда, «Танок на майдані Конго»...

Утім, «Наша пісня» тримала руку на пульсі — адже, з'ясувалося, чутка про те, що Оксана Білозір буде міністром культури, уже пішла.

Але одна річ — розкручена й відома Оксана й зовсім інша — «Гринджоли». Нікому не відомі. І ніколи вони б не стали такими, і жодних скандалів, пов'язаних з ними, не було б. Якби не Майдан. Адже пробитися на нашу естраду без грошей, та й не тільки, без підтримки, чи таки скандалу, неможливо. Хто пам'ятає, як проходили відбірні тури до минулого «Євробачення», на якому перемогла Руслана? Та ніхто! Ми і не мріяли про це зі своєю гламурно-карамельно-нафталіновою сірістю, у якої, однак, є в активах товстелезні гаманці дядечок... А ви згадайте, який шквал критики обрушився на ту саму Руслану за її «Дикі танці». Ради на території карпатських сіл, де Руслана збирала основу для свого фолку, писали гнівні листи керівництву країни і в «Голос», що, мовляв, вона, ця «бездарна співачка», їх образила своїм зовнішнім виглядом і своєю інтерпретацією гуцульської культури. А хіба ми з вами вірили в те, що Руслана переможе на «Євробаченні»? Ні, ні за яких обставин. А треба було бути Русланою, щоб вввриватися в це змагання, щоб за свої кошти чи за інші таки записати кліп і таки помотатися світом, змусити глядача і слухача побачити і почути саму Руслану і її Україну. Та й перемога її звалилася на нас так само зненацька, як тепер на «Гринджоли». Переконана, що, ставши фіналісткою, Ані Лорак теж мала б від наших критиків, запам'ятала б до нових віників. Так ми влаштовані. Її і її продюсерів теж звинуватили б у договірній першості. Такий у нас «гадюшник». А може, і це нормально?

Кажу про все це тому, що організатори конкурсу добору виконавців на «Євробачення» теж могли б покласти руку на пульс життя. І запропонувати і «Гринджолам», й іншим «майданним» співакам участь у конкурсі. Це було б об'єктивно. Чому не міг бути «Де шифер» зі своїм «Час прийшов», «Мандри» з «Україною», «Де Був Бір» з «На Майдані», «Плач Єремії» з «Із янголом на плечі», «Воплі Відоплясова» з «Політроком», "Тартак" з «Я не хочу». Не кажучи вже про Тараса Петриненка й Тетяну Горобець з «Україною». А чим погане «Оранжеве небо» для підкорення європейської публіки? І не треба говорити про Поплавського і п'яте місце на «Євробаченні». Треба казати про перше! Адже голосує глядач і слухач. Просто організаторам треба було думати, а не замикатися. І, до речі, теж з політичних міркувань. Адже головою оргкомітету з проведення «Євробачення» в нас ще недавно був колишній прем'єр, за яким розкручені артисти їздили країною.

І річ не в політичній пісні, у чесаності й нечесаності, таланoвитості чи неталановитості учасників скандального відбірного туру. Чому ми говоримо, що «Гринджоли» нечесані й неталановиті? Що ми про них знаємо, крім того, що це, так би мовити, кандидати від Томенка? І, до речі, боюся, що коли їм пісню перепишуть-перекладуть, «умиють-зачешуть» по-своєму, вони перестануть бути тими «Гринджолами», за яких таки проголосували. І ще, ті, хто голосував, не знали про «ініціативи Томенка». Просто жива в народі пісня. І в актуальності у світі, в Європі стосовно «фальсифікаціям — ні, махінаціям — ні» і «разом нас багато, нас не подолати», мені здається, не варто сумніватися.

Світлана ПИСАРЕНКО.

І «Телеграф», трапплялось, рації не мав

Свою першу «п'ятирічку» газета «Кіевскій телеграфъ» відзначила на славу. Привітати редакцію прийшли колеги-газетярі, представники радіо і ТБ. Господарі перетворили прес-конференцію на справжнє свято: відкоркували шампанське, подарували всім свій ювілейний випуск. На першій сторінці — матеріал про історію «КТ», першої приватної газети в межах тодішньої Волині, Поділля і Київщини. Її засновником, редактором і видавцем був барон Альфред фон Юнк. Він з компаньйоном Миколою Чернишовим задали газеті настанову «бути цікавою з усіх боків» і трималися в опозиції. Так, 1865 року вони дорікнули російській владі за голодну смерть одного студента. Мовляв, «ні лютерани, ні католики, ба навіть євреї не дадуть своєму вмерти з голоду... у російському Царстві мають право вмирати тільки корінні російські православні.» Своєрідний, звичайно, аргумент. Чи не за це газету влітку 1876 року закрили без права поновлення?

— Ми відродили «Телеграф» у незалежній Україні, — каже головний редактор "КТ" Володимир Скачко, — але це вже не та газета, що 100 років тому. Ми живемо і працюємо в умовах справді демократичної політики. Головний наш принцип — не зашкодити людям, про яких пишемо. У нас немає підлеглих і начальників. 10 творчих голів мислять і працюють дружно. Сподіваємося, що, зберігаючи «київську» назву, наша газета буде цікавою читачеві в будь-якому куточку країни.

Дарія ГОРСЬКА.

Редактор номера Світлана ПИСАРЕНКО.

Редколегія:
Леонід **БРОВЧЕНКО,**
Анатолій **ГОРЛОВ,**
Сергій **ДЕМСЬКИЙ,**
Віталій **ЖЕЖЕРА,**
Іван **ІЛЛЯШ,**
Світлана **ПИСАРЕНКО,**
Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

▸ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.

▸ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.

▸ Рукописів не повертаємо.

▸ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

▸ При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Ⓟ Платні матеріали.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання— КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775. для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна: для фізичних осіб — 3,30 грн. та 2,00 грн.

для підприємств і організацій — 6,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 159037.

СПДФО Гайденко В. І. (Друкарня «Нормальные цены») 61068, м. Харків, вул. Тарасівська, 2а.

Зам. 68

ВАТ «Видавництво «Вільна Україна» 79026, м. Львів, вул. В. Великого, 2.

Зам. 63

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.

Зам. 845

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**
для довідок — 454-84-92;
телефакс — 234-72-54;

відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

Internet: http://uamedia.visti.net/golos